

Giới thiệu Yêu Đường Với Tổng Giám Đốc

Những cuộc tình Yêu Đường Với Tổng Giám Đốc đầy sự rắc rối ? Nếu vậy tại sao tổng giám luôn có sức thu hút? Vậy sức hút đó là gì?

Sở dĩ cô phải phối hợp cùng mọi người để lừa hán vì một biến cố khi cô ở Hoa Kỳ.

Vậy lý do chính đó là gì? Cùng đọc truyện để tìm câu trả lời bí ẩn này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đường Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Sắc xuân tan chậm, màn đêm nhẹ buông, mưa bụi khẽ bay.

Khi màn đêm buông xuống trên đường phố Đài Bắc, giao thông trở nên nhộn nhịp, người xe ồn ào náo nhiệt, làn mưa xuống đã gột rửa tất cả mọi thứ làm đường phố trở nên sáng sủa, ánh đèn nê ông và đèn flash nhấp nháy chột sáng chột tắt phản chiếu ven đường đến lóa cả mắt.

Trong căn phòng có diện tích vừa phải, Hàn Tâm Dao cầm bút, ngồi trên ghế dựa ở trước bàn làm việc.

Ở một góc của bàn làm việc, sổ ghi chép của sinh viên chất đống giống như một ngọn núi nhỏ, trước mặt cô cũng có một quyển, đang chờ kiểm tra, nhưng, ánh mắt của cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ đầy sương mù, ngẩn người.

Bên ngoài tường rào, một chiếc đèn đường đứng lặng im trơ trọi. Ở góc nhìn này, làn mưa bụi duyên dáng bay xuyên qua ánh đèn mờ nhạt, rơi xuống mặt sân.

Mùa xuân, lại im hơi lặng tiếng, lặng lẽ tiến đến trước cửa sổ nhà cô.

Hàn Tâm Dao có chút không kiên nhẫn đem bút vứt sang một bên, nhìn mưa bụi rơi liên tục, mạch suy nghĩ lại quay trở về vùng ký ức sâu kín mờ nhạt đã lâu trước kia.

Năm ngoái, cũng vào lúc những cơn mưa xuân vừa tới, đèn đuốc trong phòng khách lớn của nhà họ Hàn sáng trưng, yến tiệc linh đình, trong âm thanh sôi nổi chúc phúc nhau của mọi người, Hoài Triết dùng một chiếc nhẫn bạch kim có đính kim cương, giam chặt cuộc đời cô.

Cha của Nhậm Hoài Triết đang phát triển sự nghiệp ở Hoa Kỳ, vì vậy Nhậm gia hi vọng cô con dâu mới của họ lập tức kết hôn, rồi sau đó đưa cả nhà sang Mỹ định cư, nhưng bởi vì thời điểm này chị của cô - Tâm Uyên mới vừa kết hôn không lâu, trong khoảng thời gian ngắn phải gả ra hai người con gái bảo bối, cha mẹ Hàn thật sự không nỡ xa lìa, vì vậy áy náy nhìn về phía cha mẹ Nhậm đề nghị:

"Tâm Dao mới vừa tốt nghiệp đại học, chúng tôi muốn cháu ở với chúng tôi thêm hai năm nữa, chờ Hoài Triết tốt nghiệp tiến sĩ ở Mỹ, lúc đó hãy kết hôn cũng không muộn."

Mẹ Nhậm cũng là một người hiểu lý lẽ, bà cũng là một người mẹ, vì vậy bà cũng hiểu sâu sắc rằng tình cảm mẹ con không thể xóa nhòa, do đó liền vui vẻ tán thành.

Vì vậy, việc hôn sự này cứ tạm hoãn như vậy, Nhậm Hoài Triết theo cha mẹ đi Mỹ, tiếp tục học thêm.

Từ khi còn nhỏ, trong lòng Hàn Tâm Dao mơ hồ biết một chuyện – tương lai sau này cô sẽ thuộc về Hoài Triết!

Hai nhà Hàn, Nhậm đã quen nhau từ mấy đời trước đến nay, thường ngày vẫn lui tới rất thân mật, chỗ ở cũng chỉ cách nhau có mấy con phố, vì vậy, tình cảm tiến triển rất tốt.

Hoài Triết là con trai duy nhất của Nhậm gia, cùng lớn lên với cô và Tâm Uyên, từ nhỏ đã chơi cùng nhau: cưỡi xe đạp, chơi trốn tìm, nhảy dây. . . . . bất cứ trò chơi gì.

Khi đó mái tóc dài của cô luôn để xõa, ở trước nhà họ Nhậm nhảy tới nhảy lui.

Mẹ Nhậm thường quan sát cô, sau đó thương yêu kéo cô vào ngồi xuống ghế, vừa tết tóc lại cho cô, vừa hỏi: "Tâm Dao, khi nào trưởng thành, làm nàng dâu của mẹ Nhậm, sống trong nhà mẹ Nhậm, có được hay không?"

Lúc ấy cô còn nhỏ, suy nghĩ còn ngây thơ non nớt, không biết hai chữ "Nàng dâu" có ý nghĩa gì, vì vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng: "Được! Như vậy anh Nhậm có thể cùng chơi với con hàng ngày rồi."

Những lúc nghe cô trả lời như thế, mẹ Nhậm thường cười ha hả và hôn vào khuôn mặt trẻ con, bầu bình của Tâm Dao.

Chớp mắt, họ đều đã trưởng thành, Hoài Triết trở thành một thanh niên lịch sự nho nhã, tính tình hướng nội, khéo miệng thường ẩn chứa nụ cười y như lúc nhỏ, tình cảm tinh tế và cố chấp.

Cô biết, trong tim của hán ngoại trừ cô ra, chưa từng có cô gái thứ hai nào ngự trị, cô hẳn nên vui mừng vì có một vị hôn phu luôn hết lòng vì mình như thế, nhưng . . . . .

"Ai . . . . ."

Chính bản thân cô cũng không rõ ràng cho lắm, tiếng thở dài này của cô là hải lòng hay cam chịu?

Đối với việc Hoài Triết đang đi học ở nước ngoài, cách xa cô cả nửa vòng trái đất, sao cô chưa từng có cái cảm giác "Một ngày không gặp như cách ba thu"?

Cô lẳng lặng nhìn mưa bụi bay ngoài cửa sổ, những suy nghĩ trong đầu trở nên lộn xộn, rối loạn đến nỗi không nhận thấy rằng sau lưng có người đẩy cửa bước vào, chậm rãi tiến lại gần cô.

"Sao thế? Tâm Dao."

Cô khôi phục lại tinh thần, có chút giật mình, quay đầu nhìn lại, thì ra là mẹ mình.

"Mẹ."

Vội vàng ngồi thẳng người dậy, cô miễn cưỡng cười cười, đôi mắt sâu đen thâm thúy nhìn mẹ.

"Tâm Uyển gọi điện thoại, nói tối nay mời một số khách quý tới nhà, chị con sợ một mình không thể chu toàn hết mọi việc, hi vọng con có thể qua giúp một tay, con có rảnh không?"

"Được mẹ ạ, hiện tại con cũng đang muốn qua nhà chị ấy một chút."

Hàn Tâm Dao đứng lên, khép quyển sổ ghi chép trước mặt lại, đi tới trước tủ treo quần áo cầm cái áo khoác màu đen, sau đó kéo mẹ đi xuống lầu.

Cha Hàn đang ngồi đọc sách ở sofa trong phòng khách, nghe tiếng bước chân, nên chuyển tầm mắt từ quyển sách sang Hàn Tâm Dao.

"Con sang nhà Tâm Uyển sao? Nếu gặp anh rể của con, nói anh ấy có thời gian rảnh rồi sang chơi với cha một ván cờ nhé."

"Vâng, thưa cha!"

Chào cha mẹ xong, cô cầm cây dù từ tay mẹ, đi tới trước cửa mang giày, trước khi mở dù, cô còn loáng thoáng nghe được giọng nói của mẹ:

"Bạn già, ông có cảm nhận được rằng, con bé Tâm Dao gần đây có phần rầu rĩ không vui?"

"Có lẽ. . . . . Chắc là nhớ tới Hoài Triết!" Cha Hàn buông quyển sách trên tay.

"Ừ, đáng lẽ ban đầu nên để cho con bé đi Mĩ cùng nhà họ Nhậm. . ."

Hàn Tâm Dao không nghe tiếp nữa, sai bước đi ngang qua sân, đẩy cổng và bước ra ngoài.

Đường đến nhà chị Tâm Uyển thật ra thì cũng không xa, đi bộ ước chừng chỉ cần mười lăm phút là tới, con đường này, một năm bốn mùa luôn luôn rợp mát và yên tĩnh, làm cho người ta một cảm giác như lạc vào ảo mộng, ở nơi phố thị phồn hoa này những con đường như thế được coi là hiếm có.

Dọc bên đường, những ngọn đèn nhẹ nhàng chiếu rọi, mưa bụi rơi đầy làm mặt đất trở nên sáng bóng, những gốc cây cổ thụ dọc hai bên đường, trải qua trận mưa này như một lễ rửa tội, lấp lánh những ý thơ xanh biếc.

Mới vừa rồi trong lòng đang rối loạn, chưa định được phương hướng, bây giờ đã bị cảnh đẹp như thơ này xóa hết, bước chân của cô từ từ chậm lại, đôi môi cong lên thành một vòng cung rất đẹp.

Đột nhiên, một chiếc xe hơi hiệu BMW màu xám bạc chạy quá tốc độ vụt ngang qua cạnh cô, cán lên một vũng nước, làm tóe ra một làn nước đục, cô né tránh không kịp, bị nước văng lên khiến cho váy và đôi chân ướt sũng.

Hàn Tâm Dao hoảng hốt dừng lại, nhìn đôi chân ướt nhẹp của mình.

Bây giờ, thật sự là rất "ẩm ướt" rồi !

Theo bản năng cô nhìn về phía chiếc xe vừa lái qua, vốn là muốn biểu lộ một chút tức giận, nhưng không ngờ, chiếc xe kia cũng không hề ngảnh ngang

bỏ đi, mà ngược lại còn chậm rãi chuyển làn đường, dừng lại ở lề đường cách đó không xa.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, một người có thân hình cao lớn bước ra. Bóng dáng đó hướng về phía cô, bước từ từ và cuối cùng dừng lại ở trước mặt cô.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô tiếp xúc với một đôi mắt đen thẫm sáng ngời.

"Xin lỗi!" Người nọ nói với vẻ áy náy rất chân thành: "Mới vừa rồi nhất thời sơ sót, không để ý thấy bên đường có một vũng nước. Vì vậy đã cán qua làm nước văng tung tóe khiến cô bị ướt, thật xin lỗi!"

Hàn Tâm Dao mở to hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt này.

Hắn không che dù, mái tóc trong một thoáng đã bị mưa làm cho ướt nhẹp, khuôn mặt và dáng vẻ của một người trưởng thành, vóc người cao lớn, khiến một cô gái nhỏ nhắn như cô không thể không ngẩng đầu nhìn lên.

"Ồ! Không việc gì."

"Có cần tôi lái xe đưa cô trở về đổi lại bộ quần áo khác không?" Trong ánh mắt của hắn tràn đầy chân thành cùng nhiệt tình.

"Không cần, cảm ơn anh." Cô lắc đầu từ chối, rồi cất bước muốn rời đi.

"Chờ một chút!" Người đàn ông chặn cô lại: "Trời mưa không nhỏ, để tỏ lòng xin lỗi, hãy để tôi đưa cô đi một đoạn đường được không? Tôi thật sự không có ý tứ gì khác!"

Nước mưa chảy xuống theo gương mặt của hắn, tới cái cằm mang vẻ nam tính đầy sức quyến rũ, nhỏ xuống.

"Không, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ cần đi đến đầu hẻm trước mặt là tới rồi." Cô ngại ngùng nói.

Nói vừa xong, cô cũng xoay người, không quay đầu lại, sải từng bước chân dài đi nhanh về phía trước.

Không biết tại sao, đôi mắt tràn đầy sức nóng bức người của hắn, làm cô có cảm giác không thờ nổi.

Cô đi vào ngõ hẻm quen thuộc, bước vào một ngôi nhà lớn, bấm thang máy lên lầu, lúc này tinh thần vẫn chưa ổn định, thì anh rể của cô – Trang Vĩ Quần đã mở cửa.

Anh ta dẫn Hàn Tâm Dao vào phòng khách, vừa cười vừa nói: "đoạn đường ngắn như thế, vậy mà đi mất nửa tiếng, em ngồi xe bò tới sao?"

"Em . . . ." Hàn Tâm Dao mở miệng định giải thích lý do.

"Được rồi! Được rồi!" Anh ta ngắt lời cô, "Mau vào bếp đi, Tâm Uyển đang loay hoay trong đó, thiếu chút nữa sử dụng cả chân để làm việc rồi! Anh ra đầu hẻm chờ bạn anh tới, 5, 6 năm rồi hắn chưa một lần trở lại đây, sợ bị lạc đường."

Dứt lời, Trang Vĩ Quần vội vã chạy ra cửa, vào thang máy.

Hàn Tâm Dao đi tới phòng ăn, nhìn lên trên mặt bàn.

Hấp, luộc, xào, nấu . . . . . những món thức ăn thật phong phú bày đầy trên bàn.

Cô đứng ngẩn người về không tin, nghi ngờ nhìn về phòng bếp hô: "Rốt cuộc hôm nay chị mời vị khách quý nào? Mà để cho đại tiểu thư nhà chúng ta thân chinh xuống bếp, nấu ra một bàn thức ăn ngon đúng sở trường như thế!"

"Là một bạn học thời đại học của Vĩ Quần đã nhiều năm không gặp, mới từ nước Mĩ trở về. Em nghĩ xem, chị làm sao có thể không tự mình vào bếp được?" Hàn Tâm Uyển cẩn thận từng li từng tí bung ra một cái nồi lẩu bằng đồng nghi ngút khói, đặt lên bàn, rồi hỏi.

Hàn Tâm Dao lại liếc về phía bàn thức ăn một lần nữa, cười nói: "Đừng nói là chỉ có một vị khách, nếu như có nửa tá khách, cũng không ăn hết nhiều như vậy."

"Bởi vì lần đầu tiên Hà Mộ Văn tới dùng cơm, chị không biết món ăn ưa thích của anh ta như thế nào, Vĩ Quần nói những món ăn chị làm thật là lẫn lộn đủ vị đông tây nam bắc."

"Vậy sao không đưa anh ta ra ngoài ăn? Cũng tránh được phiền toái!"

"Đãi ở nhà có vẻ thành tâm hơn!" Hàn Tâm Uyển cười.

Hàn Tâm Dao nhìn chị mình, có chút mất hồn.

Mỗi khi chị ấy nói chuyện về anh rể thì trong đôi mắt luôn tỏa ra ánh sáng hạnh phúc. Thứ ánh sáng ấy luôn tràn trề trên gương mặt của chị.

Nhưng . . . . . Còn cô thì sao?

"Trên bếp lò đang hầm nồi súp cách thủy, chú ý giúp chị. Khách sắp tới rồi, chị đi thay quần áo. . . . ."

Lời nói của Hàn Tâm Uyển còn chưa dứt, Trang Vĩ Quần đã đứng trước cửa hưng phấn la lên:

"Tâm Uyển, Mộ Văn đến rồi!" Nói xong, anh ta dẫn một người đàn ông cao lớn cường tráng đi vào, cánh tay thân thiết khoác qua vai của hắn.

Hàn Tâm Dao theo tiếng nói nhìn lại, liếc thấy người vừa tới thì trái tim tự nhiên đập loạn lên một nhịp.

Cô nhìn chăm chăm vào hắn, cả cơ thể giống như bị niệm thần chú, đứng im không nhúc nhích.

Người đàn ông kia dường như cũng sững sờ, nhưng rất nhanh, hắn đã trấn tĩnh lại, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trang Vĩ Quần không phát hiện ra mối quan hệ tế nhị giữa bọn họ, kích động nói:

"Để anh giới thiệu một chút. Đây là Hà Mộ Văn; còn hai vị này là hai viên ngọc bích của nhà họ Hàn, vợ tôi - Tâm Uyển, em vợ tôi - Tâm Dao." Hắn giới thiệu có phần tự hào.

Hàn Tâm Uyển kéo Trang Vĩ Quần lại cạnh mình, "Người này nói nhiều đã thành thói quen, quả thật không còn thuốc nào chữa khỏi được." Cô cười cười, nhìn sang Mộ Văn, mở miệng hỏi: "Từ lúc hai người bắt đầu quen biết, tính tình của anh ấy cũng như thế này rồi sao?"

"Ừ, chỉ có hơn chứ không kém." Ý cười lấp đầy đáy mắt và chân mày của Hà Mộ Văn, "Nhưng mà, quả thực hai vị người cũng như tên, dịu dàng, khả ái động lòng người, gọi là ngọc bích, cũng không quá chút nào."

"Oa!" Hàn Tâm Uyển vui vẻ kêu lên, "Tâm Dao, nhanh đi lấy bình rượu đỏ tới đây, được hai vị nam sinh này khen tặng giống mỹ nhân thời cổ đại, không rót rượu ăn mừng thì coi sao được!? Vĩ Quần, anh đi lấy ly đi, tối nay đặc biệt cho phép anh uống hai ly."

Bởi vì trước kia Trang Vĩ Quần từng có kỷ lục uống rượu say, hơn nữa lại say như chết, chính vì vậy cho nên về sau mỗi lần uống dù chỉ một chút cũng bị Hàn Tâm Uyển cấm chỉ, hôm nay cô đỡ bỏ lệnh cấm, hắn lập tức reo hò và xông tới cầm cái ly.

"Rượu đỏ đến đây! Ly cũng đến đây!"

Mọi người ngồi vây quanh ở trước bàn ăn. Lúc này, trong phòng ăn tràn ngập tiếng cười.

Hà Mộ Văn uống rượu, nhưng ánh mắt lại quét về phía hai chị em Hàn Tâm Uyển và Hàn Tâm Dao.

Hai đóa hoa của Hàn gia. . . . . Oh, không! Dừng Hoa để hình dung hình như có chút tầm thường, là hai khối ngọc bích! Đúng là một đôi chị em như hoa như ngọc. Hàn Tâm Uyển thanh lịch trong trắng như cây bông gòn, Hàn Tâm Dao lại thanh nhã như bách hợp trong cốc sâu.

Hắn kim lòng không được chăm chú nhìn Tâm Dao. Cô có làn da trắng nõn, gương mặt nhỏ nhắn mềm mại, đôi mắt to hơi thoảng chút thẹn thùng, xem ra lại long lanh như tình, đẹp dễ động lòng người, mái tóc dài chạm vai tết lại thành hai cái đuôi sam, bộ âu phục vải nhung màu đen ôm lấy vóc người nhỏ nhắn nhưng lung linh hấp dẫn của cô, nụ cười mềm mại, càng làm cô trở nên tao nhã, thanh lịch.

Mới vừa rồi ở trong bóng đêm mờ mờ, chỉ mơ hồ cảm thấy cô thuần khiết, thanh lịch, bây giờ dưới ánh đèn thủy tinh sáng ngời chiếu xuống, lại quan sát tỉ mỉ, vẻ đẹp của cô thật sự làm cho người ta ngưng thở!

Bất ngờ, ánh mắt của cô lướt nhanh về phía hắn, tầm mắt của hai người tiếp xúc trong không khí, trong khoảng thời gian chỉ bằng một cái chớp mắt ấy, Hà Mộ Văn cảm thấy rung động.

"Mộ Văn, không biết món ăn ưa thích của anh là gì, nên chúng tôi làm một bàn đủ loại các món ăn, anh cứ tự nhiên chọn món nào mà anh thích, đừng khách khí!" Hàn Tâm Uyển ân cần mời hắn.

"Trừ gừng và bột ngọt, còn lại anh ta ăn được hết. Anh ta dĩ ứng với bột ngọt, mỗi lần ăn trúng bột ngọt đều muốn ngủ, còn có tác dụng hơn cả thuốc ngủ, nếu muốn chuốc cho anh ta ngủ luôn, thì cho nhiều bột ngọt vào trong thức ăn là được rồi." Trang Vĩ Quần nửa đùa nửa thật nói.

"Thật xứng đáng là người bạn lâu năm của tôi, còn nhớ rõ nhược điểm của tôi như thế." Hà Mộ Văn cười nói.

"Dĩ nhiên là nhớ rồi! Năm đó chúng ta đi nghỉ ở bên ngoài, khi ăn buffet, chỉ cần trong thức ăn có chút gừng, anh một mực không ăn; còn có một lần uống phải canh có quá nhiều bột ngọt, anh liền ngủ ngay trên bàn ăn, vẫn là do tôi đưa anh đang ngủ như heo chết, công về ký túc xá!"

Trang Vĩ Quần hưng phấn nói, hơn nữa do đã uống mấy ly rượu đỏ vào bụng, nên khi mở miệng thì không dừng lại được, "Nhớ năm đó, bạn bè mấy người chúng ta, lên núi xuống biển, trải qua cuộc sống rất thỏa nguyện! Đúng rồi, tôi còn nhớ rõ thời điểm đó anh đặc biệt thích vẽ tranh, bắt kể tới nơi nào, anh đều mang theo giá vẽ, hiện tại thế nào? Còn tiếp tục nữa không?"

"Thỉnh thoảng."

"Anh vẽ những gì?" Dường như bị hấp dẫn bởi chủ đề này, Hàn Tâm Dao rót cuộc mở miệng, ánh mắt đen thẳm nhìn chăm chăm vào hắn.

"Vẽ phác họa, màu nước, tranh sơn dầu. . . . . đều có."

"Công việc của anh thiên về phương diện mỹ thuật sao?" Cô lại hỏi.

"Mộ Văn là kiến trúc sư đấy!" Vì Quần cướp lời Tâm Dao, bổ sung thêm "Anh ta rất lợi hại, tự thành lập một công ty xây dựng ở Mỹ, anh ta là tổng giám đốc đấy!"

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hà Mộ văn liền đi Mỹ, tiếp tục học nghiên cứu sinh. Từ miệng những bạn học khác, Trang Vì Quần biết được một số tin tức gián đoạn về hắn.

Nghe nói, trong thời gian còn đang đi học, hắn thường xuyên lợi dụng những lúc rảnh rỗi sau khi học xong, đến một công ty kiến trúc nổi tiếng ở địa phương làm việc bán thời gian để học hỏi những kinh nghiệm thực tế; nghe nói, sau khi tốt nghiệp không lâu, hắn đã tranh thủ có một số vốn trong tay, thuê một văn phòng nho nhỏ để làm việc, tiếp nhận những dự án thử nghiệm, dựa vào tài năng sở trường bẩm sinh, cộng với những mối quan hệ cá nhân xây dựng trong mấy năm qua, không hề dựa vào nửa phần giúp đỡ của người trong nhà, quy mô công ty xây dựng ngày càng mở rộng, cho đến hôm nay, trở thành công ty xây dựng đứng hạng nhất nhì ở Mỹ và Châu Âu

"Hèn gì!" Tâm Uyển nói: "Em nghe nói, các kiến trúc sư ít nhiều gì đều có khả năng thiên phú về vẽ tranh."

"Danh xưng 'kiến trúc sư', tôi còn kém xa." Hà Mộ Văn khiêm tốn nói: "Chỉ là có hứng thú đụng chạm đến ít phẩm màu mà thôi."

"Mộ Văn, anh cũng đừng khiêm tốn quá" Trang Vì Quần cắt ngang lời của hắn, mắt nhìn Hàn Tâm Uyển cùng Hàn Tâm Dao, nói: "Nhà anh ta ở núi Dương Minh, đó chính là tác phẩm tốt nghiệp của anh ta, thực sự nhìn vào cực kỳ độc đáo!" Hắn chuyển sang Mộ Văn, nói tiếp: "Khi nào rảnh rỗi, mang hai viên ngọc này đi thăm nhà anh, như thế nào?"

"Được chứ!" Hà Mộ Văn cười nói: "Xin đón chào! Có một đôi ngọc bích hạ cố đến chơi, vậy cũng thật là rục rờ chói lóa danh xứng với thật."

Trong phòng ồn ào một hồi, yến tiệc linh đình, cười nói xôn xao, ánh mắt Hà Mộ Văn thỉnh thoảng lại nhìn về bóng dáng thanh nhã đối diện ở xa kia.

Chỉ một cái nhăn mày, một nụ cười nhẹ, tất cả mọi cử động dù là nhỏ nhất của cô, đều làm rung động trái tim của hắn. . . . .

Rốt cuộc, com nước no nê, chén bát ngổn ngang.

Hàn Tâm Uyển vội vàng dọn dẹp chén bát trên bàn, Hàn Tâm Dao lại pha một bình trà, bung tới phòng khách, đặt trên bàn trà nhỏ trước mặt hai người.

"Các anh vừa uống trà vừa ôn lại chuyện cũ nhé, không quấy rầy nữa."

Ánh mắt Hà Mộ Văn đuổi theo hình dáng mảnh mai của Hàn Tâm Dao, khi bóng dáng của cô khuất ở khúc quanh rẽ vào bếp, hắn ngẩn ngơ trong chốc lát.

"Mộ Văn, lần này trở về là vì nghỉ phép? Hay là có ý định ở lại lâu dài?" Trang Vì Quần cầm ly trà, nhìn Hà Mộ văn hỏi.

Hà Mộ văn phục hồi tinh thần lại, cười trả lời:

"Tôi có ý định thành lập văn phòng chi nhánh của công ty ở trong nước, địa điểm tìm xong rồi, nhân viên, trợ lý cũng đã tuyển dụng xong, nếu không có điều gì xảy ra ngoài ý muốn, tôi sẽ nán lại đây một thời gian rất dài.

Những năm ở nước ngoài rày đây mai đó, thành thật mà nói, vẫn hoài niệm cố hương của mình, đồng bào của mình. Đất nước Mỹ được mọi người hưởng tới nhưng tôi trước sau không cách nào thích ứng với nó, chỉ cần thời tiết chuyển lạnh, tôi liền có cảm giác hít thở không thông."

Hà Mộ Văn nghiêng người dựa vào sofa, duỗi thẳng chân, nói tiếp: "Thời gian trôi qua thật nhanh! Thời gian tôi rời khỏi Đài Loan, cũng đã nhiều năm như vậy!"

"Nói cũng phải." Trang Vì Quần có vài ly rượu lót bụng, cá tính phóng khoáng trời dấy: "Đã nhiều năm như vậy, hiện tại ta đã tìm được tình yêu của mình, còn anh, sao đến giờ vẫn là một người cô đơn? Hay là vẫn muốn tự do yêu đương, không cam lòng bị trói buộc?"

"Anh nói lời này là thiếu công bằng."

"Sao?"

"Những viên ngọc bích đẹp giống như của Hàn gia vậy, rất khó tìm nha!"

"Aha!" Vì Quần rót cuộc hiểu ý, vỗ bắp đùi, vui vẻ mỉm cười nói: "Thì ra anh cũng yêu thích đặc sản Hàn gia nha! Chi tiếc, Tâm uyển đã có người chồng hoàn mỹ là tôi đây, còn Tâm Dao cũng là hoa đã có chủ, vị hôn phu chưa cưới thanh mai trúc mã của cô ấy đang ra sức học hành ở Mỹ để lấy học vị tiến sĩ."

Nghe vậy, Hà Mộ văn cười cười, trong lòng xao động, có một chút buồn rầu và một chút thất vọng.

Thời gian hai người tâm sự cứ vô tình trôi qua, bất giác đã tới nửa đêm.

Lúc rời đi, Hà Mộ Văn kiên trì muốn đưa Hàn Tâm Dao trở về, Trang Vĩ Quân cùng Hàn Tâm Uyển đưa bọn họ đến cửa lớn.

Không ngờ, bên ngoài mưa đã tạnh, phía xa, vầng trăng hình lưỡi liềm nghiêng treo nơi chân trời.

Hà Mộ Văn khởi động máy, xe vững vàng chạy nhanh trên đường phồnvắng lạnh, trong làn gió thổi nhẹ mang theo hương thơm nhàn nhạt của hoa Huệ.

Đêm đã khuya, người xe đi trên đường cũng ít đi.

Hai tay hần vững vàng cầm tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, hai bên đường những tán cây xếp hàng dày đặc, dưới ánh trăng càng lộ vẻ xanh biếc lẫm liệt.

"Cô vẫn còn đang đi học sao?" Hần đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không." Cô nhẹ giọng trả lời, đôi mắt long lanh như có nước nhìn thẳng về phía trước: "Tốt nghiệp một năm rồi, hiện tại đang giảng dạy tại trường trung học."

"Dạy ngữ văn, đúng không?"

Hàn Tâm Dao kinh ngạc quay đầu, nhìn hần, "Tại sao anh lại nghĩ rằng tôi dạy quốc văn?"

"Bởi vì. . . . ." Hần dừng lại một chút, quay đầu nhìn cô một cái, rồi nói: "Cô khiến cho người ta có một cảm giác rất cổ kính, một loại khí chất rất đặc biệt. . . . . Tôi thật sự không thể nói được lý do."

Đèn đỏ sáng lên, hần đạp phanh xe lại, nhìn cô chằm chằm, hỏi: "Tôi đoán đúng rồi sao?"

Cô nghiêng nghiêng đầu, bên môi thoáng qua một nụ cười nhẹ, "Nếu tôi tạo cho anh cảm giác bối rối, vậy thì tuổi của thời đại ngữ văn dường như còn chưa đủ xưa, anh nên đoán là lịch sử."

"Là lịch sử?"

"Là lịch sử." Cô cười, "Về phần anh nói cổ kính. . . . . Đại khái là làm bạn với những điều cổ đại đã lâu, cho nên có làm cách nào đi chăng nữa thì cũng không hiện đại được!" Cô tự mình đánh trống lảng, nói.

Hần chăm chú nhìn cô, ánh mắt đặc biệt dịu dàng: "Tôi cảm thấy được như cô là rất tốt rồi."

Đèn xanh sáng lên, chiếc xe một lần nữa hướng về phía trước đi tới.

"Từ thời còn học sinh đến bây giờ, nhất định anh vẽ không ít chứ?" Cô nhìn ngoài xe, thờ ơ hỏi.

"Thực sự là chất đầy một phòng." Hần tiếp lời nói.

"Có suy nghĩ sẽ mở triển lãm tranh hay không?"

"Trước mắt vẫn chưa có can đảm và hứng thú." Ánh mắt của hần nhìn thẳng về phía trước, sau đó đột nhiên nói tiếp:

"Có lẽ vào một ngày nào đó! Chuyện tương lai, ai biết được?"

"Hy vọng một ngày nào đó có thể ở 'Nghệ Linh' thưởng thức tác phẩm của anh."

"Nghệ Linh?" Hần ngẩn ngơ: "Là ở đâu? Tôi chưa nghe nói qua."

"Anh mới vừa trở về nước, đối với một số tin tức nghệ thuật trong nước có thể rất xa lạ." Cô mỉm cười giải thích: "Đó là một ngôi nhà rất nổi tiếng, hành lang có triển lãm tranh, nơi đó chẳng những triển lãm những tác phẩm hội họa, sản phẩm gốm sứ nghệ thuật, những bộ sách văn học nghệ thuật, mà còn cung cấp cả cà phê và âm nhạc, là một hành lang nghệ thuật và văn hóa vô cùng tuyệt vời."

"Thành phố Đài Bắc lại có một nơi như vậy!? Nghe qua dường như rất đặc biệt, rất độc đáo."

"Rất rất là đặc biệt, chỉ cần bước vào nơi đó một bước, là có thể khiến cho người ta cảm thụ được bầu không khí văn hóa nghệ thuật rất lẫm liệt."

Hần liếc cô một cái, cười.

"Nghe cô nói, làm cho tôi hết sức động lòng."

"Đến đó đi, anh sẽ đồng ý với quan điểm của tôi." Cô nói rất chân thành.

"Được, khi nào rảnh nhất định tôi sẽ đi."

Cuối cùng, xe lái vào trong hẻm, dừng lại ở trước cửa nhà Tâm Dao.

Màn đêm rất đẹp, con hẻm nhỏ thật vắng vẻ và yên tĩnh.

"Cám ơn anh đã đưa tôi về." Cô nói nho nhỏ, mở cửa xe ra, nhưng vẫn ngồi trong xe.

"Hôm nay rất hân hạnh được biết cô." Hân có vẻ đắm chiêu nhìn vào mặt cô: "Cũng rất thất lễ đã làm ướt quần áo của cô, hôm nào xin phép cho tôi được bồi thường."

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó bước ra khỏi xe.

"Chờ một chút! có thể nói cho tôi biết, Nghệ Linh ở đâu không?" Hà Mộ Văn thò đầu ra cửa sổ xe, hỏi.

Tâm Dao dừng bước lại: "Ở đường Nhân Ái, một tòa nhà hình tròn màu trắng."

Nói xong, cô nhìn hân thốt ra thêm một câu: "Tạm biệt", ngay sau đó xoay người, dùng chìa khóa mở cửa chính, bóng dáng mảnh mai nhanh chóng biến mất phía sau cánh cửa.

Hà Mộ Văn ngồi ở trong xe, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cánh cửa đang đóng lại, trong lòng có những biến động không giống như lúc xưa . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bước chân đầu hè dần dần tới.

Đối với Hân Tâm Dao, cuộc sống vẫn cứ trôi qua một cách bình thường như trước, đi học, tan lớp, sửa vở bài tập của học sinh. . . . . Cuộc sống của cô là những kế hoạch và những quy luật tuần tự và ngăn nắp.

Mọi người thường nói, bình thường là một loại hạnh phúc, nếu đúng như vậy, thì quả thật cô rất hạnh phúc, ít nhất biểu hiện bên ngoài chính là như thế.

Sống trong một môi trường rất được đãi ngộ, gia đình ấm cúng, có cha mẹ yêu thương, chăm sóc che chở, vị hôn phu lại rất chung tình, cô hẳn là sẽ rất hạnh phúc, vì vậy trái tim cô không nên có khoảng trống, không nên cảm thấy chán nản, cô đơn.

Nhưng, mấy ngày nay, cô gầy đi rất nhiều, tinh thần thường xuyên vô duyên vô cớ rối loạn, mất tập trung.

Cô ước chừng đã gần một tháng không đến nhà chị Tâm Uyên, mỗi ngày đều nhốt mình ở trong phòng, không muốn làm gì cả, chỉ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm ngọn đèn đường ngoài cửa sổ đang đứng lẻ loi, cô đọc, suy nghĩ không biết trôi dạt về đâu.

Loại cảm xúc buồn bã u sầu này, bắt nguồn từ đâu?

Mẹ Hân cũng nhận thấy được gần đây cô có những thay đổi khác thường, trong lòng bắt đầu lo lắng không yên.

Buổi chiều thứ bảy, mẹ Hân đi tới phòng của Hân Tâm Dao, cô đang cúi đầu chăm điểm cho một đồng vở bài tập của học sinh.

Mẹ Hân bước chân nhẹ nhàng không một tiếng động tới đứng bên cạnh cô, nhìn đôi mắt hẹp dài, cổ tay mảnh khảnh, gương mặt gầy gò tiêu tụy, không khỏi đau lòng nhỏ giọng rên rĩ:

"Tâm Dao, con có tâm sự gì phải không? Nói cho mẹ biết được không? Con biết mẹ chưa bao giờ làm con khó xử mà."

"Mẹ!" Hân Tâm Dao ngẩng đầu lên, trong mắt ẩn chứa nỗi đau thương lấp đầy, khiến cho khuôn mặt của cô càng thêm tái nhợt, nhưng không vì thế mà mất đi vẻ điềm đạm đáng yêu: "Con không sao."

"Mấy ngày trước Hoài Triết gọi thư về, có phải nó nói cái gì hay không?"

"Không có, anh ấy rất tốt mẹ ạ."

Mẹ Hân chăm chú nhìn cô thật lâu, sau đó nắm tay cô, kéo đến bên giường, hai mẹ con cùng ngồi xuống.

Bà vuốt ve mái tóc của Hân Tâm Dao, dịu dàng nói: "Tâm Dao, gần đây con rất gầy, con có biết không?"

Hàn Tâm Dao nhìn mẹ, đột nhiên có sự thôi thúc muốn nhào vào trong lòng mẹ khóc một trận cho thỏa thích, nhưng . . . . . Cô không muốn mẹ cô lo lắng, vì vậy cô nhanh chóng trở nên vui vẻ.

Cô gượng gạo nở một nụ cười tươi tắn, cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Mẹ, gầy một chút cũng không sao, một bây giờ không phải đang phổ biến phụ nữ gầy mới đẹp đấy sao!"

"Nói vớ vẩn gì thế!" Mẹ Hàn lườm cô một cái, sau đó lại cau mày hỏi tiếp: "Thật không có chuyện gì phải không?"

"Thế mẹ nghĩ là con đang có chuyện gì?"

Mẹ Hàn tiếp tục nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, rốt cuộc không hỏi thêm nữa.

"Nếu vậy thì ra ngoài đi dạo đi con! Hoặc đến nhà chị Tâm Uyên chơi một chút cũng được, đừng cứ mãi nhốt mình ru rú ở trong nhà."

"Mẹ, mẹ chê con ngoan quá sao?" Hàn Tâm Dao lộ ra nụ cười tươi tắn: "Được rồi! Con sẽ nghe lời mẹ, ra ngoài đi dạo một chút!"

Những câu nói này của cô lập tức làm gương mặt đang nặng trĩu của mẹ Hàn tươi tỉnh trở lại: "Đúng rồi! Như vậy mới giống như một cô gái trẻ tuổi yêu đời chứ."

Hàn Tâm Dao có chút bất đắc dĩ cười cười, tay cầm túi xách nhỏ, sửa lại quần áo, tạm biệt mẹ mình rồi đi ra cửa.

Mới vào đầu hè nên ánh mặt trời rất nhẹ nhàng và ấm áp, bầu trời chỉ toàn một màu xanh lam trong vắt.

Hàn Tâm Dao đi từ từ dọc theo vỉa hè, đi bộ qua đám đông, qua các cửa hàng trưng bày hàng hóa đủ các màu sắc, vô tình, cô đã tới bên cạnh một tòa nhà màu trắng hình tròn.

Cô dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt - "Nghệ Linh" - hai màu đen trắng xen kẽ nhau rất trang nhã, cô dừng chân quan sát một lúc rồi đi vào.

Bên trong tòa nhà tràn ngập không khí lãng mạn, cô nhẹ nhàng nhìn về phía đại sảnh, những bóng người đan xen nhau nhộn nhịp, đứng lặng im trước một vài bức tranh được phác họa rất tinh xảo, trên tay cầm một ly cà phê đang tỏa hương thơm ngát, hoặc chăm chú đưa mắt nhìn, hoặc nhỏ giọng khe khẽ bình luận.

Phía bên kia là thư viện, bên trong được trang trí với từng dãy kệ bày đủ các thể loại sách như văn học nghệ thuật, thơ ca, Nho học, sách về thảo mộc... khiến người nhìn cảm thấy rất trang nhã.

Cô đi vào thư viện, chọn một tập thơ, sau khi đăng ký, kêu một ly cà phê, chọn một vị trí khuất nhất ở trong góc và ngồi xuống, rất nhanh liền đem bản thân hòa nhập vào từng dòng thơ mang hơi thở tình cảm hiện đại, mãi đến khi nghe được giọng nói của một người đàn ông vang bên tai cô:

"Hàn Tâm Dao?"

Nghe được có người khẽ gọi tên mình, cô giật mình ngẩng đầu lên nhìn, đối diện trước mặt mình là một đôi lông mày rậm và một ánh nhìn rạng rỡ rất có hồn.

"Sao thế? Không nhớ tôi sao?" Hắn ngồi xuống cái ghế trước mặt cô: "Tôi là Hà Mộ Văn."

Cô trấn tĩnh lại tinh thần, nhìn Hà Mộ Văn xấu hổ cười.

"Anh cũng tới đây à?" Cô nhẹ giọng hỏi, "Đến xem sách? Hay là thưởng thức tranh?"

"Thưởng thức tranh." Hà Mộ Văn nói xong, không nhịn được quan sát cô: "Cám ơn cô đã nói cho tôi biết có một nơi yên tĩnh như vậy, nhưng tôi nhận thấy cô không thường xuyên đến đây."

"Ách. . . . . Gần đây tôi tương đối bận rộn." Cô nghĩ một đặng nói một nẻo.

Chợt, có người đi tới bên cạnh làm gián đoạn cuộc trò chuyện của họ:

"Mộ Văn!" Người kia kêu lên, vươn tay ra, niềm nở vỗ vào bả vai Hà Mộ Văn, "Cám ơn cậu lại tới cổ vũ. Ah, cô đây là. . . ." Anh ta dùng ánh mắt rất lễ phép quan sát và đánh giá Hàn Tâm Dao.

"Tiểu Lâm, đây là Hàn Tâm Dao. . . Tâm Dao, vị này là người giám đốc của "Nghệ Linh" - Lâm Phương Sinh." Hà Mộ Văn giới thiệu hai người với nhau.

"Giám đốc Lâm, xin chào!"

Hàn Tâm Dao liếc nhìn Lâm Phương Sinh một cái, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Tại sao Hà Mộ Văn lại biết giám đốc của “Nghệ Linh”?

"Gọi tôi là Lâm được rồi." Tiểu Lâm vội vàng nói.

"Tôi và Tiểu Lâm trước kia đã từng học vẽ tranh với nhau, hai tuần trước, chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau ở chỗ này, thật không ngờ, mới mấy năm không gặp, anh ta đã là ông chủ của một phòng trưng bày tranh nổi tiếng rồi."

"Hoạ sĩ mà không vẽ được tranh thì không thể làm gì khác hơn là phải mở đại lý kinh doanh về tranh rồi." Tiểu Lâm đi tới ngồi xuống ghế, đánh trống lảng nói, "Trước đây học vẽ tranh, là do có sự say mê cuồng nhiệt, mặc dù được đào tạo chính quy, nhưng cái chính là vẫn thiếu hụt khả năng thiên phú."

Ánh mắt của anh ta nhìn về phía Hà Mộ Văn, "Ngược lại cậu, cậu thật sự nên tiếp tục vẽ tranh đấy, năm đó thầy Lương đánh giá cao tài năng của cậu nhất."

"Thôi, đều đã là quá khứ rồi, bây giờ tôi cũng chỉ là doanh nhân mà thôi." Hà Mộ Văn nói.

"Đã là thực tài thì dù thời gian có trôi qua cũng không thể bôi xóa được." Sắc mặt Tiểu Lâm đột nhiên nghiêm túc lại, "Nếu ngày nào đó có hứng thú cảm cọ vẽ tranh lại, các bức tường trưng bày tranh ở đại sảnh của “Nghệ Linh” sẵn sàng để trống cho cậu dùng."

"Ha ha. . . . ." Hà Mộ Văn cười sáng khoái, "Cậu không sợ tranh vẽ của tôi phá hủy danh dự của “Nghệ Linh” sao?"

Tiểu Lâm đập vào đầu vai hấn một cái, đang muốn nói tiếp gì đó thì một nhân viên đi tới:

"Giám đốc, có một vị khách muốn gặp ông."

Tiểu Lâm nghe vậy, đứng lên, "Cô Hàn, Mộ Văn, thật xin lỗi, tôi phải đi tiếp khách, các bạn cứ từ từ trò chuyện nhé."

Dứt lời, anh ta bình tĩnh xoay người, hướng về phía đại sảnh đi tới.

Hàn Tâm Dao nhìn Hà Mộ Văn, ngạc nhiên hỏi: "Anh thường tới đây sao?"

Cặp mắt đen nhánh dịu dàng của cô nhẹ nhàng nhìn thẳng về phía hấn, giọng nói trong trẻo và mềm mại.

"Ừ! Sự nghiệp ở Đài Loan còn chưa chính thức khởi động, gần đây vừa đúng có chút thời gian rảnh!" Hà Mộ Văn trả lời.

Tiếp đó, hấn quay đầu nhìn xung quanh một lúc, rồi nghiêm trang nói: "Tiểu Lâm thật rất có đầu óc kinh doanh, nơi này bài trí rất trang nhã, những người có tâm trạng buồn rầu, chán nản khi vào đây đều có thể buông lỏng, lại còn được thưởng thức những tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng, nghệ nhạc hoặc xem sách báo. . ." Hấn hít một hơi thật sâu, "Hơn nữa trong không khí tràn ngập hương cà phê nồng đậm này, thật đúng là từ trái tim đến mắt đến miệng và cả suy nghĩ của mình đều được thư giãn!"

Hàn Tâm Dao lặng lẽ nhìn hấn, cười cười.

Thoáng lướt mắt qua, hấn nhìn thấy trang bìa một cuốn sách cô vừa xem khi nãy nằm trên bàn.

"Tạo cảnh trong thơ. . . . ." hấn nhìn cô, "Cô thích thơ?"

"Vâng!" Cô khẽ nói. "Thơ ca cũng là một loại mỹ thuật, đều là do các nhà thơ dùng trái tim, dùng tình cảm để viết ra những gì họ cảm nhận được từ cuộc sống, hoặc từ những cảnh vật của thiên nhiên xuất hiện trong tâm mắt của họ, quả thực văn học là vô hạn!"

Hà Mộ Văn chăm chú nhìn cô, bản thân có chút bất lực vì bị cô mê hoặc.

Kể từ khi nhìn thấy cô lần đầu tiên vào ngày ấy, hình bóng cô đã khắc sâu trong tâm trí hấn, vài lần tới “Nghệ Linh” là do hấn muốn tìm một sự "Tình cò", vài lần đến nhà Vĩ Quân, là do hấn muốn tìm một sự "Trùng hợp", tuy nhiên, dù làm cách nào đi chăng nữa, hấn cũng không được như ý nguyện. . . . .

"Nói tiếp đi. . . . ." Hấn nhích cái ghế lại gần, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, "Mang những hiểu biết của cô nói cho tôi biết với."

Tâm Dao sừng sốt một chút, một hồi lâu sau, cô cười.

"Anh coi tôi là từ điển bách khoa toàn thư về thơ ca sao? Đừng quên, chuyên ngành của tôi là lịch sử, chứ không phải là văn học. Chẳng qua là tôi chỉ thích chọn lựa những từ ngữ yêu thích, cảm nhận tâm trạng của những người viết ra nó để giải sầu mà thôi, chứ hiểu sâu hơn nữa thì tôi không có khả năng."

Hai người nhìn nhau, rốt cuộc không nhìn được đồng loạt cười lên. Tiếng cười, vô tình kéo khoảng cách của hai người lại gần hơn.

Hà Mộ Văn nhìn chăm chú vào khuôn mặt trước mắt này, trên mặt cô ẩn chứa một nỗi buồn man mác, khiến trái tim hấn rung động thật sâu, một tia thương tiếc, một loại khát vọng muốn chia sẻ cùng cô gợn lên từ đáy lòng hấn, hấn dịu dàng, trầm thấp nói: "Vào một buổi tối tháng Tháng Tư nào đấy, tôi chạy xe không cẩn thận vô tình làm ướt quần áo của một nữ thi sĩ, cho tới bây giờ, tôi vẫn cảm thấy mình còn mắc nợ cô ấy, không biết tối nay cô ấy có đồng ý tiếp nhận lời xin lỗi của tôi bằng cách cùng tôi đi ăn tối hay không?"

Cô chợt nhớ tới đêm mưa mùa xuân ngày ấy, ngẩn người, cười nói: "Anh rất biết cách nói chuyện."

"Nhân dịp sắc trời còn sớm, chúng ta có thể kịp đi ngắm ánh hoàng hôn dần tắt ở Đạm Thủy, sau đó, chúng ta đi ăn hải sản và xem thuyền đánh cá ra khơi."

Cô nhìn vào đôi mắt ánh lên vẻ say mê cuồng nhiệt kia, không cách nào từ chối được.

"Vâng!" Nhẹ gật đầu, cô cầm cái ví da trên ghế lên.

Đi ra khỏi "Nghệ Linh", Hà Mộ Văn dẫn cô tới ngồi vào chiếc xe BMW dừng ở bên đường, xe rất nhanh lăn bánh, gia nhập vào biển xe đang đang ngược xuôi qua lại như con thoi trên đường phố đông đúc.

Chiếc xe rời khỏi trung tâm thành phố Đài Bắc bận rộn, không bao lâu, họ đã tới đến Đạm Thủy.

Hà Mộ Văn ngừng xe, hai người đi vào một nhà hàng hải sản xây dựng bên bờ biển, chọn vị trí cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

Hắn không hỏi ý kiến của Hàn Tâm Dao, trực tiếp nhìn người phục vụ gọi món, một lát sau, bia được mang tới, các món ăn đủ loại như tôm tươi chiên bột, mực hấp, cá hồi nướng, hàu chiên giòn, súp nghêu. . . . . Cũng lần lượt được bưng lên bàn.

Hà Mộ Văn rót cho cô một ly bia, rồi cũng rót cho mình một ly đầy tràn.

"Tôi nhớ không lầm thì từ lượng của cô khá tốt. Hôm nay chúng ta vô tình gặp gỡ, hãy cùng nhau uống cạn ly này!"

Dứt lời, hắn phóng khoáng giơ ly rượu lên, uống cạn sạch.

Hàn Tâm Dao chỉ uống một ngụm, mỉm cười nhìn hắn, không nói.

"Cô nhìn xem. . . . ." Hà Mộ Văn dòi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ánh hoàng hôn thật đẹp!"

Mặt trời vào buổi chiều lúc gần lặn nhìn rất lớn, vừa đỏ lại vừa tròn, giống như một ngọn đèn dầu rực rỡ, từ từ yên lặng biến mất vào màu xám đen của biển. Những tia sáng nhuộm đỏ chân trời, trên mặt biển dập dềnh vài chiếc thuyền Tam Bản, điểm thêm một chiếc đèn đánh cá, điểm xuyết thêm cho mặt biển càng trở nên thi vị.

"Vẻ đẹp của thế giới tự nhiên, có khi chỉ lướt qua trong thoáng chốc." Cô nhìn những ánh đèn từ chân trời xa xói quét xuống mặt biển rồi dần dần mờ nhạt, "Làm người ta khó có thể nắm bắt được!"

"Đây chính là sự kỳ diệu của tạo hóa."

"Anh tin vào thần thánh sao?" Cô quay đầu lại nhìn hắn.

"Hiện giờ thì không, nhưng tôi nghĩ rằng ở một nơi bí ẩn nào đấy, nhất định sẽ có những vị thần linh chi phối tất cả mọi người, những vị thần linh ấy sẽ tạo ra những cơ hội, sự tình cờ, một sự kiện nho nhỏ nào đấy ảnh hưởng đến mối quan hệ của người với người và nắm trong tay số mạng của mỗi con người, cô có tin không?"

Những lời nói này của hắn, khiến tâm trạng cô trở nên bối rối, hoang mang.

"Anh đã từng trải qua sự kiện ngẫu nhiên nào đó chưa?" Cô mơ hồ hỏi.

"Có rồi." Hắn dừng một chút, phảng phất rơi vào trầm tư: "Hai mươi lăm năm trước, một tai nạn máy bay ngoài ý muốn, đã cướp đi sinh mạng của mẹ tôi lúc Bà còn rất trẻ. . . . ."

Nói tới chỗ này, cảm xúc của hắn dường như có chút xáo trộn. Nhìn hắn như vậy, trong mắt của cô không kìm được hiện lên sự đồng cảm, quan tâm và an ủi.

"Thật xin lỗi." Cô nhẹ giọng nói: "Đã khiến anh nhớ lại những ký ức buồn."

Hắn lắc đầu một cái, thả lỏng các cơ mặt, nhìn cô cười dịu dàng:

"Sinh mạng của con người khi còn sống sẽ trải qua rất nhiều biến cố, vận mạng trên đũa mực dù sẽ tạo ra những đau khổ nhất thời, nhưng cũng khiến cho cuộc sống của họ sẽ trở nên mạnh mẽ, sáng suốt hơn."

Hắn nhìn cô thật sâu, tiếp tục nói: "Sau khi mẹ tôi ra đi, ba tôi cũng không tái giá. Công việc của ông ấy rất bận rộn, thường đi khắp nơi từ trong nước đến nước ngoài, chỉ để lại chị Diệp chăm sóc tôi, cho nên, tuổi thơ của tôi gần như là sống trong cô độc."

Từ nhỏ, trong sự cô độc đó, tôi đã tìm kiếm được thế giới của riêng mình, vì vậy, tôi bắt đầu vẽ tranh, một mình yên lặng cầm bút, vẽ ra những suy nghĩ, những cảm xúc mãnh liệt xuất phát từ nội tâm của mình, đây thật sự là một loại hưởng thụ không có gì sánh kịp."

"Anh là một người đàn ông may mắn!" Nói xong, cô nhìn hắn mỉm cười.

"Vậy sao?"

"Anh đang hưởng thụ sự cô độc, loại hưởng thụ này cũng không nhiều người có được." Cô uống một hớp bia, nói tiếp: "Những người tham gia sáng tạo nghệ thuật, thường có một trái tim tinh tế và nhạy cảm hơn những người khác, do đó mới có thể cảm thụ được những thay đổi, những cảm xúc của môi trường xung quanh, và mang những cảm thụ đó thể hiện lên trên giấy."

"Cô đem tôi xếp vào hàng ngũ của những người sáng tạo nghệ thuật?" Hắn hỏi.

"Đúng vậy, những người biết yêu thích sự cô độc thường có thể sáng tác, anh đã có đầy đủ điều kiện cơ bản của một nhà Nghệ Thuật." Giọng nói của cô chân thành, "Tôi tin rằng nếu anh chịu khó im lặng cây cây, cuối cùng sẽ có ngày thu hoạch."

Hắn chợt nở nụ cười, "Nếu cô tiếp tục nói nữa, sẽ chuốc say tôi. Nói không chừng ngày nào đó, vì tin lời của cô, tôi sẽ vác giá vẽ, đi vạn nẻo đường, phá hoại toàn cảnh thế giới!"

"Đây mới là mục tiêu mà trong lòng anh mong muốn nhất, không phải sao?"

Hắn ngừng cười, nhìn cô kinh ngạc.

Đây mới là lần thứ hai họ gặp mặt mà thôi, vậy mà cô đã đọc thấu được thế giới nội tâm của hắn, đã nhìn vào tận tâm hồn sâu thẳm nhất của hắn rồi!

Cô biết thuật đọc tâm sao?

"Mọi việc trên đời không thể như mình mong muốn." Hắn hít một hơi thật sâu, "Nhất là cuộc sống sinh tồn ở thành phố lớn như thế này, thường phải từ bỏ những ước mơ của mình để thích nghi với thực tế, vô tình, những cảm xúc chân thật trong lòng cũng bị bụi phủ mờ."

"Vì vậy mới nói, chúng ta chỉ có thể là người trần mắt thịt mà thôi."

Hắn thâm thúy nhìn chăm chú vào cô, một lọn tóc dài xổ ra trước ngực, toàn thân mặc một bộ quần áo màu xanh lam, giống như ánh bình minh đầu tiên xuất hiện nơi chân trời vào buổi sáng sớm, nhìn cô . . . . . Rất đẹp!

"Nói một chút về cô đi." Hắn mê hoặc nhìn bóng dáng màu xanh lam trước mặt.

"Về phương diện nào?"

"Tùy cô."

"Gia đình của tôi, anh cũng nên biết, tôi chỉ là một người bình thường trong số những người bình thường mà thôi."

"Không." Hắn nghiêm túc nói: "Chẳng qua là cô đang ở trong sương mù thôi."

Hắn thú vị nói, cô cười, đường cong trên môi giống như gợn sóng xao động trên mặt hồ xanh biếc.

"Trong sương mù mọi thứ đều trở nên đẹp hơn." Cô nói: "Hãy để cho trong lòng anh mãi mãi có những ấn tượng tốt đẹp về tôi đi!"

"Tôi luôn luôn chấp nhất về đẹp chân thực của việc ngắm hoa trong sương, hoa ở hư vô mờ mịt, cũng không thể thỏa mãn tôi." Hắn dừng lại nhìn cô rồi nói tiếp: "Qua một thời gian nữa, tôi sẽ biết thêm về cô và sẽ hiểu rõ cô hơn."

Hắn Tâm Dao nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt sâu đen thăm thẳm mơ hồ bộc lộ tình ý. Cô cảm thấy không được tự nhiên nên quay đầu đi, trốn tránh ánh mắt như thiếu đốt mình, thay đổi đề tài:

"Mặt trời khuất sau núi rồi!"

"Vậy sao? Vậy chúng ta mau đi thôi." Hắn đứng dậy.

"Muốn đi đâu?"

"Đi xem thuyền đánh cá, lúc trăng mới lên thì thuyền đánh cá bắt đầu rời bến ra biển, nhìn rất đẹp."

Rời nhà hàng hải sản, làn gió đêm đầu hạ thổi tới trước mặt, còn mang chút lạnh lẽo, Hàn Tâm Dao không khỏi rung mình một cái.

"Lạnh không? Ở đây chờ tôi, tôi đi lấy xe, cô sẽ đỡ bị lạnh."

Hắn bước đi, nhanh chóng chạy tới bãi đậu xe lái xe tới.

Sau khi Hàn Tâm Dao bước vào xe, xe lập tức đi vào đường cao tốc Tân Hải, cuối cùng dừng lại tại bãi biển không xa Đạm Thủy là bao.

Tất máy, hai người cũng không bước xuống xe, chỉ lặng im ngắm nhìn ánh trăng đêm mùa hè tuyệt đẹp lung linh trên mặt biển khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Hà Mộ Văn tiện tay mở đĩa CD, giai điệu "Hồi ức Paris" dịu dàng uyển chuyển ngân lên bên tai, phảng phất như diu người ta vào một giấc mộng đầy hư ảo.

"Ánh trăng sáng như thế này. . . . . đẹp đến nỗi làm cho người ta quên mình đang ở cõi trần gian!" Tâm Dao khen ngợi nói: "Chỉ tiếc rằng anh không mang dụng cụ vẽ tranh."

"Nếu như có dụng cụ vẽ tranh, tôi nhất định sẽ vẽ cô." Ánh mắt của hắn phát ra những tia sáng, nhìn chăm chú vào cô.

Hắn Tâm Dao thấy ánh mắt như có lửa của hắn nhìn chăm chăm vào mình, cảm thấy hồ hạp trở nên dồn dập, trái tim đập liên hồi.

"Chúng ta trở về được chưa?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Hà Mộ Văn mê hoặc nhìn cô, lơ đãng nói: "Tôi chưa bao giờ gặp qua cô gái nào giống như cô vậy, đẹp như một bài thơ."

Hắn Tâm Dao xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói.

"Ngày mai là chủ nhật, cô có rảnh không?" Hắn hỏi.

"Ngày mai tôi không rảnh." Ánh mắt của cô vẫn ngó ra ngoài cửa sổ.

"Cả ngày đều không rảnh sao?"

"Cả ngày cũng không rảnh!" Cô nói chắc như đinh đóng cột.

Hắn nhìn cô, thật lâu, rồi mới nói thật nhỏ một câu:

"Không cần né tránh tôi, tôi không có đáng sợ như vậy."

Cô bỗng nhiên quay đầu lại, khuôn mặt thanh tú có chút mềm yếu và sợ hãi:

"Chúng ta đi về, được không?"

Cô cố gắng nói, giọng điệu mang vẻ khẩn cầu, khiến người ta không thể kháng cự.

Hà Mộ Văn nhìn Hàn Tâm Dao không nói gì, chỉ khởi động xe, trên quãng đường trở về Đài Bắc, hai người cũng trầm mặc không nói câu nào.

Xe lướt đi thật nhanh, những ngọn đèn ở những ngôi nhà ven đường cứ trôi về phía sau, cuối cùng, hắn cũng chở Hàn Tâm Dao về đến đầu ngõ.

"Tạm biệt." Cô khẽ nói, rồi mở cửa xe bước ra.

"Tôi nghĩ rằng, cô không muốn tôi tiễn cô đi vào, đúng không?" Hà Mộ Văn nhìn tay lái, nói nho nhỏ.

Cô nhìn hắn, trong lòng bất giác cảm thấy căng thẳng, nhưng cố gắng đè nén những cảm xúc không thể giải thích được đang nhen lên trong lòng, yên lặng bước ra khỏi xe.

Hà Mộ Văn nhô đầu ra cửa sổ xe, nhìn cô sững sờ, một lúc lâu sau, mới nhỏ giọng nói: "Mười giờ sáng mai, tôi chờ cô ở "Nghệ Linh", cô tới cũng được, không tới cũng được, cho dù thế nào thì tôi cũng đợi đến khi đóng cửa mới thôi."

Nói xong, hắn liền đạp chân ga, tăng tốc rời đi.

Cô ngạc nhiên đứng yên tại chỗ rất lâu, đến khi nhìn thấy luồng ánh sáng màu trắng bạc hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, mới thần thờ đi tới cửa nhà, mở cửa bước vào trong.

Trong phòng khách, Mẹ Hàn đang ngồi ở trên ghế sofa, trong tay đang cầm quyển sách, chờ con gái đi chơi về muộn.

"Về rồi sao!" Bà để quyển sách xuống, quan sát Hàn Tâm Dao, "Buổi tối đến nhà bạn chơi vui không con?"

"Có mẹ à." Hàn Tâm Dao vội vàng liếc mẹ mình một cái, nụ cười có vẻ che dấu điều gì đó.

"Nhưng . . . .", mẹ Hàn nhìn ánh mắt con gái, mơ hồ cảm thấy cô có chút không bình thường.

"Mẹ, con mệt mỏi."

"Vậy thì nhanh đi tắm rửa, rồi nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Hôn tạm biệt và chúc mẹ ngủ ngon xong, Hàn Tâm Dao vội vàng chui vào phòng, bỏ túi xách xuống, sau khi ngồi xuống mép giường, bật đèn ở đầu giường lên, nhìn một khung hình làm bằng gỗ ở đầu giường, ngẩn người.

Trong khung, là ảnh Nhậm Hoài Triết đang mỉm cười.

Nếu như chưa từng gặp Hà Mộ Văn, cô sẽ cùng Hoài Triết. . . . .

Một nỗi chua xót dâng lên từ đáy lòng, cô đưa tay úp khuôn mặt đang tươi cười trong hình xuống, tiếp đó đột nhiên vùi mặt vào hai đầu gối, mặc cho nước mắt tràn lan. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đây là một sáng Chủ Nhật khó chịu, sáng sớm khi thức dậy, Tâm Dao lại cảm thấy đầu óc hoảng hốt và tâm trạng bất ổn

Tối hôm qua, hầu như cả đêm cô không ngủ được, lặng lẽ nằm ở trên gối, đôi mắt thất thần nhìn lên trần nhà, những suy nghĩ chạy rối loạn ở trong đầu, lòng cảm thấy quặn thắt.

Cô biết Hoài Triết dành cho mình một tình cảm rất thâm thiết, cô nên làm như thế nào, mới có thể không gây tổn thương tới chàng trai trẻ hiền lành này đây?

Nếu như lựa chọn bảo vệ Hoài Triết, vậy. . . . . Hà Mộ Văn thì sao đây? Cô thật có thể xem nhẹ những cảm giác chưa biết tên ở trong lòng mình sao?

Cô cũng không hiểu tại sao mình chỉ gặp anh ta có mấy lần, mà cảm giác trong lòng đã khắc sâu như vậy, Nếu. . . . . khi hai người ở bên nhau mà nội tâm rung động sâu sắc như vậy, tình cảm xác thực là có tồn tại!

Cô không thể nào bỏ qua cảm giác khác thường này, có lẽ. . . . . lựa chọn của cô là ích kỷ, nhưng cảm giác rung động này khi cô ở bên Hoài Triết thì chưa bao giờ xuất hiện qua. . . . .

Cả đêm, cô cứ nằm như vậy không hề chớp mắt, cho đến khi trời tờ mờ sáng, mới mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, nhưng giấc ngủ rất bất ổn, đúng hơn là một cơn ác mộng, khi cô từ trong mộng giật mình tỉnh lại thì nhìn thấy mẹ đã ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn cô.

Mẹ Hàn đưa tay vuốt mái tóc dài của Hàn Tâm Dao, ánh mắt dịu dàng nhưng ẩn chứa nỗi u sầu chăm chú nhìn cô.

"Tâm Dao." Mẹ Hàn nhẹ nhàng kêu.

"Dạ?"

"Mẹ đang suy nghĩ, kỳ nghỉ hè năm nay sẽ cho con và Hoài Triết kết hôn, con thấy có được không?"

"Không cần!" Tâm Dao hoảng hốt kêu lên, cơn buồn ngủ mơ hồ thoáng chốc biến mất không một dấu vết, ngay lập tức, phát hiện ra sự luống cuống, cô vội vàng sửa lại câu nói của mình: "Ý của con là. . . . . Chờ Hoài Triết học nghiên cứu sinh xong rồi tính cũng không muộn, con muốn dành thời gian cho ba mẹ nhiều thêm chút nữa."

"Đưa con gái ngốc này!" Mẹ Hàn âu yếm vuốt ve tấm lưng của Hàn Tâm Dao, "Con cũng không thể ở cùng với ba mẹ cả đời được! Mẹ chỉ hy vọng nhìn thấy con được hạnh phúc, gần đây con luôn rầu rĩ không vui, mẹ cảm thấy rất khổ sở trong lòng!"

"Mẹ. . . . . Con rất khỏe, căn bản là do thời tiết hơi nóng, nên tâm trạng con cũng có chút buồn bực."

"Có thật không?" mẹ Hàn vẫn chăm chú nhìn thẳng vào cô, sau đó cười hiền lành, nói: "Như vậy đi, kỳ nghỉ hè năm nay sang Mĩ thăm Hoài Triết, nhân tiện thay đổi không khí cho khuây khỏa, được không con?"

"Con. . . . ." Hàn Tâm Dao nhìn mẹ, không đành lòng để Bà lo lắng quá nhiều, nên miễn cưỡng nở một nụ cười, "Được rồi! Đến lúc đó tùy theo tình hình, nếu như trường học không có dự kiến dạy phụ đạo, con sẽ đi."

"Như vậy thì mẹ yên tâm rồi." Mẹ Hàn cung chiêu chạm nhẹ vào gương mặt thanh tú của cô: "Ra ngoài ăn sáng đi con!"

Tâm Dao mặc dù đang ăn sáng nhưng không hề có cảm giác ngon miệng, sau khi ăn xong, cô mở một bản nhạc cổ điển nổi tiếng cách đây vài thập niên có tên là "Bốn mùa Đài Loan" rồi nằm cuộn tròn ở trên ghế sofa ngẩn người.

Âm nhạc từ giai điệu buồn bã của mùa thu chuyển sang trời đông giá rét, cô giống như một cô gái ngây ngốc, vừa nghe vừa cắn trụi hết mười đầu móng

tay, suy nghĩ không biết đang trôi dạt tới nơi nào.

"Tâm Dao." Ba Hàn buông tờ báo trong tay ra, mắt chăm chú nhìn con gái, "bài hát kết thúc rồi."

Hàn Tâm Dao đang trầm tư suy nghĩ, nghe tiếng ba Hàn gọi giật nảy mình, làm rơi cả gối dựa xuống đất.

Cô vội vội vàng vàng tắt máy nghe nhạc, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cha, vội chạy vào phòng của mình.

Đến gần trưa, Tâm Uyển và Vĩ Quân tới, vừa thấy Tâm Dao, Vĩ Quân liền sùng sốt kêu lên:

"Trời! Tâm Dao, có phải em bị bệnh hay không? Tại sao mới vài tuần không gặp, em lại gầy như thế này hả?"

"Em thì càng ngày càng gầy, gió thổi muốn bay, còn chị lại càng ngày càng nặng trịch, em xem, hai chị em chúng ta nên chia sót cho nhau, để trở lại hình dáng như trước kia chứ."

"Tâm Dao gần đây bị tâm bệnh." Hàn phụ nhìn Tâm Dao, cười như không cười nói.

"Cái gì? Bị bệnh tâm hả?" Vĩ Quân không hiểu hỏi lại.

"Anh đúng là ngốc mà!" Tâm Uyển nói: "Là bệnh tương tư, em ấy đang nhớ Hoài Triết á!"

Vĩ Quân hiểu ý, không ý tứ gì thẳng thắn kêu:

"À? Sao thế? Thằng nhóc kia quên viết thư phải không? Nhanh nhanh nhanh, đưa số điện thoại cùng địa chỉ cho anh, anh phải giáo huấn hắn một lần mới được."

Tâm Uyển vrun tay, dừ tợn ngất vào cánh tay của Vĩ Quân, rồi cười nói: "Cái người này cứ động một chút là đòi giáo huấn người khác, tặc tử tại sao không thay đổi hả?"

"Thằng nhóc này nếu không bị giáo huấn một lần, chờ hắn lấy xong tấm bằng tiến sĩ trở về, vợ cũng không còn để mà lấy!"

"Tại sao?" Tâm Uyển nhướn mày hỏi.

"Vi Tâm Dao gầy quá, gió sẽ thổi bay mất chứ sao!"

"Nói bậy nói bạ!" Tâm Uyển vừa cười vừa mắng.

"Không có chuyện này đâu, anh chị đừng nghe ba nói tùm lum." Tâm Dao nhìn cả nhà vui vẻ, khóe miệng hiện lên một ý cười miễn cưỡng.

"Tâm Dao, sao gần đây sao không tới nhà chị chơi?" Tâm uyển nói: "Còn nhớ Hà Mộ Văn không?"

Sau khi đùa giỡn một hồi ở phòng khách, Tâm Uyển chạy vào phòng của Tâm Dao, ngồi ở mép giường, tâm sự với cô.

Tâm Dao hơi giật mình một cái, nhìn Tâm Tyển vẻ không hiểu.

"Gần đây anh ta thường đến tìm Vĩ Quân, chị mới nói với anh ta nếu có thời gian rảnh vẽ cho hai chị em mình mỗi người một bức tranh, anh ta liền gật đầu đồng ý."

"Dạ!" Tâm Dao nhẹ nhàng lên tiếng, rồi lại ngơ ngác thất thần.

"Tâm Dao. . . . ." Tâm Uyển thân thiết gọi một tiếng, đưa tay vịn vào vai em gái: "Sao chị cảm giác em có chuyện gì đó buồn phiền! Trong lòng em đang che giấu điều gì bí mật phải không?"

Tâm Dao gượng gạo cười cười, lắc đầu một cái.

"Giữa hai chị em, có điều gì mà không thể nói được?" Hàn Tâm Uyển hỏi tới, "Có phải có người thứ ba chen vào chuyện tình cảm của em không?"

Trái tim Hàn Tâm Dao đột nhiên nảy lên một nhịp, cô ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn chăm chăm Hàn Tâm Uyển, một lúc sau đứng lên, đi tới cửa sổ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ nhuộm một màu xám, nhỏ giọng nói:

"Chị, trong lòng em. . . . . Có thể có người khác, em nên làm gì đây?"

Đôi mắt Tâm Uyển lóe lên một tia kinh ngạc, đi tới cạnh cô, thương xót vuốt bờ vai của cô, "Em có muốn nói cho chị biết người đó là ai không?"

"Không!" Tâm Dao kinh hoàng kêu một tiếng, quay đầu lại nhìn Tâm Uyển. "Có lẽ em chỉ mê muội nhất thời, có lẽ sau một thời gian, em . . . ." đối diện với ánh mắt nhìn chằm chằm của Tâm Uyển, cô không thể thốt thêm được lời nào nữa.

"Tâm Dao. . . ." giọng nói của Tâm Uyển chân thành và nghiêm túc: "Tình cảm là không thể che giấu, không thể đánh lừa, em tội gì mà phải hành hạ bản thân mình?"

"Vậy rốt cuộc em nên làm cái gì?" Tâm Dao đau xót nói.

"Viết thư cho Hoài Triết, nói cho hắn biết sự thật."

Tâm Dao nhủ mảy, nằm ngửa ở trên giường, "Em làm sao có can đảm để viết lá thư này. . . . ."

Bỗng nhiên, trong phòng khách truyền đến tiếng cười ảm áp của mẹ Hàn, Hàn Tâm Dao đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy.

"Chị, đây là bí mật giữa em và chị, không được nói cho bất cứ ai biết hết, bao gồm cả mẹ nha." Cô khấn trương nói.

"Được rồi, chị đồng ý, không nói cho bất cứ ai biết hết." Ngồi xuống bên cạnh Hàn Tâm Dao, cầm tay của cô, "Chị tin tưởng em sẽ biết xử lý tình cảm của mình như thế nào cho êm đẹp, vì vậy không nói nhiều nữa, chỉ chân thành khuyên em một câu – Hãy thành thật với chính bản thân mình.

Hôn nhân là chuyện lớn cả đời, thay vì cả đời sống trong dối trá, cả đời tiếc nuối, chi bằng hiện tại nên thẳng thắn đối diện với Hoài Triết, nói sự thật cho cậu ấy biết, chị tin rằng một người đã trưởng thành như cậu ta, sẽ chấp nhận được sự thật này."

Dứt lời, Tâm Uyển đứng dậy, đi về phía cửa phòng, đưa tay vịn lên tay cầm cửa dừng lại một lát, chợt quay đầu lại nhìn Tâm Dao, nói: "Chị nghĩ, người thứ ba này phải là một người đàn ông trưởng thành, chính chắn, chứ không phải là một thanh niên mới lớn, đúng không?"

Nói xong, cô mở cửa và bước ra khỏi phòng.

Hàn Tâm Dao đưa mắt nhìn bóng dáng của chị biến mất, cửa phòng khép lại, tâm trạng của cô lại rơi vào hoang mang, hoảng hốt.

Đến giờ ăn trưa, Mẹ Hàn nấu một bàn tràn đầy thức ăn ngon theo sở trường của bà.

Ba Hàn cười ha hả nhìn Vĩ Quân nói: "Các con nên thường xuyên đến đây, có nhiều người, ăn cơm sẽ cảm thấy ngon miệng và có hương vị hơn."

"Vâng ạ!" Khuôn mặt Vĩ Quân đầy ý cười. "Chắc chắn chúng con mỗi ngày sẽ tới ăn cơm miễn phí với ba mẹ."

"Miễn phí cái đầu anh!" Tâm Uyển hung hăng gõ Vĩ Quân một cái, "Có cái người giống như quý vương chết đói đầu thai ở đây, mẹ không mệt mới là lạ!"

"Không mệt không mệt! Sao mà mệt được?" Mẹ Hàn cười tùm tùm nói: "Mẹ rất thích nấu ăn, chỉ cần các con thích và ăn ngon miệng như vậy là mẹ vui rồi."

Mọi người cao hứng ăn uống nói chuyện tung bưng, chỉ có Tâm Dao ngồi như tượng gỗ, tâm trạng bất an nghe họ cười giỡn, không tham gia một câu nói nào, từ đầu đến cuối chỉ cầm chén cơm ngo ngắc, mắt chằm chằm nhìn vào chén cơm, tay cầm đũa lại nhắm vào chén nước tương mà gắp.

"Tâm Dao!" Vĩ Quân là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng bất thường của cô, "Em đang gắp cái gì đấy?"

Tâm Dao giật mình bừng tỉnh, mở to mắt nhìn mọi người, lúc này mới phát hiện mọi đôi mắt trên bàn ăn đang nhìn chòng chọc vào cô.

Cô cuống quýt buông đôi đũa xuống, "Con không ăn nữa, con tạm thời có chút việc, phải đi ra ngoài một chút."

Không để ý đến những ánh mắt đang kinh ngạc nhìn mình, cô chạy vào giữa phòng, cầm cái ví da trên bàn lên rồi hướng ra phía cửa chạy đi.

"Tâm Dao!" Mẹ Hàn hét lớn: "Con đi đâu?"

"Con đi gặp bạn một chút!" nói xong, Tâm Dao cũng không quay đầu lại, tiếp tục chạy đi: "Không cần lo lắng, con không có việc gì."

Giọng nói của cô nhỏ dần rồi biến mất, những người còn lại nhìn nhau, trên khuôn mặt vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc.

Lao ra đến cửa, lúc này Hàn Tâm Dao mới phát hiện ra ngoài trời chẳng biết đã mưa từ lúc nào.

Thời tiết vào Tháng năm, quả nhiên có rất nhiều thay đổi!

Cô không gọi xe, chỉ dùng ví da che kín đỉnh đầu, dọc theo vỉa hè chạy về phía trước, không bao lâu, một tòa nhà hình tròn màu trắng rất độc đáo và nổi bật đã hiện ra trước mắt.

Cô ngạp ngừng đứng bên kia đường, nhìn đèn xanh đèn đỏ đã thay đổi mấy lần.

Bỗng nhiên, có chiếc dù che ở trên đầu cô, một giọng nói nam tính quen thuộc vang lên bên tai cô: "Cảm ơn em đã tới đây."

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện là đôi mắt quen thuộc kia.

"Anh . . . ." Cô giật mình ,

"Trong đại sảnh của “Nghệ Linh” quá nhiều người, tôi ngồi không yên, nên xuống dưới lầu chờ, từ xa đã nhìn thấy em. Tại sao không mang theo dù che?" Trong mắt Hà Mộ Văn tràn đầy dịu dàng và quan tâm, "Em đã rất gầy rồi, không chịu được lạnh và cảm cúm nữa đâu."

Hắn chăm chú nhìn cô thật sâu, trong đáy mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh, khiến cô cảm thấy bị mê hoặc.

"Nếu như tôi không đến, chẳng lẽ anh thật sự muốn chờ ở trong mưa cả ngày sao?"

"Ừ." Hắn thành khẩn nói: "Tôi tin rằng em sẽ không để tôi thất vọng!"

"Tôi tới, là vì muốn nói với anh một chuyện. . . . ." cô lẩm bẩm nói.

"Không! Đừng nói. . . . ." Hắn rất nhanh cắt ngang lời cô, "hãy cho tôi giữ lại một tia hi vọng, được không?"

Tâm Dao mở to hai mắt nhìn hắn.

Chẳng lẽ hắn đã biết chuyện cô cùng Hoài Triết đính hôn?

Cô trầm mặc không nói, chỉ nhìn hắn thật sâu.

"Đừng suy nghĩ gì nữa hết, hãy để ngày hôm nay của chúng ta trôi qua một cách vui vẻ, được không?"

Hắn nhẹ nhàng ôm vai cô một cách vững chắc, dẫn cô băng qua đường, hướng về phía chiếc xe đang đỗ đi tới.

"Tôi muốn mời em ăn một bữa thật ngon, em thật sự không được gầy hơn nữa." Hắn cười như không cười nói: "Tôi đoán, em là một cung nữ từ trong đường hầm thời gian đi ra đây, chắc chắn rất quen thuộc với món ăn Trung Quốc, đúng không?"

Tâm Dao bị hắn trêu chọc như vậy, rớt cuộc nở ra một nụ cười ngọt ngào.

"Thật là khó khăn, cuối cùng cũng đã cười rồi." Hắn than thở, "Hy vọng hôm nay em sẽ giữ mãi nụ cười này."

Hắn vui vẻ nhìn cô, sau đó mở cửa đợi cô lên xe rồi mới đi vòng qua ghế lái bên kia, bước vào trong xe.

Mưa rơi tán loạn che mờ tầm mắt, hắn khởi động cần gạt nước, gạt hết những giọt nước mưa tan loãng vào hư không, rồi nhìn về phía trước, cũng chỉ là một màn mưa mịt mù.

"Thời tiết như thế này, chỉ có một nơi thích hợp nhất để xem mưa và nghe mưa." Mộ Văn nói.

"Ở đâu?"

"Vũ Hiên."

"Vũ Hiên?" cô dùng đôi mắt nghi hoặc nhìn hắn. "Là quán trà nghệ sao?"

"Không." Hắn cười nói: "Là nhà tôi, tên ‘Vũ Hiên’ là do cha tôi đặt, cái tên rất kỳ lạ, phải không? Nhưng, tôi tin nó sẽ không làm cho em thất vọng, nếu như nghe mưa chán rồi, tôi còn sưu tầm rất nhiều đĩa nhạc gốc, rồi đến nửa đêm cũng có thể ngắm được cảnh đêm của Đài Bắc. Sao? Có tiếp nhận lời mời của tôi hay không?"

Cô cười, "Giọng nói của anh rất có sức thuyết phục, làm cho người ta không thể khước từ, nhưng mạo muội đến quấy rầy người nhà của anh như vậy, tôi cảm thấy không thích hợp lắm."

"Cha tôi đi công tác ở miền Nam rồi." Hắn vẫn nhìn cô chăm chú, "Vậy cuối cùng không còn vấn đề gì nữa chứ?"

Cô nhìn về mặt thành khẩn của hắn, suy nghĩ một lúc, rớt cuộc nhẹ nhàng mở miệng: "anh đã nói như vậy, tôi gần như không còn lý do nào để cự tuyệt nữa rồi!"

Ánh mắt của hắn lập tức như phủ lên một tầng ánh sáng rạng rỡ, rung động lòng người, cười hưng phấn nói: "Em chờ trong xe một chút, để tôi gọi điện thoại cho dì Diệp, thông báo cho bà ấy biết, chúng ta muốn lên núi."

"Vâng." Cô gật đầu, sau đó quay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa rơi từng giọt từng giọt gõ vào cửa sổ xe, hợp lại tựa như những dòng suối nhỏ chảy xuống dọc theo cửa sổ bằng kính, tiếng gõ giống như một bài thơ đang ngân lên, chậm rãi truyền vào nơi tâm hồn sâu thẳm nhất của cô.

"Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu lên núi đi!" Hân gọi điện thoại xong, xe chạy nhanh vào làn mưa đang đan xen nhau trên đường phố.

"Vũ Hiền" tọa lạc ở núi Dương Minh, nằm trên một con đường rất rộng, xe chạy qua một cánh rừng già và tiến vào vùng núi, không bao lâu, xe tiếp tục chạy vào ven đường một con đường mòn hẹp, đi qua sau một hàng cây cau mang theo hương vị miền nam, cuối cùng dừng lại ở trước một cửa sắt lớn có khắc họa những hoa văn màu đen.

Bên cạnh cửa sắt khảm những viên gạch mang dáng vẻ cổ kính, phía trên có tấm bảng gỗ khắc hai chữ "Vũ Hiền", khung cảnh tạo cho người ta có cảm giác đang quay trở lại thời cổ xưa.

Mộ Văn nhấn chuông cửa, một chú chó giống loại chó chăn cừu lập tức chạy ra, nhảy dựng lên bám vào các thanh sắt, mừng rỡ sủa không ngừng.

"Im, không sủa nữa! Lai Tây, đi vào ngay!" Hân thò đầu ra cửa sổ xe, quát một tiếng rất uy nghiêm.

Con chó kia sau khi nghe mệnh lệnh của chủ nhân, nó hiền thực quấy đuôi quay vào mảnh sân trồng đầy hoa và cây cảnh rất tươi tốt.

Ngay sau đó, một phụ nữ trung niên trang phục gọn gàng cầm một cái dù, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười ấm áp ra mở cổng.

"Di Diệp, cảm ơn di." Hân nói xong, lái xe tiến vào bên trong.

Vừa qua khỏi cổng, đột nhiên Tâm Dao cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Một vườn Mai xanh biếc, đẹp và tinh mịn trải khắp một khoảng sân rộng, tiếp đó là những khóm hoa Bách Hợp được trồng trong những chậu đá lớn, đặt dọc hai bên đường mòn, tỏa hương thơm thoang thoảng thanh đạm, men theo đường mòn đi tới, phía cuối đường thấp thoáng một ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ khuất trong bóng râm, khiến cho người ta một loại cảm giác "Sân vườn thật sâu".

Chưa phục hồi lại về ngạc nhiên, mê hoặc, cửa xe đã được mở ra, Di Diệp che dù, tiến về phía cô.

"Em cùng di Diệp vào trước đi, tôi lái xe vào gara đã."

Cô nói Di Diệp cất dù, sau đó đi dạo trên những phiến đá lót trên đường mòn, uốn quanh mấy vòng, cuối cùng đã thấy ngôi nhà hai tầng lớn xây dựng bằng gạch đỏ, trước cửa là chú chó Lai Tây mới gặp ở cổng vừa nãy, đôi mắt lóe sáng, hướng về phía cô vẫy đuôi rồi rít.

Tâm Dao kim lòng không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, mà nó dường như biết đây là bạn của chủ nhân, cổ họng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu ư ừ.

Vuốt ve Lai Tây một lúc, cô đứng dậy đi vào trong nhà, phòng khách rộng rãi phủ bằng đá cẩm thạch sáng bóng, hai màu đen và xám tro xen kẽ, trong phòng đặt một chiếc ghế sofa lớn bằng da, trên chiếc kệ áp sát vách tường, để toàn bộ là những bình sứ cổ, bộ ấm trà nhỏ được chế tạo tinh xảo, khéo léo, và một số đồ cô không biết tên.

Trên vách tường trắng như tuyết ở phía bên kia, treo một bức họa vẽ bằng màu nước với khung cảnh ẩn hiện như có như không, cô như bị thu hút, không kim được sai bước đi về phía trước và dừng chân trước bức họa đó.

"Em cũng thích bức họa này, đúng không?" Chẳng biết từ lúc nào, Mộ Văn đã lặng lẽ đứng bên cạnh cô, trong mắt tràn đầy những tia sáng rực rỡ.

"Không phải nó cũng hấp dẫn anh như vậy sao?" Cô mở to đôi mắt trong sáng nhìn hân, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Mộ Văn nhìn cô, "Chắc em đang đói bụng lắm, có đúng không? Trước tiên giải quyết việc này đã, sau đó, có chuyện muốn nhờ em giúp một tay."

"Chuyện gì?"

"Trước tiên lấp đầy dạ dày đã rồi hãy nói."

Hân kéo cô qua một cái cửa hình tròn, đi tới phòng ăn, trên bàn đã bày món ăn gồm bốn nĩa một canh, mùi cơm chín quyện với mùi thức ăn bay phảng phất khắp căn phòng.

"Thực xin lỗi, đã không chuẩn bị những món ăn ngon." Di Diệp từ trong bếp đi ra, đôi tay ướt nhẹp, đang lau vào chiếc tạp dề, "Trên núi này cái gì cũng có, nhưng do phương tiện đi lại có chút bất tiện nên nhiều thứ không mua được."

"Không cần nói lời xin lỗi, thật sự đã làm phiền di." Tâm Dao nhẹ nhàng nói.

"Không phiền! Không phiền!" Di Diệp lộ ra nụ cười hiền lành nói: "Tôi thích nhất là khi có khách đến, cô Hân là người khách nữ đầu tiên mà Mộ Văn đưa về nhà, mà tôi lại chỉ dùng những món ăn đạm bạc này để đãi, xin cô Hân thông cảm cho."

Đôi má trắng nõn của Tâm Dao đỏ ửng lên, cô mỉm cười.

Mộ Văn nghiêng đầu nhìn hai gò má ửng đỏ của cô, đôi con ngươi sáng ngời, thật lâu không cách nào dời tầm mắt đi được.

Mọi cử chỉ của hắn, đều rơi vào tầm mắt của dì Diệp.

"Hai người nhất định đói bụng rồi, ăn cơm đi chứ! Cứ tự nhiên, đừng khách khí." Dì Diệp thân whatthiết mời, nhìn họ cười một tiếng, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

"Dì Diệp là bà con xa trong nhà, năm xưa để tang chồng, không có con cái, đi ấy ở lại chăm sóc tôi, giống như chăm sóc con cái của mình, tôi là do một tay đi ấy nuôi lớn." Mộ Văn cầm đũa lên, gắp một miếng thịt, bỏ vào chén của Tâm Dao, "Đây là đặc sản của dì Diệp, dùng lá mai phơi khô hầm cách thủy, mùi vị rất đặc biệt, em nếm thử một chút xem mùi vị như thế nào."

Tâm Dao bưng chén cơm lên, nếm thử một miếng, "Mùi vị rất ngon."

"Em ăn thấy ngon là tốt rồi. Tôi hy vọng. . . Về sau em có thể thường xuyên tới Vũ Hiên ăn cơm, hy vọng dì Diệp làm món ăn, có thể nuôi em mập lên một chút."

"Vâng."

Bữa ăn trôi qua một cách vui vẻ và dễ chịu, lúc này cơn mưa rào rích đầu hè cũng đã lặng lẽ ngưng, bầu trời trở lại một màu xanh lam tinh khiết, cả tòa nhà Vũ Hiên điểm xuyết những hạt mưa trong suốt, dưới ánh mặt trời tỏa sáng óng ánh.

Trở lại phòng khách, dì Diệp đã sớm pha hai tách trà tỏa hương thơm ngát

Tâm Dao nếm vài hớp trà, đi ra cửa, rồi hướng vườn Mai đi tới, không kìm được giang rộng hai cánh tay, mê mẩn nói: "Anh xem, Vũ Hiên sau cơn mưa, cảnh quan thay đổi trở nên đẹp không thể tưởng tượng nổi!"

Tầm mắt Mộ Văn trước sau vẫn đuổi theo cô. Ánh mắt của cô giống như hai vì sao lấp lánh, khi cô mỉm cười khuôn mặt như đóa hoa bách hợp mới nở trong cốc sâu. . .

Trong lòng hắn chợt thoáng qua một ý niệm -- hắn muốn lưu giữ hình ảnh này!

"Em cứ đứng như vậy, đừng cử động!"

Hắn la lên, sau đó lao vào trong nhà, không lâu sau liền xách ra giá vẽ, dụng cụ vẽ tranh chạy vào vườn Mai vàng, nhanh chóng lắp giá vẽ, gắn đinh cố định lớp vải vẽ tranh sơn dầu.

Hắn tập trung tinh thần chăm chú vẽ, chỉ một lát sau, chiếc bút chì trên tay đã phác thảo ra một bức tranh huyền diệu.

Thấy hắn ngừng tay, Tâm Dao lập tức chạy vội tới trước giá vẽ để xem bức họa kia, sau đó, cả người cô ngây dại!

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn vẽ, chỉ với những đường nét đơn giản màu xám đen từ cây bút chì, đã làm toát lên những biểu cảm trên khuôn mặt cô. Đôi mắt sống động như thật, mái tóc dài thả tự nhiên, trên khóe miệng là nụ cười nhẹ nhàng, miêu tả sống động, tinh tế như vậy, cô thật sự kinh ngạc với khả năng nghệ thuật thiên phú của hắn!

"Em không thích phải không?" Hiểu lầm những biểu hiện trên mặt cô, hắn vội hỏi.

Tâm Dao ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt như có nước, rồi mở to nhìn hắn, "Quá xuất sắc!"

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, trên môi nở nụ cười.

"Đừng quá khoa trương, nếu không tôi sẽ tin là thật, rồi trở nên kiêu căng. Biết không? Lòng hư vinh của tôi sắp phát tác rồi đấy!"

Cô nghiêm túc nói: "Tay của anh thật có ma lực biến đá thành vàng."

Hắn nhìn cô chăm chú, cả khuôn mặt tỏa sáng, "Như vậy, em có đồng ý giúp tôi một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Hôm qua, những lời nói của Tiểu Lâm đã làm tổn thương lòng hư vinh của tôi, từ nhỏ tôi đã rất yêu thích vẽ tranh, vẽ rất nhiều tranh, nhưng chưa bao giờ mang ra triển lãm, tôi nghĩ, nghệ thuật là phải thuộc về công chúng, nếu được công chúng chấp nhận, thì việc sáng tác mới có ý nghĩa. Cho nên muốn nhờ em giúp tôi chọn vài bức tranh, đưa cho Tiểu Lâm xem xét và đánh giá, có thể triển lãm được ở 'Nghệ Linh' hay không."

"Thật vui vì rốt cuộc anh cũng bước đi những bước đầu tiên. Giúp anh, dĩ nhiên là không thể từ chối rồi." Cô trầm tư một chút, "Chỉ có điều, tôi đối với nghệ thuật hội họa có thể nói hoàn toàn là người ngoại đạo, tại sao anh lại muốn tôi giúp anh chọn lựa?"

Hắn chăm chú nhìn cô, cười cười.

"Em là một cô gái có suy nghĩ rất sâu sắc, tôi tin rằng em có một khả năng quan sát rất nhạy bén."

Hai má cô ửng đỏ, đôi mắt giống như hai vì sao đêm sáng lấp lánh.

Nhìn dáng vẻ đó của cô, trái tim của hắn lại một lần nữa nhói lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tiếp đó, Tâm Dao đi tới phòng vẽ tranh của Mộ Văn.

Dù sao cũng là không gian làm việc của người làm nghệ thuật, vì vậy nơi này được bài trí hết sức thanh lịch.

Sàn nhà được lát bằng ván gỗ sáng bóng, cửa sổ sát đất hứng ánh sáng mặt trời rực rỡ tràn ngập khắp phòng, trong góc phòng có vài chiếc gối dựa thêu hoa được để rất tùy tiện, trên bàn chất đầy những dụng cụ thiết kế mỹ thuật, có một cái giá gỗ cũng để những dụng cụ mỹ thuật chuyên dụng, còn lại là từng chồng từng chồng giấy vẽ tranh sơn dầu.

Cô mở từng tác phẩm của hắn ra, chọn lựa thật lâu.

"Việc này thật sự làm khó tôi, thật sự tôi không biết lấy hay bỏ bức tranh nào!" Tâm Dao cười nói.

"Lấy bức nào mà em thấy vừa ý nhất." Hắn kiên trì.

Hắn chăm chú nhìn thật sâu gương mặt quay nghiêng của cô, ráng chiều nhuộm ở mép tóc, cái trán, chóp mũi, viền cằm chìm ngập trong ánh chiều tà, cô như một viên ngọc hoặc như là một bức họa phát sáng động lòng người.

Không muốn kinh động tới cô, hắn nhanh chóng lấp giá vẽ, đặt những nét bút đầu tiên, nhanh chóng phác họa hình ảnh của cô.

"Anh rất nhạy cảm với màu sắc, cách anh vận dụng màu sắc trong tranh của mình, luôn khiến cho người ta xúc động." Cô giờ lên một bức tranh đã chọn, phát hiện hắn lại đang vẽ tranh, vì vậy liền đứng lên, đi tới giá vẽ, ngạc nhiên nói: "Tốc độ vẽ tranh của anh thật là nhanh!"

"Tôi muốn lưu giữ lại giây phút trầm tư kia của em." Tiện tay cầm lấy bức vẽ trong tay cô, "Đây là bức tranh em cho là đẹp nhất?"

"Phải nói là khiến tôi cảm động nhất, bởi vì tôi không đủ tư cách nói đẹp hay không đẹp." Ánh mắt của cô tự nhiên và chân thành. "Nhưng tôi lại có lòng tin, những bước tranh anh vẽ nhất định sẽ được hoan nghênh."

"Tại sao lại khẳng định như vậy?"

"Tôi có thể cảm động, tin rằng người khác cũng có thể." Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện ra trời chiều nhuộm đầy những rặng mây hồng, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

"Vẽ nó đi!" Cô kích động kêu lên.

Hắn đi tới, dừng ở bên cạnh cô, không bị thu hút bởi những ánh hoàng hôn buổi chiều kia, mà bị thu hút bởi dáng vẻ của cô, hắn chăm chú nhìn cô, lặng lẽ nói: "Không, vẽ đẹp cần lưu giữ giờ phút này. . . . . Là em."

Tâm Dao quay đầu nhìn lại, đối diện với ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, hai người lặng lẽ một thời gian dài, không ai lên tiếng.

"Mộ Văn. . . ." Cô khẽ gọi một tiếng, "Có chuyện tôi phải nói cho anh biết."

"Em có một vị hôn phu ở Mĩ, đúng không?" Hắn nhanh chóng tiếp lời, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi khuôn mặt của cô.

"Anh biết?" Ánh mắt của cô mở lớn.

"Vĩ Quân đã nói với tôi."

Hai người lại lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Mộ Văn mới cúi đầu, nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng: "Số phận thường trêu đùa con người, khiến tôi đã chậm một bước, rồi lại an bài cho tôi gặp em!" Ánh mắt sâu đen phát ra tia sáng, nhưng khuôn mặt lại có chút thiếu sức sống, "Tôi hiểu rằng người quân tử không cướp đoạt người yêu của kẻ khác, nhưng em. . . . . Em làm người ta không có cách nào kháng cự được."

Từ một tháng nay, lý trí không ngừng nói cho tôi biết, chúng ta không có khả năng tiến triển, nhưng, mỗi lần đến nhà Vĩ Quân, mỗi lần đến ‘Nghệ Linh’, một góc nào đấy trong trái tim tôi, luôn mơ hồ có chút mong đợi. . . . ."

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, động tác thật cẩn thận, giống như cô là pha lê mỏng manh dễ vỡ.

"Tôi hôm qua, tôi đấu tranh cả một đêm, rốt cuộc cũng thông suốt, tôi thật vất vả mới tìm được em, một cô gái đồng điệu tâm hồn với tôi, tôi không thể từ bỏ dễ dàng như thế, tôi có quyền được nắm bắt hạnh phúc của chính mình, dù sao. . . . . Em và anh ta cũng chưa kết hôn, không phải sao? Cầu xin em hãy cho tôi một cơ hội để cạnh tranh, được không?" Mặc dù là thỉnh cầu, nhưng trong mắt của hắn, lại lóe lên những tia sáng kiên định.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đã ươn ướt.

Trong một tháng nay, đốm lửa luôn phải đè nén cứ muốn bùng cháy trong lòng, cô không biết mình nên nói cái gì, nhưng lại nghe được âm thanh yếu ớt rung động trong lòng, cúi đầu thì thầm

"Em cũng giống như anh, cho dù em trốn tránh, che giấu như thế nào, cũng không cách nào chống lại được cảm xúc của bản thân. . . . ."

"Tâm Dao!" Hắn kích động hô một tiếng, cánh tay siết chặt cơ thể cô, bất ngờ cúi đầu xuống, hắn đem đôi môi nóng bỏng của mình gấn gao phủ chặt lên môi cô.

Những áng mây màu hồng nơi chân trời, chiều nay, hình như đặc biệt rực rỡ. . . . .

Hàn Tâm Dao đột nhiên trở nên bận rộn, cô nói với gia đình, buổi tối phải đến dạy kèm thêm ở nhà học sinh, vì vậy phải thường xuyên đi ra ngoài.

"Sao lại thế? Nhà chúng ta có thiếu tiền đâu." Mẹ Hàn không hiểu hỏi.

"Bởi vì. . . . ." Cô cười, nụ cười mang vẻ rất thần bí, "Khi làm việc thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, con sẽ cảm thấy một ngày vui vẻ hơn một chút."

Mẹ Hàn không hỏi tới nữa, chỉ chăm chăm nhìn Tâm Dao, kinh ngạc phát hiện, một Tâm Dao tiêu sái, tinh thần sa sút, ánh mắt u buồn trước kia, nay đột nhiên trở nên vui vẻ, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ tươi sáng nhẹ nhàng.

Sự thay đổi này của cô làm mẹ Hàn mừng rỡ không thôi, Bà ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, Hàn tâm Dao đang điên cuồng đắm chìm trong một tình yêu hoàn toàn mới.

Ngồi ở trên ghế sa lon bằng da thật, Hà Mộ Văn chuyên tâm nhìn văn kiện trên bàn, ký từng tập hồ sơ bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhờ tiếng tăm đã tạo được trước đây ở Hoa Kỳ, vì vậy khi chi nhánh công ty ở Đài Loan khởi động, việc kinh doanh liền trở nên tấp nập, toàn thể nhân viên đáp ứng không xuể.

"Tổng giám đốc, Diệp quản lý của ‘Cự Triển’ đang chờ anh ở phòng họp." Đẩy cửa ra, thư ký mang trên mặt nụ cười ngọt ngào, báo cáo.

"Biết rồi."

Khép hồ sơ lại, Hà Mộ Văn đứng dậy đi về phía phòng họp. Vẻ mặt trầm tĩnh, nghiêm túc, thật sự rất khó làm cho người ta liên tưởng đến, hắn là một họa sĩ nghiệp dư.

"Hà tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Nhìn thấy hắn, Diệp quản lý lập tức đứng dậy, đưa tay ra bắt tay hắn, "Tin đồn Hà tổng tuổi trẻ tài cao, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Không dám!" Khóe môi nhếch lên, hắn ngồi xuống đối diện Diệp quản lý, "Nhưng lần gặp mặt này, dựa vào những thành tích công ty đã đạt được, có lẽ quan trọng hơn tin đồn chứ."

"Dĩ nhiên! Thành tích của Hà tổng, giới doanh nghiệp đã quá rõ ràng, nếu không quý công ty cũng sẽ không trở thành công ty duy nhất được ‘Cự Triển’ lựa chọn cho kế hoạch xây dựng resort mới nhất."

Resort? Xem ra đây là một kế hoạch buôn bán lớn!

Buổi họp được tiến hành, chỉ thấy Mộ Văn lúc thì nhíu mày, lúc thì vuốt cằm, cặp mắt nhìn chăm chú vào tài liệu trên tay.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rốt cuộc, hai bên đạt được hiệp ước, hắn đã ký được một hợp đồng quan trọng với tập đoàn kinh doanh du lịch nghỉ mát đứng số một số hai ở trong nước.

"Thật vui khi được hợp tác với anh." Hà Mộ Văn cầm tay Diệp quản lý của Cự Triển

"Đây là vinh hạnh của công ty chúng tôi, hi vọng sẽ gặp lại anh sớm." trên mặt Diệp quản lý tràn ngập sùng bái cùng tán thưởng.

"Vâng, sẽ rất nhanh."

Sau khi tiễn khách, Hà Mộ vẫn lập tức trở về phòng làm việc của mình, lại vùi đầu vào đóng hồ sơ trên bàn.

Sau giờ học, Tâm Dao ôm quyển sách, bước nhanh chân về phía cổng trường, vừa ra tới cổng, liền nhìn thấy chiếc xe hơi màu trắng bạc của Mộ Văn, dừng ở ngã tư đối diện.

Cô vội vàng băng qua đường, ngồi lên xe Mộ văn.

"Hôm nay không đến công trường giám sát sao? Sao lại về sớm thế?" Cô hỏi.

Hà Mộ văn không nói lời nào, cũng không khởi động xe, chỉ đưa tay ôm cô, cúi đầu tìm môi của cô.

Cô giật mình, vội vàng đẩy hắn ra, hốt hoảng nói: "Đừng như vậy! Đây là công trường trường, bị nhiều người thấy sẽ không tốt!" cô vén lại tóc.

Hắn nhìn cô chằm chằm, đáy mắt có hai ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót.

"Tiếp tục như vậy nữa, anh nhất định sẽ điên mất!"

"Sao thế?"

Hắn bình tĩnh nhìn cô, nắm hai tay cô.

"Chúng ta không thể trốn tránh mãi như vậy được, mỗi ngày gặp nhau không tới nửa tiếng. Năm giờ em kết thúc công việc, sáu giờ về tới nhà, lại không cho phép anh gọi điện thoại đến nhà của em, tình yêu như vậy, quá cực khổ!"

"Em biết. . . . Mọi việc em đều biết. . . . " Đáy mắt cô mang theo áy náy, bắt đầu nói: "Một ngày nào đó, em sẽ bồi thường cho anh. Cho em một chút thời gian, để em tìm thời cơ thích hợp, đem chuyện của chúng ta nói cho người nhà biết, có được hay không?"

Hắn không nén được, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, dịu dàng nói: "Đề em chịu đựng áp lực lớn như vậy, anh thật sự sợ em chịu đựng không nổi!"

"Đừng thấy em mảnh mai như thế!" Cô nắm tay hắn, "Có thể thấy được anh vẫn chưa hiểu hết về em. . . . "

"Em nói lời này rất không công bằng!" Hắn bắt đầu kháng nghị, "Mỗi ngày chỉ có thể gặp nhau nửa tiếng, nửa tiếng này còn phải vội vàng vàng, em. . . . "

"Em biết rồi! Đừng có lâu bầu nữa. . . . " Cô cười cắt ngang lời hắn, "Sáng sớm hôm nay, em nói với mẹ là sẽ dạy kèm học sinh tại nhà vào mỗi tối thứ tư, thứ năm, cho nên, từ hôm nay trở đi, mỗi tối thứ tư, thứ năm từ sáu đến chín giờ, tất cả đều dành cho học sinh này rồi." Ánh mắt cô lóe sáng, nhìn hắn.

Nghe vậy, hắn thỏa ý ôm cô vào trong ngực, đôi môi kề sát vành tai cô nói nhỏ: "Sao em lại đáng yêu như vậy. . . . "

"Uhml!" Nàng giùng giàng vùng khỏi vòng tay của hắn. "Anh lại quên nơi này là công trường rồi sao?"

Hắn lập tức rút tay về, khởi động xe và từ từ chạy nhanh hòa nhập với dòng xe trên đường phố.

"Chúng ta đi đâu?"

"Trước tiên theo anh đi lấy mấy khung vẽ tốt, sau đó chúng ta lên núi." Hắn vui vẻ nói.

"Thật muốn lên núi?" Cô hỏi, trong mắt hiện lên tia sợ hãi, bàng hoàng, "Em cảm thấy không hay lắm "

Mộ Văn bỗng dừng xe sát lề đường, quay đầu nhìn cô, "Tại sao không hay lắm? Không phải em rất thích Vũ Hiên sao?"

"Không!" Cô mở to đôi mắt sáng ngời, nói: "Em sợ gặp cha anh."

"Tâm Dao." Hai tay hắn vịn bờ vai của cô, nhìn cô, "Cha anh không phải là người quá uy nghiêm, lạnh lùng, ông ấy rất hiền lành, hôm trước, sau khi em về, đi Diệp liền nói về em cho cha anh biết rồi, sáng sớm hôm nay ông ấy còn hỏi em liên tục. Ông ấy đang rộng mở hai tay chuẩn bị chào đón em tới đây."

"Mộ Văn!" Cô hét lên một tiếng "Nhưng. . . . ."

"Đừng nhưng nữa." Hắn ngắt lời cô, nói tiếp: "Anh muốn em hiểu, về phía anh hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng về phía cha mẹ em, anh hiểu rõ còn muôn vàn khó khăn trắc trở đang ở trước mặt chúng ta, nhưng anh tin tưởng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nâng đỡ lẫn nhau, nhất định mọi việc sẽ trôi chảy." Hắn vừa kiên định nói, vừa nắm chặt đôi tay mịn màng của cô.

Cô nhìn hần thật sâu, cắn chặt môi dưới, cuối cùng cũng nhoen cười hớn hờ.

Buổi tối, trong phòng khách lớn ở Vũ Hiên, Tâm dao gặp được cha của Mộ Văn.

Cha Hà bình thường rất bận rộn công việc nhà nước, thường hay đi Nam về Bắc, hoặc ra nước ngoài liên tục, khó khăn lắm mới chạm mặt con trai để tâm sự, về đời sống tình cảm của con trai, ông đều từ đi Diệp mới biết sự tình, trong lòng ông đã sớm chuẩn bị muốn cùng cô gái thật vất vả mới khiến con trai động lòng này gặp mặt.

Khuôn mặt thanh tú, phong thái cùng cử chỉ lời nói biểu lộ sự thanh nhã ẩn tượng, lập tức chiếm được cảm tình của cha Hà, ông gần như lập tức đón nhận cô.

Sau khi ăn xong, cha Hà cùng đi Diệp rất thức thời rút lui về phòng của mình, trả lại không gian yên tĩnh của Vũ Hiên vào đêm mùa hè, dành cho đôi tình nhân trẻ.

Tâm Dao dựa cửa, nhìn cảnh đêm đẹp như tranh vẽ, trong lòng có ngàn vạn câu nói, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

"Vũ Hiên thật là đẹp, như một giấc mơ chứ không phải thật." cô mỉm cười, đôi mắt đẹp long lanh.

"Bên cạnh anh cũng đang có một cô gái, cũng giống như một giấc mơ chứ không phải thật." Hần cảm tay cô thật chặt, chân thành nói: "Nhưng đây không phải là mơ, đây là thật."

"Thật may, chúng ta không phải sống trong ảo tưởng, nếu như có một ngày anh tỉnh lại, phát hiện đây là. . . . ."

Không biết tại sao, trong lòng của cô đột nhiên giống như có một bóng ma che phủ, nụ cười biến mất trong nháy mắt.

Trong cảnh đêm, tuyệt đẹp như thế này, sao lại đột nhiên đi nói tới chủ đề là những giấc mơ hư ảo?

Cô không khỏi lạnh run!

Mộ Văn giật mình nhận ra sự khác thường của cô, nhìn chăm chăm cô hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì!" Cô vội vàng che giấu, "Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút được không?"

Họ nắm tay nhau đi ra vườn, tới ghé đá dưới gốc cây mai ngồi xuống.

Tay của hần nhẹ nhàng ôm vai của cô siết chặt, đầu của cô không tự chủ tựa vào bả vai hần, hần nghiêng đầu, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào trán cô.

"Anh có chút không tin đây là thật." Hần nói.

Cô ngẩng đầu lên. "Cái gì không phải thật?"

Hần bỗng quay đầu lại, đôi tay nâng mặt cô lên, chuyên tâm, thành khẩn nhìn cô chăm chú.

"Tâm Dao, thật sự mà nói, anh thật rất cảm kích vũng nước đã làm ướt em vào đêm mưa đó, nhìn thấy đôi mắt mờ lớn cộng với dáng vẻ sợ hãi của em, thì em đã từ từ bước vào tim anh rồi. Cuối cùng anh luôn hỏi mình, anh có thể theo đuổi em sao? Anh có thể có được em sao?"

Vào chuyến đi Đạm Thủy, anh cảm thấy kinh ngạc khi đọc được trong ánh mắt của em sự vùng vẫy cùng với tình yêu, cảm giác này đã cho anh một tia hi vọng, rốt cuộc anh hiểu rõ tình yêu này là hạnh phúc cả đời của chúng ta, anh không thể từ bỏ dễ dàng như thế, giờ đây, anh thật sự cùng em lặng lẽ ngồi giữa vườn Mai này, về sau bất chấp gặp phải thử thách ác liệt như thế nào, anh nhất định sẽ kiên trì đến cuối cùng."

Cô kinh ngạc nhìn hần, thời điểm này, cô thực sự cảm nhận được ở hần toát ra chia sẻ chân thành tha thiết, tình cảm thâm sâu, nước mắt từ từ thấm ướt hai mắt của cô, trong lúc nhất thời, cô không nói được lời nào, thật lâu, mới giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai tay hần đang áp lên gò má của cô.

"Những lời nói của anh, đã cho em thêm can đảm, chỉ mong trời cao đừng dành cho chúng ta quá nhiều đau khổ."

Hần ôm cô, khẽ gọi: "Tâm Dao."

"Dạ?" Cô ngoan ngoãn nép vào vai hần.

"Em. . . . ." Bờ môi của hần dán sát vào lỗ tai của cô, có chút bất an nói: "Em có thích người bạn thanh mai trúc mã kia một chút nào không?"

Hần Tâm Dao gỡ hai tay của hần ra, ngẩng đầu lên nhìn hần.

"Thẳng thắn mà nói, em thích anh ấy, hơn nữa còn rất rất thích."

"Hả?" Hấn kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, trong cổ họng giống như đang mắc nghẹn thứ gì đó.

"Nhưng . . . . ." Cô thở dài, nói tiếp: "Gặp anh, em mới biết đó không phải là tình yêu."

"Nhưng, anh ta yêu em, đúng không?"

Hàn Tâm Dao cúi đầu, trầm mặc không nói, thật lâu, mới nặng nề nói: "Cho nên, em mới thường xuyên cảm thấy em là người có tội. . . . ."

Hai tay hấn gắt gao ôm chặt cô vào lòng, đôi môi nóng bỏng che phủ làn môi của cô, giống như là muốn hút ra khỏi lòng cô cái bóng ma kia. Thật lâu sau, hấn mới ngẩng đầu lên, nâng mặt của cô, dịu dàng, áy náy nói: "Thật sự xin lỗi, anh không nên tạo cho em nhiều gánh nặng như vậy."

Trong lòng hấn xẹt qua một hồi chua xót, để đầu cô dựa vào ngực hấn, dịu dàng ôm cô.

Chợt, một hồi chuông yếu ớt từ xa vọng đến. Tâm Dao lắng nghe, cảm thấy tiếng chuông này từng tiếng lại từng tiếng gõ vào sâu trong nội tâm của cô.

"Tiếng chuông này ở đâu truyền tới?"

"Ồ trên đỉnh núi có một ngôi trường đạo, mỗi đêm vào giờ này, sẽ rung chuông."

"Hay quá!" Cô tán thưởng nói.

"Không chỉ có như thế! Đầu xuân sang năm, vào lúc này vườn mai vàng sẽ nở rộ hết trong một đêm, cảnh đẹp này đều thuộc về em."

Hàn Tâm Dao nhìn chăm chăm vào hấn, trong đầu dường như có lẽ đang hiện lên cảnh tượng những cánh hoa rơi xuống như mưa.

Hấn cũng chăm chú nhìn cô, sau đó ôm cô cùng cười.

Lúc này, không khí vui vẻ hạnh phúc ở vườn Mai lan tràn ra, bao phủ cả đêm hè.

Hôm nay là thứ Năm, buổi tối, Vũ Hiên chào đón một vị khách khác - Tiểu Lâm.

Gần đây, Hà Mộ Văn lại bắt đầu sử dụng lại những cây bút vẽ đã lâu không dùng tới vẽ rất chăm chỉ. Trái tim tràn đầy nhiệt huyết, hơn nữa cùng với việc gặp mặt Tiểu Lâm thường xuyên, đã khích lệ hấn có ý muốn triển lãm những tác phẩm của mình.

Năm đó cùng nhau học vẽ, Tiểu Lâm đã sớm đã biết những tác phẩm của Mộ Văn rất đặc sắc, hấn luôn luôn ngưỡng mộ và thích phong cách vẽ của Mộ Văn. Gần đây, mỗi khi hai người gặp nhau ở ‘Nghệ Linh’, Tiểu Lâm luôn nói: "Có hứng thú mang tranh của cậu triển lãm ở ‘Nghệ Linh’ không? Nếu có hứng thú, cứ việc mang tới, tôi sẽ thu nhận toàn bộ."

Câu nói giựt dây thật hấp dẫn, đúng là cách nói khuyến khích nhiệt huyết của người ta. Vì vậy, hôm nay, đúng sáu giờ sau khi Hà Mộ Văn đưa Hàn Tâm Dao về nhà, liền mời Tiểu Lâm lên núi, hai người uống rượu một hồi rồi cùng nhau vào phòng làm việc, đối mặt với một vài bức tranh hấn đã sắp xếp sẵn, trao đổi rất tâm đắc.

Tiểu Lâm đứng ở một góc phòng, nhìn xa xa xem xét kỹ lưỡng dọc theo bờ tường một vài bức tranh có phong cảnh làm lòng người mềm mại, yên tĩnh.

"Ngọn bút của cậu thật là phi thường! Học kiến trúc, thật sự là lãng phí tài năng trời cho mà." Hấn than thở, tiếc nuối nói.

Mộ Văn đứng bên cạnh, trầm tư nhìn Tiểu Lâm, "Đừng có khen tặng tôi, Tiểu Lâm, trước đây tôi đã nói rõ với cậu, đừng vì chúng ta là bè, mà đặc biệt chăm chú tới, tôi muốn nghe ý kiến cùng cảm giác chân thực của cậu."

"Tôi biết, tôi biết." Tiểu Lâm tiếp lời nói: "Đây là sở thích của cậu, chứ không phải nghề nghiệp của cậu, nhưng, thiên tài chính là thiên tài, tôi rất có lòng tin đối với khả năng xem xét và thưởng thức tranh của mình, dù sao tôi cũng quyết tâm tiếp nhận những bức tranh này, về phần giá trị của nó, sẽ để cho những chuyên gia về mỹ thuật đánh giá đi!"

Mộ Văn nghiêng người dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Tiểu Lâm một lúc, thật lâu sau mới nói: "Anh thật sự quyết định?"

"Dĩ nhiên là quyết định chứ!" Tiểu Lâm móc trong túi ra một cây bút đi về phía Mộ Văn. "Cậu có giấy trắng hay không?"

"Giấy trắng?" Mộ Văn đứng thẳng người, kinh ngạc hỏi: "Cậu cần giấy trắng làm cái gì?"

"Viết biên nhận cho cậu."

"Đừng nói đùa!" Mộ Văn chau mày lại: "Tôi còn không tin tưởng anh sao? Anh đã có hứng thú với tranh của tôi như thế, vậy thì mang bọn chúng đến ‘Nghệ Linh’ đi! Nếu không có người nhìn ngó tới chúng, tôi sẽ mang chúng quay về đây."

Tiểu Lâm cười lớn, cất bút đi, "Được rồi! Cứ quyết định như vậy đi, nhưng cậu cũng phải ra giá chứ?"

"Tùy cậu." Mộ Văn cười, nhìn những bức tranh kia một chút, "Tôi chỉ quan tâm những bức tranh của tôi có thể chiếm được sự đồng cảm của công chúng không mà thôi, còn những việc khác, đều không quan trọng."

"Điểm này, tôi có thể chắc chắn."

"Câu tin tưởng vào khả năng đánh giá và thưởng thức của mình đến thế sao?"

"Dĩ nhiên." Ánh mắt của Tiểu Lâm rơi vào bức họa "Trầm tư". "Khả năng vẽ của cậu chỉ có một chữ có thể hình dung - ‘thật’, đường nét phong phú nhưng không khoa trương, hơn nữa rất dễ dàng làm cho người ta hiểu ý. Giống như bức ‘trầm tư’ này, đem cô Hàn của cậu trở nên rất thanh tú dịu dàng, mô tả thật vô cùng tinh tế."

"Cậu nhìn ra cô gái trong bức tranh là cô ấy?" Mộ Văn kinh ngạc hỏi.

"Dĩ nhiên, tôi cũng không phải đũa ngọc!" Tiểu Lâm cười nói: "Cậu hái ở đâu được ngôi sao lấp lánh đặc sắc như thế này?"

"Cậu cũng thích sự lấp lánh của cô ấy?" Mộ Văn trêu ghẹo nói.

"Tôi thích cũng vô dụng, ánh sáng của cô ấy không chiếu tới tôi a!" Tiểu Lâm cười sáng khoái, "Chỉ có điều, nói đi thì phải nói lại, nếu như cậu không cần, có thể nhường cơ hội ấy cho tôi a!"

"Kiếp sau đi!" Hà Mộ Văn gõ vào bả vai Tiểu Lâm một cái.

"Được rồi, không đùa nữa." Tiểu Lâm bắt tay hắn, "Tôi phải đi rồi, ngày mai cậu đem những bức tranh đến ‘Nghệ Linh’ nhé, nếu như tôi không có ở đây, thì giao cho Tiểu Chương, cậu ấy sẽ biết xử lý như thế nào."

Mộ Văn tiễn Tiểu Lâm về, sau đó đem mấy bức tranh đóng gói lại cẩn thận.

Quả nhiên đúng như Tiểu Lâm dự đoán, những bức tranh của Mộ Văn khi mang triển lãm ở ‘Nghệ Linh’, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, dòng người tới thưởng thức nối liền không dứt, chỉ trong vòng vài ngày, đã bán hết sạch.

Khi Tiểu Lâm gọi điện thoại tới Vũ Hiên, đúng lúc Tâm Dao cũng ở đó.

Hôm nay, là một đêm ẩm áp thuộc về hai người bọn họ, điện thoại gọi tới trong khi hai người đều đang ở phòng vẽ tranh, Mộ Văn đang vẽ một bức tranh toàn cảnh tư thế ngồi của Tâm Dao.

"Chúc mừng cậu, Mộ Văn, những bức tranh của cậu đã bán hết sạch! Thu vào một khoản tiền không nhỏ!"

"Thật sao?" Mộ Văn ngạc nhiên mừng rỡ.

"Tôi muốn gửi lời cảm ơn tới cậu."

"Tại sao?"

"Những bức tranh của cậu đã mang đến sự kinh doanh tốt đẹp cho ‘Nghệ Linh’, mang đến danh dự cùng cảnh quan rất náo nhiệt a!" Tiểu Lâm vui vẻ la hét.

"Haaa...!" Hà Mộ vẫn vui vẻ cười: "Xem ra tôi đây không thật sự lười biếng khi cầm bút vẽ."

"Ra ngoài ăn mừng một chút không?"

"Bây giờ?" Hà Mộ vẫn có chút khó xử nói: "Bây giờ thì tôi không thể!"

"Ah! Tôi hiểu rồi, bên cạnh đang có ngôi sao lấp lánh, đúng không?" Tiểu Lâm đùa giỡn nói nhảm.

Hà Mộ vẫn mỉm cười và quay lại nhìn Tâm Dao.

Tối nay cô mặc một bộ quần áo màu vàng rất xinh đẹp, rạng rỡ đến chói mắt, nhẹ nhặn mỉm cười yếu ớt ngồi ngay ngắn ở trong chiếc ghế mây, tản mát ra hào quang sáng rực, quả thật sáng chói như một ngôi sao đang lấp lánh!

"Tôi mai nhé?" Mộ Văn nói.

"Cũng được! Tôi mai tôi chờ cậu."

Sau khi Mộ Văn cúp điện thoại, Tâm Dao cười nhẹ hỏi: "Điện thoại của ai mà khiến mặt mày anh hớn hớn như thế?"

Hà Mộ vẫn xoay người lại, chạy tới trước mặt cô, hí hửng bế cô lên.

"Tranh của anh đã có người mua, hơn nữa lại bán hết sạch luôn!" Hắn ôm cô xoay tròn, hưng phấn la hét.

Tâm Dao cười, đầu bị xoay đến mờ màng, nhưng cô lại mỉm cười thật vui vẻ, khuôn mặt lóe lên thứ ánh sáng của hạnh phúc.

Cô vừa cười, vừa nói: "Em đã nói rồi mà, anh sẽ trở thành một họa sĩ và có một ngày anh sẽ nổi tiếng trên toàn thế giới, đó là sự thật!"

Hắn đặt cô xuống, chăm chú nhìn thật sâu khi cô đứng trước mặt hắn.

"Trước kia, anh cảm thấy, ba chữ ‘Anh yêu em’ thật buồn nôn, thật khó để mở miệng, nhưng bây giờ anh không thể kìm nén mà không nói ra được: “Anh yêu em, Tâm Dao!"

Tâm Dao nhìn ánh mắt dịu dàng và tha thiết kia, không nhận được đem cả khuôn mặt vui sướng vào trong bờ ngực rắn chắc, nghe từng tiếng tim đập của hắn.

Đột nhiên, tiếng chuông tích tịch, lại từng tiếng từng tiếng vang lên, mơ hồ, nhẹ nhàng bay vào trong phòng.

Tâm Dao giống như là bị thứ gì đó làm cho bừng tỉnh, giờ cô tay lên nhìn.

Mộ Văn có chút bất mãn, cầm cổ tay của cô lên che, "Anh ghét tiếng chuông này! Anh muốn đập nát cái chuông này!"

Tâm Dao kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn. "Tại sao?"

"Nó vừa vang lên là em muốn về." Trong mắt của hắn thể hiện rõ sự buồn bã và thất vọng.

Cô cười một tiếng, đẩy hắn ra, cầm túi xách lên, "Để theo đuổi tình yêu vĩnh hằng, sự chia ly nhất thời có tính là bao?"

Mộ Văn nhìn cô thật sâu, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó.

"Em đừng vội đi, " hắn hưng phấn nói: "Anh muốn đưa cho em một vật, em chờ ở đây, để anh đi lấy."

Nàng hoài nghi nhìn hắn chạy sang phòng làm việc, sau đó lại nhanh chóng chạy vào, đứng ở trước mặt cô, đưa cho cô một cái hộp gỗ nhỏ, "Cái này cho em, mau mở nó ra." Hắn cẩn thận nói.

Tâm Dao nhìn hắn một cái, ngoan ngoãn nghe lời mở hộp gỗ ra.

Một chiếc nhẫn kim cương được chế tác thủ công khảm ngọc Phi Thúy tinh tế, vẻ đẹp càng được tôn thêm bởi lớp vải nhung đen lót xung quanh, nhìn nó giống như một ngọn lửa màu xanh biếc đang lấp lánh.

Cô như muốn ngừng thở, "chiếc nhẫn này. . . . chiếc nhẫn này quá quý giá! Em không thể nhận được."

Hắn cầm chiếc nhẫn kia lên, đeo vào ngón tay giữa của cô, thật là vừa vặn.

"Người ta nói rằng ngọc Phi Thúy tượng trưng cho sự kiên định và chung thủy, anh cảm thấy nó rất xứng với em, tặng nó cho em, cũng không phải là muốn gò bó hay giam giữ em gì cả, chỉ hi vọng nó lúc nào cũng nhắc nhở em rằng, anh sẽ yêu em mãi mãi, mãi mãi."

Cô ghen ngào, đôi mắt nhìn hắn tha thiết.

Giờ phút này, cô xác định, hắn chính là sự khát khao mà cô muốn có, là toàn bộ hy vọng của cuộc đời cô!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Cuộc sống cứ phơi phới, say sưa, hòa lẫn trong thỏa mãn và vui sướng

Công việc của Mộ Văn tương đối bận rộn, hắn mỗi ngày đều đến công ty đúng giờ, lắng nghe thư ký báo cáo cho hắn biết lịch làm việc cả ngày, nghe trợ lý báo cáo các dự án kế hoạch hợp tác.

Công ty kinh doanh về xây dựng tương đối lớn, mỗi ngày hắn luôn có một đồng hồ án thiết kế muốn nghiên cứu, trừ công việc thiết kế ra, hắn còn phải đến công trình để giám sát, bao giờ hắn cũng thích tự mình đến những nơi này, leo lên leo xuống giám sát xem mọi việc có tiến hành đúng như thiết kế không.

Chiều nay, cũng như thường lệ, chiếc xe màu trắng bạc đậu bên kia đường đối diện trước cửa trường học, chờ đợi sự xuất hiện của Tâm Dao.

Hắn tắt máy, đốt một điếu thuốc chờ đợi.

Nhưng, đã hút xong điếu thuốc, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã bốn giờ rưỡi rồi, từng nhóm học sinh tốp năm tốp ba bắt đầu đi ra, hắn nhìn vào trong, nhưng trước sau cũng không thấy bóng dáng của Tâm Dao.

Hắn lại đốt thêm một điếu thuốc nữa, tiếp tục chờ đợi trong sương khói lượn lờ, mãi cho đến hơn năm giờ, cuối cùng hắn không thể kiên nhẫn hơn được nữa nên xuống xe, băng ngang qua đường, vào phòng bảo vệ hỏi thăm nhân viên tạp vụ: "Xin hỏi, giáo viên Hàn Tâm Dao hôm nay có đến lớp không?"

Nhân viên tạp vụ ôn tồn nói: "Thưa ông, xin chờ một chút, để tôi hỏi thăm giúp ông." Anh ta gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó quay sang nhìn hắn nói: "Giáo viên Hàn hôm nay không có tới trường."

Những lời nói này giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu hắn dội xuống, trái tim đang đập cuồng nhiệt của hắn bỗng dưng như bị đóng băng.

Cô bị làm sao?

Bị bệnh chăng? Hay là. . . . . Đã xảy ra chuyện gì!

Hắn lo lắng cầm điện thoại lên, không kịp chờ đợi liền quay số điện thoại nhà cô, cũng không quan tâm cha mẹ Hàn có nghe điện thoại hay không.

Tiếng chuông liên tiếp vang lên khoảng hơn mười tiếng, nhưng không có ai nghe!

Điều này khiến cho lòng hắn càng nóng như lửa đốt, bất chợt, trong đầu hắn chợt lóe lên điều gì đó, hắn lại lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại ở nhà Trang Vĩ Quân. . . . . Vẫn không có người nghe.

Sao lại như vậy? Trực giác nói cho hắn biết, nhất định xảy ra chuyện gì rồi!

Hắn quay trở lại xe, khởi động rồi chạy về nhà như bay.

Trở lại Vũ Hiên, hắn vẫn giữ một tia hi vọng, có thể Tâm Dao sẽ gọi điện thoại đến Vũ Hiên.

Hắn canh giữ bên cạnh điện thoại cả đêm, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn điện thoại, trong lúc đó cũng không ngừng gọi điện thoại đến nhà Hàn Tâm Dao và Vĩ Quân, nhưng trả lời hắn, vẫn là giọng nói tự động lạnh như băng.

Mãi cho đến nửa đêm, điện thoại nhà Vĩ Quân rốt cuộc kết nối.

"Mộ Văn hả?" Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói mệt mỏi rã rời của Vĩ Quân, "Đã trễ thế này, gọi tôi có chuyện gì sao?"

"Thật xin lỗi." Mộ Văn ruột gan rối bời nói: "Cậu có biết Tâm Dao đi đâu không? Gọi điện thoại đến nhà cô ấy rất nhiều lần nhưng không có ai nhận?"

"Tâm Dao?" Vĩ Quân ngần ra, nói rất to, "Cô ấy bị bệnh."

"Bị bệnh? Bệnh gì?" Mộ Văn vội vàng hỏi.

"Viêm ruột thừa cấp tính, tối nay mới vừa phẫu thuật xong, bây giờ đang ở bệnh viện Thới Đại, tôi và Tâm Uyên mới vừa từ bệnh viện quay về."

"Có nghiêm trọng không? Có nặng lắm không?"

"Yên tâm, tất cả đều rất thuận lợi. Á? Sao cậu đột nhiên quan tâm tới tâm Dao thế? Oh. . . . ." Chỉ trong nháy mắt, Vĩ Quân liền hiểu ra, lập tức rống vào điện thoại một tiếng: "Tiểu tử thú vị này! Thì ra cậu có ý định muốn chiếm giữ viên ngọc bích còn lại của nhà họ Hàn!"

"Không nói trong điện thoại được, hôm nào bàn lại, tôi muốn tới bệnh viện xem Tâm Dao thế nào."

"Này! Này!"

Mộ Văn vội vàng cúp điện thoại, hoảng loạn chạy như điên chạy tới nhảy lên xe, gần như là đạp lút chân ga, phóng như điên đến bệnh viện Thới Đại.

Không biết vượt qua mấy cái đèn đỏ, thẳng tới bãi đậu xe bệnh viện, sau khi dừng xe xong, hắn mới chợt nghĩ đến, chào đón hắn, không biết sẽ là tình cảnh như thế nào.

Nhưng, bất kể là phúc hay là họa, hắn đều phải đối mặt.

Suy nghĩ đến đây, hắn kiên định đi vào bệnh viện, sau khi tìm ra phòng bệnh của Tâm Dao, hắn đi tới trước cửa phòng, nhẹ nhàng gõ vào cửa hai cái.

Trong phòng bệnh, mẹ Hàn lo lắng ngồi bên cạnh giường, thuốc mê vừa mới hết tác dụng, Hàn Tâm Dao đã tỉnh lại ngay lập tức, nhưng ngay sau đó lại mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, mẹ Hàn cho là y tá tới kiểm tra, không nghi ngờ gì liền đi tới mở cửa, lại bị một thanh niên chưa từng gặp mặt đứng ở

ngoài cửa dọa cho giật mình.

Thân hình hần cao lớn, đầu bù tóc rối, ở dưới hàng lông mày đen đậm là một đôi mắt rất sâu, dưới ánh đèn u ám ở hành lang, phảng phất như có hai ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt.

"Cậu là ai? Vào đây có chuyện gì?" Mẹ Hàn kinh ngạc hỏi.

Mộ Văn quan sát người phụ nữ trung niên đang đứng trước mặt. Trên mặt bà mặc dù hần lên dấu vết của năm tháng, nhưng lại mơ hồ toát ra khí chất sang trọng thanh lịch, vẻ sâu lo hiện rõ lên những nếp nhăn trên trán, bà nhất định là mẹ của Tâm Dao.

"Chào bác, xin thứ lỗi cho cháu đã quấy rầy lúc đêm khuya." Mộ Văn vội vàng nói: "Cháu tên là Hà Mộ Văn, nghe nói Tâm Dao bị bệnh, nên tới thăm cô ấy một chút."

"Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không?" Mẹ Hàn lạnh lùng nói, có ý không muốn cho hần bước vào phòng.

"Cháu biết rõ bây giờ không phải là giờ thăm bệnh, nhưng tối nay nhất định cháu phải gặp được Tâm Dao, không gặp được cô ấy, cháu sẽ không đi." Hà Mộ Văn dùng ánh mắt kiên định nhìn mẹ Hàn.

Về mặt mẹ Hàn sùng sốt kinh ngạc. Người thanh niên trẻ tuổi này trong mắt rõ ràng lộ rõ lo lắng, khiến bà giật mình nghĩ mọi chuyện có vẻ không đơn giản.

"Cậu là bạn của Tâm Dao?" Bà hỏi.

"Bác gái, xin phép cho cháu vào thăm Tâm Dao một chút, sau khi thăm cô ấy xong, cháu sẽ đem mọi việc từ từ nói cho bác biết, được không?"

Giọng điệu của hần rất chân thành và tha thiết, cuối cùng khiến cho mẹ Hàn nép người ra bên cạnh cửa để cho hần vào.

Vào phòng, mang theo cặp mắt lo lắng, hần khẩn trương chạy tới trước giường bệnh.

Ánh đèn yếu ớt chiếu vào khuôn mặt của Tâm Dao, hai mắt cô nhắm nghiền, gương mặt nhợt nhạt không còn chút máu nào, mái tóc dài rối bời nằm tán loạn ở trên gối, tựa như mới trải qua một cơn hành hạ kinh khủng.

Hần không kìm nén được, đưa tay nắm chặt tay của cô, chăm chú nhìn thật sâu vào gương mặt đang ngủ mê của cô.

Mẹ Hàn đứng bên kia giường bệnh, đôi mắt nhìn chằm chằm Hà Mộ Văn.

"Bây giờ, cậu có thể nói cho tôi biết! Cậu Hà, cậu và Tâm Dao, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đem tất cả mọi chuyện, nói rõ cho tôi biết."

Hà Mộ Văn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn mẹ Hàn, "Bác gái, cháu biết sự xuất hiện của mình quá đột ngột, sẽ làm bác kinh ngạc, tức giận, nhưng cháu muốn bác biết, cháu và Tâm Dao. . . . . Đang yêu nhau!"

Hần nghiêm túc, trịnh trọng, nói rõ ràng, đôi tay trước sau vẫn nắm chặt tay Tâm Dao.

"Mặc dù biết nhau chỉ có hai tháng ngắn ngủi, nhưng chúng cháu lại rất yêu nhau. Có lẽ, trong lòng của bác, cháu không thể so sánh được với vị hôn phu của cô ấy tại Hoa Kỳ, nhưng. . . . . Cầu xin bác cho phép chúng cháu được công khai lui tới!"

Những lời nói này khiến mẹ Hàn khiếp sợ không thôi!

Trong giây phút này, bà rút cuộc hiểu rõ, hai tháng nay, nguyên nhân làm Hàn Tâm Dao đang trong trạng thái buồn rầu, tiêu tụy, yếu ớt, lại trở nên vui vẻ, hạnh phúc, đáng yêu như thế.

"Tại sao cậu lại quen biết Tâm Dao?" Mẹ Hàn cố gắng hết sức ổn định cảm xúc của mình.

"Cháu với Vi Quần là bạn bè từ thời đại học ở cùng trong ký túc xá, vào tháng tư vừa qua, cháu vừa từ Mỹ trở về, Vi Quần mời cháu tới nhà ăn cơm, chúng cháu gặp nhau ở nhà Vi Quần, rồi tình cảm cứ tự nhiên phát triển như vậy. . . . ."

"Cậu biết nó có một vị hôn phu sao?"

"Dạ biết."

"Nếu biết, tại sao còn đùa cợt nó?"

"Bác gái!" Hần sâu sắc thốt lên một tiếng. "Tình cảm xảy ra vốn không theo quy luật nào cả, cháu nghĩ. . . . . bác hần là hiểu rõ mới đúng!"

Mẹ Hàn bối rối nhìn Mộ Văn, mặc dù đang trong lúc nhất thời không cách nào hiểu hết tại sao chuyện tình cảm này lại xảy ra, nhưng có thể thấy thoáng qua rằng tình cảm của hần rất chân thành.

"Cậu có từng nghĩ tới, nếu bác làm cha mẹ chúng tôi kiên quyết phản đối, hai người phải làm sao?"

"Chỉ cần tấm lòng của Tâm Dao không thay đổi, cho dù năm năm, mười năm, chấu đầu nguyên ý chờ." Giọng nói của Hà Mộ Văn ngoài vẻ khẳng định còn có chút bá đạo.

Mẹ Hàn nhìn hấn, có chút bị vẻ mặt của hấn làm cho lung lay, nhưng vẫn còn có chút chống đối hấn, "Cậu cho rằng chỉ cần chờ đợi, là có thể có được Tâm Dao hay sao?"

"Cháu tin chắc rằng bác cũng rất mong muốn cô ấy có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, chứ không mong cô ấy từng ngày từng ngày sống trong đau khổ, đúng không ạ?"

Mẹ Hàn nhìn Mộ Văn chăm chăm, cảm tình tự nhiên phát sinh.

Bà cũng từng trải qua một thời trẻ tuổi, đối với khát vọng tình cảm, bà cũng từng trải qua, vì vậy, bất giác, trong lòng bà sự đối địch từ từ biến mất. . . .
. Thậm chí bà bắt đầu suy nghĩ, những ngày kế tiếp, bà nên đóng vai nhân vật nào mới phù hợp.

Cuối cùng Tâm Dao cũng từ trong ngủ mê tỉnh lại.

Cô mơ màng mở mắt, ánh đèn trong phòng bệnh làm cô có chút hoa mắt, không nhìn rõ mọi vật, cô lại nhắm hai mắt lại, khẽ cau mày, ý thức vẫn còn bồng bềnh trong hư không, chỉ phảng phất nghe được có người đang nói chuyện, giọng nói kia rất thân thiết, rất quen thuộc, cô giữa giữa một lúc, rốt cuộc một tiếng nói khàn đặc cũng nhẹ nhàng phát ra: "Mộ Văn, là anh sao?"

"Tâm Dao!" Mộ Văn vội vàng kêu lên một tiếng, vẫn gắt gao nắm thật chặt bàn tay không truyền dịch của cô, "Em cảm thấy thế nào?"

Tiếng kêu của Mộ Văn làm cô tỉnh táo hoàn toàn.

Mở mắt, cô phát hiện Mộ Văn đang hiện diện trước mắt, vẻ mặt lo lắng và căng thẳng nhìn cô.

Cô khẽ cựa mình, lúc này mới phát hiện ra mẹ cô đang phía bên kia giường, nhìn gương mặt mẹ cô tái nhợt và hốc hác.

"Mẹ!" Tâm Dao nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Mẹ Hàn ngồi xuống mép giường, vươn tay, thương xót vén những sợi tóc rối bời dính vào mặt của Tâm Dao, "Nói cho mẹ biết, vết thương có đau không?"

"Đỡ rồi mẹ à." Tâm Dao nhẹ nhàng lên tiếng, một lần nữa ánh mắt lại rơi vào gương mặt của Mộ Văn.

"Anh . . . . Sao anh lại ở đây?" Cô lúng ta lúng túng hỏi.

"Nói ra thì rất dài dòng, sau này anh sẽ nói cho em biết." Hà Mộ Văn nhìn cô thật sâu.

"Tâm Dao, nếu đợt này không phải do con bị bệnh, tình cảm của con cùng Mộ Văn, tính giấu giếm chúng ta tới khi nào?" Chấn chỉnh lại sắc mặt, mẹ Hàn hỏi.

Trái tim Mộ Văn hơi chấn động một cái.

Mẹ Tâm Dao gọi tên của hấn? Vậy có phải chứng tỏ rằng. . . . . Bà đã chấp nhận hấn?

"Tâm Dao, anh đem mọi chuyện của chúng ta, toàn bộ nói cho bác biết hết rồi." Mộ Văn dịu dàng nói.

Hai mắt Tâm Dao mở to hết mức, con người nhẹ nhàng xoay chuyển, mỗi lần xoay chuyển liền ướt một phần, mãi cho đến khi toàn bộ tầm mắt mơ hồ, cô mới rút về bàn tay đang bị Mộ Văn nắm chặt, cảm tay mẹ mình đang đặt bên giường, dùng giọng nói nghẹn ngào nói: "Mẹ, con yêu mẹ!"

Mẹ Hàn hít mũi một cái, lấy tay lau giọt nước đang rơi trên khóe mắt, "Để mẹ đi hỏi bác sĩ trực đêm, xem lúc nào thì con có thể ăn cơm được."

Dứt lời, bà đi ra khỏi phòng bệnh, để tránh lộ ra tình cảm yếu ớt trước mặt con gái.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại Tâm Dao và Mộ Văn.

Tâm Dao đưa tay ra, khẽ chạm vào gương mặt của hấn.

Thức trắng một đêm chưa ngủ khiến hấn vừa hốc hác lại vừa mệt mỏi, hàm râu dưới cằm cũng bắt đầu lún phún râu, nhưng trong cặp mắt kia, vẫn lóe lên ánh sáng thâm tình.

"Mẹ em . . . . Vừa rồi không làm khó anh chứ?" Cô có chút lo lắng hỏi.

"Không có, bà là một bà mẹ rất thấu tình đạt lý."

"Thật xin lỗi! Đã để cho anh đơn độc đối mặt một mình."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy! hiện tại chỉ cần em an tâm dưỡng bệnh, nhanh chóng hồi phục là tốt rồi."

Viên mất Tâm Dao đã uơu uốt, cô nhìn Mộ Văn, không nói gì, chỉ ôm đầu hẩn thật chặt trong ngực mình, hai người lẳng lặng nương dựa vào nhau.

"Đồng ý với em một chuyện." Cô nói nhỏ.

"Chuyện gì?"

"Về nhà ngủ một giấc thật ngon, nhìn vẻ mặt anh rất mệt mỏi! Sau khi phục hồi tinh thần, buổi tối quay lại đây, chúng ta còn phải đối mặt với một cửa ải nữa là cha em."

"Em cảm thấy cơ thể mình như thế nào?" Hẩn ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô chăm chú.

"Em ổn rồi." Cô cười nói: "Mặc dù cha em uy nghiêm một chút, nhưng ông ấy hiền lành, hơn nữa cũng rất mềm lòng, nhìn em đang trong tình trạng đau đớn như thế này, ít nhiều gì cha cũng sẽ khoan dung với chúng ta."

"Ừ." Hẩn gật đầu, sau đó cúi người xuống, khẽ hôn lên chóp mũi cô, "Buổi tối anh sẽ trở lại thăm em."

Hẩn miễn cưỡng đi ra cửa, bỗng nhiên lại xoay đầu lại, bổ sung thêm một câu: "Nếu như mà anh có thể nhìn đến tối!"

Dứt lời, mỉm cười rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Tâm Dao đưa mắt nhìn Mộ Văn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy ánh đèn trong phòng trở nên rực rỡ, ấm áp.

Hạnh phúc. . . . . dường như đang đến với cô.

Phải không? Sẽ như thế này ư?

Khi Tâm Dao từ trong giấc mộng tỉnh lại một lần nữa, thì ánh sáng bình minh đang từ cửa sổ chiếu vào.

Phía ngoài hành lang, truyền đến tiếng nói chuyện, tiếng tranh chấp, mặc dù âm lượng đã giảm đến mức thấp nhất, cô vẫn nghe được nội dung câu chuyện.

"Làm sao bà có thể hồ đồ như thế, chưa gì đã chấp nhận tình cảm còn mù mờ này? Chuyện này ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của Tâm Dao a!" Đây là giọng nói rất kích động của cha cô.

"Tâm Dao cũng là con gái của tôi, chẳng lẽ tôi sẽ hại nó sao? Ông chưa gặp qua Mộ Văn, thì sao ông biết nó như thế nào được. . . . ." Giọng nói của mẹ cô cũng kích động không kém.

"Bà chỉ mới gặp hẩn có một lần, nói chuyện với hẩn vài câu, bà đã hiểu hẩn?" Cha Hẩn tức giận cắt ngang lời của mẹ Hẩn, "Thật không thể tin được! Một người xa lạ đột nhiên từ lòng đất chui ra, công khai nói cho bà biết, hẩn muốn cùng với con gái của bà ở chung một chỗ, bà liền dễ dàng chấp nhận yêu cầu của bọn họ?"

"Hẩn là bạn của Vi Quân. . . . ."

"Bất kể là bạn bè của ai, dù sao chuyện này căn bản cũng vô cùng hoang đường!" Cha Hẩn lớn tiếng giận dữ.

"Bây giờ, tôi không muốn tranh luận với ông, chờ ông gặp mặt Mộ Văn, nói chuyện với nó, rồi chúng ta mới quyết định, được không?"

Cuộc nói chuyện dừng lại, mẹ Hẩn đẩy cửa bước vào, cha Hẩn cũng đi vào theo.

"Con đã tỉnh?" Mẹ Hẩn cười nhìn Tâm Dao như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Mẹ, con muốn ngồi đây."

"Được." Mẹ Hẩn mở chốt đầu giường, từ từ xoay và điều chỉnh đầu giường lên cao thành ghế ngồi.

Tâm Dao nhìn chăm chú vào cha, sắc mặt của ông ấy lạnh lùng nghiêm túc, giống như một núi băng.

Lý trí của cô nói cho cô biết, không thể che giấu được nữa, đã đến lúc cô phải thẳng thắn nói ra chân tướng mọi việc cho cha biết.

"Cha." Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, khó khăn nói: "Mới vừa rồi cha mẹ nói chuyện, con đều nghe được."

"Tốt!" Cha Hẩn đứng trước mặt cô, trừng mắt nhìn cô nói: "Đáng lẽ cha không muốn khi thân thể con còn chưa hồi phục mà tạo thêm áp lực cho con, nhưng con đã muốn nói chuyện, vậy cha cũng không bắn khoãn mà hỏi cho rõ ràng."

"Ông!" Mẹ Hàn sừng sốt kêu lên về trách cứ.

Cha Hàn cũng không để ý tới bà, nói tiếp: "Mới vừa rồi mẹ con nói cho cha biết, con quen một người tên là Hà Mộ Văn, hơn nữa các con đang lui tới, chuyện này là thật sao?"

"Đúng vậy, cha"

"Con biết con đang làm gì sao?" Cha Hàn trừng mắt nhìn Tâm Dao – Đứa con gái này trong mắt ông vẫn luôn được nuôi dạy rất ngoan ngoãn, không thể nào đi ra ngoài quỹ đạo như thế được.

"Cha, con rất hiểu con đang làm gì, con muốn hủy bỏ hôn ước với Hoài Triết." Tâm Dao kiên định, từng chữ từng chữ nói ra.

Cha Hàn kinh ngạc nghe, nhìn cô một lúc lâu.

"Do Hoài Triết đã làm sai điều gì sao?"

"Không, không phải do Hoài Triết, không liên quan tới anh ấy. . . . ."

"Như vậy, lỗi tại con đúng không?"

Tâm Dao không nói gì, chỉ cúi đầu, phiền muộn cắn môi.

"Con nên hiểu rõ ràng." Cha Hàn chăm chú nhìn Tâm Dao, "Bất luận về nhân phẩm, học vấn, Hoài Triết từ nhỏ đến lớn đều dành cho con một tình cảm thấm thiết, không có gì để chê trách, tại sao con có thể dễ dàng nói muốn hủy bỏ hôn ước là hủy? Sao con có thể mở miệng được? Chẳng lẽ con nhẫn tâm đi tổn thương một thanh niên hiền lành trung thực, lại yêu thương con sâu nặng như thế?" Cha Hàn đau xót nói.

"Ông Hàn!" Mẹ Hàn lại kêu lên trách cứ: "Làm gì mà nghiêm trọng như thế."

"Đây cũng là sự khổ tâm của con!" Tâm Dao bất lực nói: "Con cũng không muốn tổn thương anh ấy, ban đầu, con thật sự rất thành tâm chuẩn bị muốn đem cả đời của mình ủy thác cho Hoài Triết, nhưng rồi Mộ Văn lại xuất hiện, tất cả mọi ý định trước đây đều tan rã, sụp đổ, con đã rất cố gắng đấu tranh, nhưng cha ơi, con thật sự không có cách nào. . . . ."

Cha Hàn cảm thấy choáng váng, ở trong mắt ông, không có bất kỳ một người đàn ông nào có thể so sánh được với một Hoài Triết hoàn mỹ, Hà Mộ Văn này rốt cuộc là nhân vật như thế nào? Mà lại có thể làm sụp đổ tình cảm thanh mai trúc mã đã tồn tại gần hai mươi năm của con gái mình!

"Rốt cuộc Hà Mộ Văn đó có chỗ nào đáng giá mà để con phải làm như thế?" Ông vẫn không phục.

"Đây không phải là vấn đề đáng giá hay không. . . . ." Tâm Dao nhẹ nhàng nói. . "Con chỉ biết, không có Mộ Văn, cuộc sống của con sẽ không trọn vẹn, con sống. . . . . Cũng không có ý nghĩa gì nữa."

Lần thổ lộ này của Tâm Dao, đã mang đến sự đả kích không nhỏ cho cha Hàn.

Chẳng lẽ tình cảm gần hai chục năm, lại không sánh bằng hai tháng?

Thời thế thực sự thay đổi, người trẻ tuổi bây giờ làm gì cũng nhanh, bắt đầu nhanh, kết thúc nhanh, thay đổi cũng nhanh, ông cảm giác mình đã già rồi, không theo kịp thời đại.

"Nói như vậy. . . . . Con quyết định hủy bỏ hôn ước với Hoài Triết sao?"

"Đúng vậy, cha."

"Con nói cha làm sao mở miệng ăn nói với nhà Nhậm được?" Cha Hàn ngã ngồi trên ghế, bi thương thờ dãi.

"Cha, chuyện này do con gây ra, nên tự con sẽ giải quyết. Con đã chuẩn bị nghỉ phép vào hè này để đi Mỹ, gặp Hoài Triết nói cho rõ ràng."

Cha Hàn dùng ánh mắt khó xử nhìn con gái, trong lúc này, ông cảm thấy nói điều gì cũng trở nên dư thừa, con cái một khi trưởng thành, không cần cha mẹ bảo bọc nhiều như khi còn bé nữa.

Không khí đang trong lúc trầm tư, thì tiếng gõ cửa chợt vang lên.

"Để tôi mở." Mẹ Hàn đi tới trước cửa, sau khi mở, hoảng hốt lắp bắp.

"Mộ Văn!" Tâm Dao cũng ngoài ý muốn kêu lên một tiếng.

Mới nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện! Cha Hàn nhanh chóng xoay người lại, đối mặt với Mộ Văn, quan sát hẩn từ đầu đến chân.

Dưới mái tóc rối bời là một khuôn mặt góc cạnh, rất có cá tính, là một người khá hấp dẫn. Hai hàng lông mày đen đậm, ánh mắt sâu hút, dáng người cao

lớn và mạnh mẽ. . . . .

Hắn cúi người xuống, rất cung kính lên tiếng chào hỏi: "Cháu xin chào bác trai, bác mạnh khỏe ạ."

Cha Hàn trừng mắt nhìn hắn, thật lâu sau, mới che đậy bằng cách ho khan một tiếng, chỉ vào một cái ghế khác, ra lệnh: "Ngồi xuống."

Nghe vậy, Mộ Văn đi tới nơi ông chỉ và ngồi xuống.

Tâm Dao có chút hoảng loạn, cô quay đầu nhìn mẹ Hàn, gương mặt vốn đã tái nhợt giờ lại phủ thêm một tầng tuyết trắng.

Mẹ Hàn bước tới trước một bước, cầm tay Tâm Dao, xoa nhẹ rồi nắm chặt lại.

Trong phòng bệnh yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng cha Hàn mở miệng, phá tan không khí tĩnh lặng này:

"Tôi nghĩ, chúng ta phải nói chuyện thẳng thắn công bằng một chút, dù sao, tôi cũng chưa hiểu biết gì về cậu." Cha Hàn nói xong, ánh mắt từ đầu tới cuối nhìn Mộ Văn không rời, "Cậu là bạn từ thời còn học đại học của Vĩ Quân?"

"Vâng, đúng vậy ạ." Hắn trả lời rất nhanh, khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, "Cháu học ngành kiến trúc và có mở một công ty xây dựng ở Hoa Kỳ, lần này trở về Đài Loan, là vì muốn mở rộng sự nghiệp ở trong nước."

"Trong nhà của cậu có những ai?" Ông vẫn căng thẳng hỏi.

"Mẹ cháu qua đời lúc cháu còn rất nhỏ, cha cháu là một doanh nhân chuyên kinh doanh về xuất nhập khẩu, trong nhà trừ cha và cháu, còn có di Diệp, người đã nuôi nấng và chăm sóc cháu từ nhỏ."

Nói tới đây, ánh mắt hắn chuyển sang nhìn Tâm Dao, đáy mắt thoáng lộ ra một chút ánh sáng kiên định khiến người ta rung động, "Cháu có thể hứa với bác, cháu sẽ làm cho Tâm Dao vui vẻ, hạnh phúc mãi mãi." Giọng nói của hắn trầm ổn, ánh mắt kiên quyết, từng chữ từng chữ âm vang trong phòng.

Cha Hàn nhìn thẳng vào Mộ Văn. Vợ mình nói không sai, trong con người trẻ tuổi này có sức mạnh khiến người ta cảm động, thẳng thắn, trung thực lại không mất đi vẻ chừng chạc, vững vàng.

Ông không phủ nhận rằng ông đã bắt đầu đánh giá cao hắn, thậm chí còn thích hắn.

"Cậu có biết. . . ." Ông mỉm cười một cách vô thức, nụ cười này, làm không khí căng thẳng trong phòng từ nãy tới giờ trở nên buông lỏng. Hai giờ trước, cậu không phải là đứa con rề lý tưởng trong suy nghĩ của bác, thậm chí bác còn chống đối cậu, ghét bỏ cậu."

"Cháu biết, bác trai."

"Nhưng bây giờ cái nhìn của bác đã thay đổi kể từ khi cháu hứa sẽ mang hạnh phúc và vui vẻ đến cho Tâm Dao, lời hứa này rất quý giá, bác không còn cách nào hơn là tác thành cho hai đứa, dù sao, người sống với nhau cả đời cũng là hai đứa."

"Cha!" Tâm Dao vừa rơi lệ, vừa cười kêu lên một tiếng vui mừng.

"Cám ơn bác, bác trai." Mộ Văn nở một nụ cười phát ra từ đáy lòng.

"Tôi đi ăn sáng đây." Cha Hàn kêu lên.

"Tôi đi ăn sáng cùng với ông." Mẹ Hàn đứng dậy theo.

Cha mẹ Hàn ý tứ đi ra ngoài.

Tâm Dao mắt ngấn lệ nhưng miệng lại nở một nụ cười hạnh phúc, chăm chú nhìn Mộ Văn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Những ngày hạnh phúc không cần giấu giếm nhanh chóng trôi qua. Cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng đến, thời gian Tâm Dao chuẩn bị đi Mĩ cũng đã gần kề.

Tới gần ngày Tâm Dao đi Mĩ, tinh thần của Hà Mộ Văn cũng trở nên bất ổn, thường xuyên rơi vào trạng thái trầm tư.

Đôi khi, hắn có một loại dự cảm rằng Tâm Dao đi Mĩ lần này, dường như sẽ không bao giờ trở lại nữa!

Gần đây, mỗi khi bọn họ ở bên nhau thì loại dự cảm này luôn chế ngự trong lòng hắn, hắn sợ mất cô!

Những ngày này, Tâm Dao đang bận rộn làm thủ tục xuất cảnh, thời gian đi Mỹ đến gần, cô cũng trở nên cáu kỉnh bồn chồn.

Có những lúc, cô thật mong muốn rằng phải chi mình chưa từng lớn lên, nhưng nhiều người sống trên đời này muốn đừng lớn lên, thì lại đang trong quá trình trưởng thành, nhiều hoặc ít đều phải trả giá. Cho tới bây giờ, mọi chuyện đã xảy ra như vậy, bất luận như thế nào cô cũng nên dũng cảm đối mặt với tình trạng này.

Vào ngày trước khi đi, lúc gần tối, Hà Mộ Văn tan ca sớm, lái xe đưa Tâm Dao đi tới biển phía Bắc.

Trên bờ biển rất nhiều người đang đùa nghịch trong nước, Mộ Văn ôm eo cô bước trên nền cát mịn màng, đi dọc theo bờ biển. Hai dấu chân in trên nền cát, uốn khúc trải dài.

Dần dần, họ đi cách xa nơi đông người, tới những ghềnh đá cao chót vót thì dừng lại, hai người leo lên một tảng đá lớn và ngồi xuống. Nhìn ánh chiều tà đang nghiêng về phía tây, một nỗi u sầu do sắp biệt ly dâng lên, chua xót khổ sở tràn ngập trong trái tim của hai người.

"Sao vậy?" Cô dịu dàng hỏi.

Hắn đưa tay ôm vai cô, vẫn ôm một tia hi vọng nói: "Tâm Dao, chẳng lẽ nhất định em phải đi Mỹ sao? Không thể viết thư gửi qua được sao?"

"Mộ Văn." Khóe miệng cô hiện lên nụ cười gượng gạo, "Cha nói rất đúng, dù sao nhà chúng ta và nhà Hoài Triết, mối quan hệ bạn bè qua lại không phải bình thường, chỉ vội vàng gửi một phong thư để nói qua loa đại khái, hình như không hợp tình hợp lý, bất luận như thế nào, em cũng phải tự mình đi một chuyến, đối mặt với Hoài Triết để giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng."

"Nếu như anh ta gây khó khăn cho em thì sao?"

"Sẽ không đâu, anh ấy là một người biết suy nghĩ phải trái."

"Tâm Dao! Em sẽ không . . . ." Hắn nhìn cô chằm chằm, không biết nói thế nào, cảm giác ly biệt và dự cảm cô sẽ đi mãi không về lại dấy lên, "Có khi nào em sẽ không trở lại không?"

Về mặt cô ngạc nhiên, sau đó rút tay ra khỏi tay hắn, "Anh không tin tưởng em đến vậy sao? Anh cho rằng em là một cô gái dễ dàng thay đổi như thế sao?"

Đôi mắt đầm lệ của cô dịu dàng và đầy nỗi buồn. Hắn nhanh chóng ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống, dùng đôi môi thương xót áp lên môi cô.

"Tha thứ cho anh!" Hắn nói nhỏ bên tai cô: "Chúng ta không cần nói thêm gì nữa, chỉ cần em nhớ rằng anh ngày ngày mong nhớ em và luôn chờ em quay về !" Hắn nhìn Tâm Dao thật sâu: "Thật xin lỗi!"

"Xin lỗi em cái gì?"

"Xin lỗi vì đã để cho em chịu đựng rất nhiều tội lỗi và áp lực, chỉ vì anh ích kỷ muốn có em!"

Cô rung rung nước mắt mỉm cười, "Muốn có được hạnh phúc thật sự, thì phải trả một cái giá đáng kể."

"Hi vọng những việc đau buồn này nhanh trở thành quá khứ, sau này mọi việc sẽ đều tốt đẹp."

Đây là một chuyến bay tương đối dài, khi máy bay đến sân bay thì Tâm Dao đã kiệt sức, hoàn toàn không có loại cảm giác mới mẻ và hào hứng khi ra nước ngoài lần đầu.

Máy bay hạ cánh, cô nhìn lên bầu trời, cảm thấy rằng bầu trời rộng lớn giữa New York và Đài Bắc không có gì khác biệt, cô không thể tin rằng mình đã đến một nước xa lạ, nhưng khi tiến vào đại sảnh của sân bay, không nghe được ngôn ngữ quen thuộc, cũng không gặp một người quen biết nào, đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều là người nước ngoài da trắng tóc vàng, cô mới mơ hồ cảm thấy, mình đã đi sang đất khách quê người.

Trải qua thủ tục rắc rối của hải quan, kiểm tra hộ chiếu, hành lý . . . ., sau khi ra khỏi phòng kiểm tra, cô lập tức nghe được có người gọi tên mình.

Cô theo tiếng gọi nhìn lại, Hoài Triết đang chạy như bay về phía cô, hắn hoàn toàn không quan tâm người khác nhìn hắn như thế nào, gắt gao ôm cô thật chặt, thật lâu sau mới thả ra, cặp mắt lóe sáng quan sát Tâm Dao.

"Tâm Dao!" Hoài Triết thì thầm nói nhỏ : "Em đến thật rồi!"

"Đúng vậy, em đã đến." Tâm Dao lặng lẽ nhìn hắn. Hắn vẫn y như trước, khuôn mặt trắng nõn, tao nhã lịch sự, vài sợi tóc bướng bỉnh rũ xuống trán, khóe miệng vênh lên, mang theo nụ cười tràn đầy sự ngây thơ.

"Không chào đón em tới? Phải không?"

"Đừng có vừa thấy mặt đã trêu chọc anh!" Hấn chấm chú nhìn cô, đôi mắt mang theo tình cảm nồng nàn, dường như muốn nhìn sâu tận trong nội tâm cô, "Em không thay đổi một chút nào."

Cô bỗng thấy trong lòng run lên, vội vàng chuyển chủ đề, "Cha mẹ Nhậm đều khỏe hết chứ?"

"Đều khỏe, mẹ đang nấu một bàn thức ăn ngon ở nhà chờ em đây!" Hấn buông lỏng cô ra, nhắc hành lý của cô lên, hớn hờ nói: "Mẹ biết em tới, nên đã sớm đã sắp xếp phòng của em xong rồi. Đi thôi! Ngồi máy bay lâu như vậy, nhất định em đã mệt muốn chết rồi."

Đi ra khỏi sân bay, lên chiếc xe thể thao màu trắng của Hoài Triết, hấn nhìn cô cười hi hi nói: "Tháng trước mới vừa mới thi lấy bằng lái xe xong, chuyến này, vừa đúng dịp có thể dẫn em đi thăm quan khắp nơi một phen."

"Kỹ thuật điều khiển xe của anh có thể tin được không?"

"Xem em kìa, vẫn y như trước kia, không tin tưởng anh như vậy." Hấn giống như là oan ức, "Đừng cứ mãi đối xử với anh như một người em trai có được hay không?"

"Ồ trong mắt em, anh vĩnh viễn là anh trai của em." Tâm Dao buột miệng.

Hấn nhướn mày, ầm ức cầm tay của cô đau đến thiếu chút nữa cô nhảy dựng lên, "Anh trai của em không phải đã trưởng thành rồi sao?"

"Ai da!" Tâm Dao xoa mu bàn tay bị nắm đau, nhìn chăm chú vào hấn nói: "Vẫn tính trẻ con như vậy."

Hoài Triết nghiêm nghị nhìn cô, thu hồi nụ cười ngây thơ, vẻ mặt cẩn thận và dịu dàng.

"Tâm Dao, anh biết rõ mình chỉ là một người bình thường, không nhạy bén, thậm chí tính tình còn rất hồ đồ, không biết săn sóc, nhưng những việc này anh đều có thể học, em nói anh làm gì, anh đều nghe lời em."

Cô ngạc nhiên đưa mắt nhìn khuôn mặt nho nhã và ánh mắt nhìn cô thăm thiết của Hoài Triết, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, sâu kín nói: "Hoài Triết, em đáng để anh phải chịu uất ức như vậy sao?"

"Anh không biết có đáng giá hay không, nhưng chúng ta quen biết và chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, em là cô gái duy nhất tồn tại trong lòng anh, anh chỉ biết, vì em mà khiến mình ủy khúc cầu toàn, tại sao không được?"

Cô sùng sốt nhìn Hoài Triết, cảm thấy không thể dùng ánh mắt như trước kia để đánh giá hấn, chỉ trong một năm qua, Hoài Triết đã nhanh chóng trưởng thành, vẻ ngoài ngây thơ kia, đã được che dấu bởi một vẻ trưởng thành và trái tim giàu tình cảm.

"Đừng có ngốc, đã đính hôn rồi còn nói những lời thừa thãi này!" Hấn vỗ vỗ mu bàn tay cô, vui mừng nói, "Trong một tháng em ở đây, anh sẽ đưa em đi du lịch hết nước Mĩ . . . ."

"Hoài Triết." Cô cắt ngang lời của hấn: "Em chỉ ở đây một tuần là phải trở về rồi."

"Sao lại như thế ?!" Hấn buông tay cô ra, "Em đã đến đây rồi, cũng đừng mong chạy trốn, anh sẽ trông chừng em thật kỹ."

Xe chạy vững vàng hướng về phía nội thành có những tòa nhà chọc trời, khu đô thị nhộn nhịp, xe chạy như nước, rồi từ từ ra vùng ngoại ô, cuối cùng tiến vào một khu dân cư yên tĩnh và tao nhã, xe dừng trong một khu vườn phía trước một ngôi nhà lớn được xây dựng theo phong cách phương tây.

Bọn họ dọc theo đường mòn đi vào, mẹ Nhậm ra đón đầu tiên, vừa nhìn thấy Tâm Dao, ánh mắt của bà lập tức tỏa sáng, chạy vội tới, kéo Tâm Dao vào lòng, quan sát cô tỉ mỉ từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên sự cưng chiều vô tận.

"Đề mẹ Nhậm nhìn xem. Ôi. . . . . Con vẫn đáng yêu như vậy, khiến người ta thích thú!"

"Mẹ Nhậm. . . . ." Tâm Dao cười nói: "Mẹ cũng không thay đổi một chút nào, thậm chí còn trẻ đẹp hơn so với trước kia nữa!"

"Ôi trời!" Mẹ Nhậm kêu lên: "Chỉ mong con có thể ở đây lâu với mẹ, như vậy mẹ nhất định trẻ mãi không già!"

"Được rồi, bà xã." Cha Nhậm nhìn vợ nói: "Bà muốn trẻ mãi không già sao? Đừng có sử dụng thành ngữ loạn hết lên, là sẽ kéo dài tuổi thọ!"

"Kéo dài tuổi thọ?" Mẹ Nhậm không phục nói: "Tôi còn rất trẻ nha!"

"Được rồi!" Cha Nhậm nói: "Chờ Hoài Triết với Tâm Dao kết hôn xong, rồi sinh ra một em bé, tới lúc gọi bà một tiếng ‘Bà nội’, xem bà còn có thể trẻ đến mức nào!"

Lúc này, Tâm Dao chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn cả nhà Hoài Triết cười nói trêu ghẹo nhau, vẻ mặt cứng ngắc, suy nghĩ cũng ngổn ngang.

Cha Nhậm đi tới, nhìn Tâm Dao nói: "Ba mẹ con cũng khỏe chứ?"

"Dạ khỏe ạ !"

Mẹ Nhậm chen tới, thân thiết kéo vai Tâm Dao, dịu dàng cưng chiều nói: "Lần này bất luận như thế nào, hãy ở lại đây lâu một chút, Hoài Triết vì con còn đặc biệt đi học lái xe, chờ con sang, sẽ chờ con đi chơi khắp nơi đây!"

"Con sợ rằng. . . . ."

"Được rồi! Được rồi!" Hoài Triết cuồng quít nói: "Tâm Dao nhất định rất mệt mỏi, còn chưa quen với sự chênh lệch múi giờ, trước tiên lên trên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi trước đã!"

"Đánh vào cái miệng nói nhiều này, xem ra mẹ đúng là già nên hồ đồ, chưa gì đã quên con ngồi máy bay lâu như vậy." Mẹ Nhậm kéo tay Tâm Dao, thân mật nói: "Đi, mẹ Nhậm dẫn con lên lầu, xem phòng của con."

Theo mẹ Nhậm đi dọc cầu thang kiểu vòng tròn trong phòng khách lên lầu, Tâm Dao được đưa vào căn phòng trang bị đầy đủ tiện nghi, tất cả được bài trí toàn một màu hồng, mọi thứ đều mới được mua.

Cô kinh ngạc nhìn mẹ Nhậm, "Không phải vì con tới, nên căn phòng này mới được trang hoàng như thế chứ?"

Mẹ Nhậm chỉ cười không nói, coi như là đồng ý.

"Mẹ Nhậm!" Tâm Dao kêu lên một tiếng. "Mẹ không nên quá cưng chiều con như vậy!"

"Mẹ không cưng chiều con thì cưng chiều ai?" Mẹ Nhậm kéo Tâm Dao ngồi xuống giường, "Từ khi con còn bé, mẹ đã mong con sau này sẽ trở thành một thành viên trong nhà họ Nhậm, hôm nay được như ý nguyện, cưng chiều con cũng là việc nên làm!"

Tâm Dao nhìn mẹ Nhậm, trong lòng cảm thấy xao động.

"Nhìn bộ dạng con có vẻ rất mệt mỏi, ngủ một giấc trước đi! Mẹ sẽ gọi con dậy sau." Mẹ Nhậm cười, sau đó lui ra ngoài.

Tâm Dao nhìn cửa phòng đóng lại, rơi vào trầm tư.

Cô nên mở miệng nói với Hoài Triết việc hủy bỏ hôn ước giữa hai người như thế nào đây?

Sau khi hiểu rõ chân tướng, Hoài Triết sẽ có phản ứng gì?

Cô nhắm mắt lại, nằm ngửa cả người trên giường, trong lòng cảm thấy bất an.

Hôm nay sau khi ăn sáng xong thì cha Nhậm đề nghị:

"New York nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có thế mà thôi, theo cha, Hoài Triết nên đưa Tâm Dao đi Alaska một chuyến, chắc chắn chuyến đi này sẽ không làm con thất vọng đâu."

"Ừ, đúng rồi!" Mẹ Nhậm thêm vào: "Tâm Dao, lúc này thời tiết ở Alaska thích hợp cho du lịch nhất, mặt trời hầu như không lặn, không khí trong lành, cảnh hồ và núi rất đẹp sẽ làm con lưu luyến quên về."

"Rất đúng!" Hoài Triết hưng phấn nhìn về phía Tâm Dao la lên: "Ngày mai chúng ta khởi hành đến bờ hồ cắm trại dã ngoại, được không?"

"Anh có vẻ quen thuộc với nơi đó nhỉ?"

"Tháng bảy năm ngoái, cả nhà anh đã đến đó ở một tuần, cảm giác vui thích vẫn còn chưa hết, lần này đi thăm lại chốn xưa, đảm đương nhiệm vụ hướng dẫn em tạm thời, chắc chắn là có dư kinh nghiệm." Hoài Triết tự tin nói.

"Đi đi! Tâm Dao." Mẹ Nhậm dụ dỗ: "Cùng nhau đi chơi một chuyến thật vui về đi."

"Cứ quyết định như thế đi, cha lập tức đăng ký vé máy bay cho các con." Cha Nhậm mỉm cười nói tiếp.

Tâm Dao chăm chú nhìn Hoài Triết, thấy được trên mặt hắn sự hăng hái và mong đợi, trong khi cô như chìm ở vực sâu vạn trượng, không thể thoát ra được.

Cô biết mình nên từ chối chuyện này, nhưng cô thật sự không thể nào mở miệng được.

Chần chừ một lúc, cuối cùng cô vẫn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Cũng được, đi xem xem mùa hè ở đây như thế nào."

Bọn họ đi máy bay đến Alaska, sau đó Hoài Triết mướn một chiếc xe du lịch, hai chiếc lều, sau đó hướng về hồ Lộ Dịch Sĩ nổi tiếng khởi hành.

Dọc đường, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những mái lều thưa thớt, không bao lâu, xe ngừng lại, Hoài Triết nghiêng đầu, hào hứng nói: "Đến rồi! Tôi nay cắm trại ở bên bờ hồ này."

Tâm Dao nhìn xung quanh bốn phía, tưởng tượng vào ban đêm, rừng núi âm u đen tối này sẽ đáng sợ thế nào, chợt cảm thấy âm thầm sợ hãi.

"Có khi nào ban đêm đột nhiên nhảy ra một con gấu đen không?" Sóng lưng của cô nổi lên một con ớn lạnh.

"Anh nghĩ không đến mức đó đâu! Đây là công viên quốc gia." Hoài Triết đưa tay vén tóc trên mặt cô, nói tiếp: "Cho dù gấu đen xuất hiện thật, anh sẽ liều chết bảo vệ em."

"Đừng có nói điều không may như thế!"

Hoài Triết cười ra tiếng nói: "Em trở nên mê tín dị đoan như vậy từ bao giờ thế? Tới rồi. Xuống xe đi!"

Hoài Triết nhanh chóng lấy lều cùng dụng cụ dựng trại ra, nhanh chóng dựng lều, sau đó họ đi dọc theo bờ hồ, bước chậm trong rừng cây cao chót vót, những tán lá che phủ cả bầu trời.

"Hoài Triết. . . ." Qua một thời gian dài lấy hết can đảm, cuối cùng Tâm Dao cũng mở miệng nói lời đạo đầu, "Em có chuyện muốn nói với anh. . . ."

Hoài Triết quay sang, ấn nhẹ vào môi cô, trong mắt bùng cháy một tình cảm nồng nàn cùng khát khao khiến người ta cảm thấy đau lòng.

"Đừng nói, cũng đừng động đây. . . . Em có biết dưới ánh trăng, em đẹp như thế nào không?" Thân thể hắn khẽ sát cô, đôi tay nâng mặt cô lên.

Tâm Dao chợt cảm thấy bối rối, hoảng sợ muốn lui về phía sau, nhưng một cây khô đã chặn cô lại, cô lo lắng nói: "Hoài Triết, hãy nghe em nói, em. . . ."

"Không cần nói gì hết." Nhanh chóng ôm cô vào ngực, nụ hôn của hắn mạnh mẽ rơi trên tóc, trên mặt, trên môi cô, cánh tay ôm chặt cô, không cho phép cô giãy giụa.

Cô cố gắng muốn tránh thoát, Hoài Triết lại càng ôm cô chặt hơn.

Nụ hôn của hắn khiến cô hốt hoảng và gần như ngạt thở, cuối cùng chống đỡ không được, hai người ngã lăn xuống đất.

Cơ thể của hắn đè ép lên cô, bế cô càng chặt hơn, níu non bên tai cô: "Tâm Dao, anh muốn em!"

Tâm Dao kinh hoàng, trong lòng run rẩy, miệng la lớn: "Hoài Triết, mau ngừng lại!"

Hắn đột nhiên ngừng đầu, nhìn mặt cô dò xét, "Tâm Dao, anh sẽ không làm tổn thương em, em còn không tin anh sao?"

"Em. . . . Em. . . ." Tâm Dao hé miệng, ngập ngừng.

"Đừng nói nữa." Ngón tay của hắn đè lên môi cô, "Anh hứa về sau nhất định sẽ không tái phạm nữa. Nhưng chúng ta không thể kéo dài thêm được nữa, gả cho anh, Tâm Dao, chúng ta phải kết hôn sớm hơn một chút."

"Kết hôn?" Tâm Dao hoảng sợ bật thốt lên.

Hắn khẽ cười: "Em không cần phải ngạc nhiên như thế, chúng ta đã đính hôn, sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, chẳng qua vì mẹ em không muốn xa em, anh cũng vì muốn hoàn tất chương trình tiền sĩ, cho nên mới phải trì hoãn. Tâm Dao, Anh thật sự yêu em vô cùng. . . ."

Phát hiện thần sắc của cô khác thường, Hoài Triết đột nhiên dừng lại, nhìn cô chằm chằm, "Sao thế?"

Sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, thật lâu sau, cô mới nói thật nhỏ một câu: "Em không thể kết hôn với anh, Hoài Triết."

"Tại sao? Anh yêu em, anh biết em cũng yêu anh, chúng ta đã đính hôn lâu rồi, cũng nên kết hôn chứ!"

Tâm Dao nhẹ nhàng đẩy hắn ra, xoay người đứng lên, nhìn về mặt hồ tối đen như mực, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt.

Hoài Triết cũng đứng lên. "Tâm Dao, sao vậy? Trả lời anh đi!"

Cô vẫn yên lặng không nói.

Hắn đi tới, xoay vai của cô lại, lúc này mới phát hiện ra hai hàng nước mắt đang chảy dọc xuống theo hai gò má của cô.

Hắn luống cuống, vòng tay ôm cô, vỗ về bờ vai của cô, dòn dập nói: "Em đừng khóc có được hay không? Tại biểu hiện của anh quá dữ dội sao? Đừng khóc! Em khóc làm lòng anh cũng tan nát, về sau chúng ta sẽ bàn lại, được không?"

Tâm Dao ngẩng đôi mắt đầm lệ lên, chăm chú nhìn Hoài Triết, đáy mắt đầy vẻ hối lỗi.

"Hoài Triết . . . ." Cô né tránh cánh tay của hắn, nước mắt lần nữa rơi xuống. "Chúng ta sẽ không có về sau! Sẽ không có nữa! Bởi vì . . . . Trong lòng em đã có người khác!" Cô nói một hơi.

Hoài Triết như bị sốc, đôi môi từ từ mất đi màu sắc. Hắn trừng mắt nhìn thẳng vào cô, cúi đầu mở miệng: "Từ nhỏ em đều thích trêu chọc anh, anh đều không để ý, nhưng xin đừng mang chuyện tình cảm ra trêu đùa anh!"

"Đây là sự thật, Hoài Triết, em rất xin lỗi!" Cô nghẹn ngào nói: "Em . . . . Em thật sự không muốn làm tổn thương anh! Nhưng . . . . Sự việc đã xảy ra. . . . ."

"Là do anh đã làm sai điều gì sao?" Hỏi hắn, mặt trắng bệch như phấn.

"Không! Không!" Cô nói với giọng mệt mỏi: "Anh không có gì sai cả! Do em, em không nên thay lòng đổi dạ, tội của em không thể tha, anh hãy trừng phạt em đi! Trách cứ em đi!"

"Không. . . . . Không thể nào!" Hắn hoảng sợ hét lên: "Anh không tin! Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, em lúc nào cũng nhường anh, nuông chiều anh, em không phải là một người nhẫn tâm, không phải là một người không giữ chữ tín, em không phải, có đúng hay không?"

Tâm Dao che mặt lại, cả cơ thể tê liệt dựa vào thân cây khô từ từ khụy xuống mặt đất.

"Em thật sự không muốn làm tổn thương anh, nhưng . . . . . Em vô cùng xin lỗi. . . . ."

Hoài Triết ngăn cản cả người, hắn chưa bao giờ tưởng tượng được mọi chuyện sẽ diễn biến thành kết cục như vậy.

Hắn cúi người xuống, kéo Tâm Dao đứng lên, yên lặng nhìn cô, trong lòng tức giận cùng đau đớn dữ dội, cuối cùng, trong mắt hắn nổi lên ngọn lửa, nắm tay cô ngày càng chặt.

"Cô đã không yêu tôi, tại sao còn đồng ý đính hôn?" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu như sớm biết có ngày hôm nay, thì cô không cần đồng ý, căn bản là cô muốn đùa bỡn tôi, đúng không?"

Hắn hét lên, xoay người kéo cô xông thẳng đến xe, mở cửa, nhanh chóng đẩy cô vào trong xe.

"Hoài Triết!" Tâm Dao la lên.

Hắn cũng lên xe, nhìn chằm chằm một bên mặt của cô, mặc dù trong ánh mắt không có oán hận, nhưng lại tràn đầy đau khổ cùng tuyệt vọng.

Hắn khởi động xe, hai tay nắm chặt tay lái, cảm thấy trái tim đau đớn giống như bị xé nát.

Bởi vì tối hôm qua trắng đêm chưa ngủ, hơn nữa mới vừa rồi chịu một đả kích quá nặng, tinh thần của hắn có phần hoảng hốt, mơ hồ lái xe đi, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Khi xe chạy ra khỏi khu rừng rậm và tiến vào đường cao tốc thì mưa đã rơi tầm tã, nước mưa như những thác nước nhỏ chảy từ cửa xe chảy xuống, cần gạt nước quét thật nhanh, nhưng không kịp với tốc độ chảy của nước mưa, trước mắt gần như không nhìn thấy gì.

Hắn không sợ hãi, không căng thẳng, nhưng lại vô ý thức chạy nhanh về phía trước.

Tại một đường rẽ, hắn nhanh chóng xoay tay lái, khi phát hiện trước mặt lao tới một chiếc xe tải lớn thì muốn phanh xe đã không còn kịp, theo bản năng hắn muốn tránh vào ven đường, nhưng bởi vì tốc độ xe thật sự quá nhanh, xe lại theo mặt đường trơn trượt lao thẳng ra ngoài, sau đó bay lên cao, rớt xuống một con mương ven đường.

Bầu trời u ám, sấm chớp âm ầm, tia chớp ở cuối chân trời phát ra những tia sáng lóe mắt, nước mưa xối xả trút xuống xung quanh chiếc xe du lịch đổ nát nằm rải rác, vết máu theo nước mưa, chảy ra khắp nơi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tin tức Tâm Dao và Hoài Triết xảy ra tai nạn xe cộ, đột ngột như sấm sét đánh giữa trời quang phủ lên nhà họ Nhậm!

Khi cha mẹ Nhậm nhận được tin tức, khẩn cấp bay đi Alaska thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Họ được bác sĩ ở đây cho biết tình hình thương tích của Hoài Triết và Tâm Dao. Hoài Triết gãy xương đùi, sau khi phẫu thuật thì đã không còn đáng ngại, nhưng thương thế của Tâm Dao lại cực kỳ nghiêm trọng, ngoại trừ cơ thể bị thủy tinh cắt nhiều chỗ ra, cẳng chân phải bị trọng lượng của chiếc xe đè xuống trong thời gian rất lâu, mạch máu đã bị dập nát, thần kinh và các cơ bắp bị tổn thương nghiêm trọng, từ đầu gối trở xuống hoại tử toàn bộ, phải sớm làm phẫu thuật cắt bỏ, nếu không tính mạng sẽ khó bảo toàn.

"Muốn cắt bỏ cẳng chân phải?" mẹ Nhậm sắc mặt tái nhợt kêu lên sợ hãi, toàn thân bà run rẩy, gần như bất tỉnh.

Cha Nhậm vội vàng giữ bà, giọng nói khàn khàn: "Bà không thể ngắt vào lúc này, hãy kiên cường lên, hai đứa nhỏ cần chúng ta!"

"Không còn chọn lựa nào khác cả." Trên cảm bác sĩ mọc đầy râu, sắc mặt nặng nề, dùng tiếng Anh nói chuyện: "Hôm qua cô ấy kiên quyết không chịu làm phẫu thuật, nhưng cẳng chân của cô ấy đã hoại tử toàn bộ, phải tranh thủ thời gian cắt bỏ sớm, nếu kéo dài, không chỉ là bỏ đi một chân mà ngay cả tính mạng cũng khó qua khỏi."

Về mặt mẹ Nhậm biểu lộ đầy nỗi sợ hãi, bà nhìn bác sĩ với vẻ mặt không thể tin được, "Tại sao lại như vậy chứ. . . . . Tôi không tin!"

"Hãy tỉnh táo một chút!" Cha Nhậm bi thương nói: "Chúng ta phải chấp nhận sự thật!"

"Hai người phải bàn bạc thật nhanh chóng, nên nhớ, hôm nay nhất định phải quyết định, nếu không. . . . . Sẽ là quá muộn!" Bác sĩ nói.

Cha mẹ Nhậm nhìn nhau, mẹ Nhậm cắn chặt môi, suy tính hồi lâu, cuối cùng gật đầu một cái, "Tôi lập tức ký tên, để cho tôi thăm cô ấy một chút, tôi sẽ khuyên nhủ cô ấy."

"Vâng!" Bác sĩ gật đầu, dẫn cha mẹ Nhậm đi vào phòng bệnh của Tâm Dao.

Tâm Dao nằm trên giường bệnh như người mất hồn, tóc của cô dính mồ hôi ướt đầm, lộn xộn dính vào mặt, vào trán.

Vừa nhìn thấy mẹ Nhậm, cô giống như nhìn thấy cứu tinh, sống chết nắm chặt tay bà, nhìn bà chăm chăm như cầu cứu, giọng nói khàn khàn vang lên: "Mẹ Nhậm, con không muốn cưa chân! Con không muốn cưa chân!"

Mẹ Nhậm lòng như đau như cắt nói: "Nhưng. . . . . Nếu không cưa chân, sẽ nguy hiểm đến tính mạng a. . . . ."

"Nếu như cắt bỏ chân của con, con thà chết còn hơn!"

"Con đừng nói như vậy, mẹ Nhậm cầu xin con!" Mẹ Nhậm cầu khẩn nói: "Con gái, con nhất định phải làm phẫu thuật, miễn là con còn sống, tất cả vẫn còn hy vọng! Con còn có tình yêu của cha mẹ con, tình yêu của Hoài Triết, chúng ta cũng không thể chịu đựng được nỗi đau đớn khi mất con đâu!"

"Ông trời ơi. . . . ." Tâm Dao đau khổ nhắm mắt lại, khẽ nói: "Cho dù con từng có lỗi, cũng không cần phải trừng phạt con tàn khốc như vậy chứ!"

Mẹ Nhậm không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của cô, chỉ đưa đôi mắt đầm lệ nhìn cô nói: "Mẹ cầu xin con, Tâm Dao, nếu kéo dài thời gian sẽ muộn mất!"

Tâm Dao nhắm mắt lại, không nhúc nhích, một hồi lâu sau, mới mở hai mắt ra, nhìn trần nhà, sững sờ thật lâu, sau đó giọng nói trở nên kiên quyết: "Được! Cưa đi!"

Mẹ Nhậm ôm cổ Tâm Dao, khóc sụa sùi nói: "Nhà họ Nhậm sẽ thương con cả đời."

Tâm Dao khe khẽ đẩy mẹ Nhậm ra, hai mắt đầm lệ nhìn bà.

"Xin mẹ hãy gọi điện thoại về Đài Bắc, nói con cần gặp cha mẹ con, nhưng. . . . Ngần vịn lần đừng nói tới chuyện tai nạn xe cộ, được không?" Giọng nói của Tâm Dao khàn khàn.

Mẹ Nhậm nén nước mắt, gật đầu một cái.

Thời gian trôi qua, dường như chậm chạp hơn so với bình thường rất nhiều.

Mẹ Nhậm ngồi chờ ở phòng chờ phẫu thuật, trong lòng nghĩ tới Tâm Dao đang mổ ở trong đó.

Một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp ngoan ngoãn như thế, sao hôm nay lại gặp phải chuyện đáng tiếc lớn như vậy, đối với cô mà nói, đây sẽ là một đòn đá kích lớn như thế nào a! Còn cuộc sống dài đằng đẵng về sau, họ nên giúp cô lấy lại sự tự tin như thế nào đây?

Trải qua hai ngày, trách nhiệm quá nặng nề khiến bà cảm thấy kiệt sức, bây giờ bà chỉ mong cuộc phẫu thuật của Tâm Dao sẽ thuận lợi bình an.

Nhìn đồng hồ treo tường, Tâm Dao vào phòng phẫu thuật đã hơn hai giờ, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?

Mẹ Nhậm đang lo lắng thì thấy bác sĩ đang mặc đồ mổ, một môi đi ra khỏi phòng phẫu thuật, bà lập tức chặn lại hỏi.

"Phẫu thuật rất thành công, cô ấy không sao." Bác sĩ tháo khẩu trang, mỉm cười nói.

"Tạ ơn ông trời!" Mẹ Nhậm nhắm mắt lại, thở ra một hơi như trút được gánh nặng.

"Chờ vết thương phục hồi lại, về sau mang chân giả, tập phục hồi chức năng nhiều lần, sau đó không cần dùng gậy cũng có thể tự đi được."

"Vâng!" Mẹ Nhậm gật đầu một cái.

Trời cao cuối cùng vẫn còn nhân từ, làm cho Tâm Dao thoát khỏi vận mệnh bi thảm, cả đời lệ thuộc vào cây gậy!

Ngày hôm sau, cha Nhậm quay về nhà ở New York, lập tức gọi điện thoại cho nhà Hàn, trong điện thoại không nói thêm gì, chỉ dựa theo ý của Tâm Dao, nói mấy câu đơn giản, muốn cha mẹ Hàn nhanh chóng tới Mỹ trong thời gian sớm nhất.

Cha mẹ Hàn bị cuộc điện thoại này làm cho tay chân luống cuống, kinh ngạc không thôi!

"Chẳng lẽ nhà Nhậm không đồng ý hủy bỏ hôn ước?" Mẹ Hàn nhăn mày nói.

"Tôi nghĩ chuyện không đơn giản như thế, nếu không sẽ không thúc giục chúng ta đi Mỹ ngay." Cha Hàn phun khói thuốc mù mịt, trầm tư: "Tôi nghĩ trước tiên bà nên đi sang đó một chuyến, gần đây tôi buồn bán rất bận rộn, không đi được."

"Cũng được, theo tôi thấy, không có chúng ta ra mặt, thì mọi chuyện không cách nào giải quyết được."

"Nếu như cần tôi sang, nhớ gọi điện thoại cho tôi biết." Cha Hàn nói: "Còn nữa..., nếu chưa biết mọi chuyện như thế nào, không cần kinh động Vi Quân cùng Tâm Uyển, tránh cho mọi việc phát sinh rắc rối."

Vì vậy, trong thời gian ngắn nhất, mẹ Hàn mẫu đã lên đường sang Mỹ.

Trên đường đi, trong lòng bà có dự cảm không lành, bà biết nhất định có chuyện gì đó xảy ra, nhưng bà ngàn vạn lần không nghĩ tới lại xảy ra một tai nạn kinh hoàng ngoài ý muốn như thế.

Bà chỉ gặp Cha Nhậm ở New York trong khoảng thời gian ngắn ngủi, sau đó lại vội vàng bay tới Alaska.

Trên đường đi, trong lòng của bà luôn tự trách, bà hối hận vì đã không đi cùng với đi Mỹ với Tâm Dao, nếu như lúc đầu bà đi cùng, nói không chừng Tâm Dao có thể vì vậy mà tránh được tai nạn kinh khủng ngoài ý muốn này.

Cảm giác hối hận cùng đau lòng ngày càng tăng, nhưng những thứ này bây giờ cũng không còn tác dụng gì nữa.

Một tuần lễ sau phẫu thuật, Tâm Dao cảm giác như mình bị rớt xuống vực sâu của tuyệt vọng, cả đời này cô chưa từng chịu đựng qua bất kỳ đau đớn hoặc đã kích nào, sự kiện lần này, giống như một cú đánh bất ngờ mà khốc liệt, làm cô gục ngã hoàn toàn.

Hôm nay, khi nhìn thấy mẹ của mình, cảm xúc bình tĩnh không dễ gì có được của cô, đã sụp đổ hoàn toàn.

Mẹ Hàn dịu dàng an ủi nhưng vẫn không ngăn được những giọt nước mắt đau thương lăn trên gò má của cô.

Bà không đành lòng nhìn Tâm Dao hành hạ mình như thế, lặng lẽ yêu cầu bác sĩ cho cô uống thuốc an thần, để cô ngủ thật say.

Mấy giờ sau, Tâm Dao tỉnh lại, cô quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện mẹ đang nằm gục ở mép giường, mặt mũi ngủ thiếp đi.

Cô nhìn mẹ, trong lòng đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ -- Cô không thể đem sự bi thương vô hạn trong lòng mình trút sang cho mẹ được!

Cô từ từ chống tay ngồi dậy, mẹ Hàn lập tức tỉnh giấc, nắm tay Tâm Dao, lo âu hỏi: "Có phải con cảm thấy không thoải mái hay không?"

Mẹ, con đỡ hơn nhiều rồi." Tâm Dao không đành lòng nhìn mẹ, "Mẹ nên trở về khách sạn nằm ngủ một chút, nếu không cơ thể sẽ chống đỡ không nổi."

"Không, mẹ mới dựa vào giường ngủ được một lúc lâu rồi."

"Ồ đây làm sao mẹ có thể ngủ thoải mái được?"

Mẹ Hàn đau lòng nhìn Tâm Dao, "Chỉ cần con có thể khỏe lên, việc khác đều không quan trọng."

Tâm Dao suy nghĩ một hồi lâu, nói: "Mẹ, không cần lo lắng cho con, con sẽ hồi phục lại. Trên thế giới có rất nhiều người mất đi một chân, bọn vẫn có thể đứng lên được, lại đứng rất tốt, tại sao con lại không thể?"

Mẹ Hàn chăm chú nhìn vào mặt của Tâm Dao, nước mắt bi thương lại lăn dài trên má.

Tâm Dao giờ tay lên, lau nước mắt cho mẹ.

"Đừng khóc, mẹ." Tâm Dao nhẹ nhàng nói: "Con sẽ dừng cảm đứng lên. . . . . Chỉ mong mẹ làm cho con một chuyện."

"Chuyện gì? Cứ việc nói, mẹ nhất định giúp con hoàn thành." Bà nén nước mắt nói.

"Ngày mai mẹ lập tức trở về Đài Loan, giấu nhem mọi người chuyện này giúp con, trừ cha ra."

"Cái gì? !" Mẹ Hàn không hiểu ý của Tâm Dao: "Ý của con là, bao gồm . . . . ."

"Bao gồm Tâm Uyển, Vi Quân. . . . ." Tâm Dao dừng lại một chút: "Cùng Mộ Văn."

Mẹ Hàn run rẩy thật lâu.

"Tại sao?" Bà không hiểu, chăm chăm nhìn Tâm Dao hỏi: "Nên cho Mộ Văn biết rõ chân tướng. . . . ."

"Không cần!" Tâm Dao kêu lên, cắt ngang lời bà, vẻ mặt kiên quyết: "Con không muốn, con không muốn anh ấy nhìn thấy dáng vẻ này của con, mẹ, con cầu xin mẹ!"

"Mẹ biết cảm giác của con, nhưng, một ngày nào đó nó cũng sẽ biết, không phải sao?"

"Bất luận như thế nào, con cũng không muốn cho anh ấy biết." Tâm Dao mãnh liệt lắc đầu, "Ít nhất không phải bây giờ. . . . ."

"Con nên hiểu rõ Mộ Văn, nó sẽ toàn tâm toàn ý yêu và chăm sóc cho con!"

"Không!" Tâm Dao bi thương nói: "Van cầu mẹ! Từ nhỏ đến lớn con chưa yêu cầu điều gì, lần này xin hãy nghe con, con cầu xin mẹ!"

Mẹ Hàn đau lòng nhìn Tâm Dao, giọng điệu cầu xin một cách tuyệt vọng, thật sự khiến bà không cách nào cự tuyệt, thật lâu, bà mới cau chặt lông mày nói: "Con bảo mẹ phải nói dối như thế nào?"

Sắc mặt Tâm Dao tái nhợt nhìn mẹ, "Nói rằng. . . . . Nói . . . . . Con và Hoài triết đã kết hôn."

"Tâm Dao, con. . . . ." Mẹ Hàn kêu một tiếng, trân trân nhìn Tâm Dao.

"Con cùng Mộ Văn bây giờ căn bản là không thể ở cùng nhau, không phải sao?" Sắc mặt Tâm Dao mang theo sầu thương mỉm cười, nói: "Chúng con không nên ở chung một chỗ, vì cố gắng chống lại số mạng, nên mới bị trừng phạt như thế này, hãy để đau khổ và phiền muộn kết thúc như vậy đi."

Ánh mắt của cô bị che phủ bởi một tầng hơi nước, "Mẹ, hi vọng mẹ có thể hiểu được cảm xúc của con, hãy giúp con một lần đi! Cầu xin mẹ!" Nước mắt của cô rớt xuống giàn dụa, làn da trắng nõn tỏa ra một ánh sáng thiêng liêng.

Mẹ Hàn thấy vẻ mặt cùng lòng kiên định của Tâm Dao, chỉ biết im lặng.

Tại sao chỉ trong hai tuần lễ ngắn ngủi, lại xảy ra nhiều biến cố như thế?

Từ hôm bị tai nạn tới giờ, thỉnh thoảng cô lại tưởng tượng cô và Mộ Văn cử hành hôn lễ, khách mời đếm không hết, rất nhiều kim tuyến được rắc xuống Mộ Văn nắm tay Tâm Dao thật chặt, đi chào hỏi các quan khách. . . . .

Nhưng, hôm nay tất cả mọi thứ đã trở thành ảo ảnh, đã tan thành mây khói. . . . .

"Được rồi mẹ đồng ý với con, ngày mai mẹ lập tức quay trở về để làm việc đó. Con yên lặng ở Mi một thời gian ngắn, có mẹ Nhậm chăm sóc, mẹ cũng có thể yên tâm"

Tâm Dao nhắm mắt lại, một lúc lâu, mới mở mắt.

"Con cảm ơn mẹ." Hai mắt cô mờ mịt, dường như cô mất đi một cái gì đó.

Mẹ Hàn biết, Tâm Dao rất yêu Mộ Văn, quyết định, như thế giống như đâm một dao vào trái tim cô, vết thương này, sẽ cần một khoảng thời gian rất dài để khép miệng lại.

Bà ngăn nước mắt, đỡ Tâm Dao nằm xuống giường, "Hãy tin mẹ, rồi tất cả mọi chuyện cũng sẽ qua đi! Nghỉ ngơi một chút đi! Mẹ đi xem Hoài Triết như thế nào." Mẹ Hàn nói xong liền rời phòng bệnh, đi xem Nhậm Hoài Triết.

Tâm Dao nằm trong phòng bệnh. Trời đã tối, hướng về bóng đêm phía ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao, cô rơi vào suy nghĩ hoang mang, bên tai mơ hồ vang lên một giọng nói mang vẻ khẩn cầu.

Tâm Dao, chẳng lẽ em nhất định phải đi Mi sao?

Chỉ cần em nhớ, anh ngày ngày mong nhớ em, chờ em trở về!

Tất cả mơ ước, chờ đợi, nhớ nhung đều đã trở thành ảo ảnh rồi, cô xoay người sang chỗ khác, đem mặt vùi vào trong gối, đôi tay ôm chặt cái gối đầu đó, một mình gặm nhấm nỗi cô đơn và bất lực.

Cuộc sống vẫn ngày ngày trôi qua, Hoài Triết vẫn như trước từng giờ từng phút lên án mạnh mẽ lỗi lầm của mình.

Đó là mưu sát!

Hắn đã mưu sát Tâm Dao a!

Mỗi khi nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, trong lòng hắn cảm thấy đau đớn không chịu nổi, vì vậy, hôm nay khi bác sĩ nói cho hắn biết, thương thế của hắn có chuyển biến tốt, có thể ngồi xe lăn đi lại thì hắn đã không kịp chờ đợi liền đi thẳng tới phòng bệnh của Tâm Dao.

Hắn đứng trước mặt Tâm Dao, nhìn cô gầy gò, hốc hác, đôi mắt trũng sâu.

Tâm Dao ngồi yên trên giường bệnh, bất động, không nói chuyện, suy nghĩ dường như bay tới một đất nước xa xôi nào đó.

Hoài Triết nắm tay cô thật chặt, cô run rẩy, dường như hồi phục lại tinh thần, ngẩng lên nhìn hắn, ánh mắt đau đớn và buồn khổ.

"Tha thứ cho anh!" Thanh âm của hắn khàn khàn khó có thể nghe rõ: "Ông trời ơi! Anh phải làm sao mới có thể cứu vãn sai lầm to lớn này?" Hắn run rẩy khẽ kêu: "Tâm Dao! Van cầu em nói cho anh biết. . . . . Em hãy nói cho anh biết. . . . ."

Một lần nữa cô lại nhướng mắt nhìn hắn, có vẻ rất đau lòng, một lúc lâu sau, mới mở miệng, thanh âm trầm nhẹ như không có lực: "Chuyện đã như thế, anh bảo em phải nói thế nào?"

Hắn kìm chế không nổi nữa, cúi đầu vào lòng cô, "Cầu xin em! Hãy để cho anh chăm sóc em, yêu thương em!" Hắn đau đớn khẽ rên: "Đồng ý lấy anh nhé!"

Cô đưa mắt nhìn chằm chằm vào mái tóc đen, thoáng ngời sáng ngược lại, sau đó rất chân thành và nghiêm túc nói: "Hoài Triết, anh biết không? Chúng ta không thể biến những chuyện đã xảy ra trở thành như chưa từng xảy ra được, đã như vậy, ta chỉ có thể坦然 chấp nhận nó, hơn nữa. . . . ." Cô dùng một chút, "Trước đó em đã xin lỗi anh, không phải sao? Anh có thể rộng lượng tha thứ cho lỗi lầm của em, em vì sao lại không thể?"

Hắn nhìn thẳng vào cô, trong đôi mắt cô hai màu đen trắng rất rõ ràng, nét mặt không một chút oán trách hắn.

"Em không oán trách anh một chút nào ư?" Hắn kinh hãi nói.

"Trước kia anh cũng không hề oán trách em, không phải sao?"

"Tâm Dao!" Hắn đau đớn kêu lên một tiếng.

Cô mỉm cười, "Mấy ngày qua, em đã suy nghĩ rất nhiều, em thật sự không trách anh. Có rất nhiều điều trong cuộc sống, ngay cả trí thông minh của con người cũng không thể giải thích được, sức lực con người dù sao cũng có hạn, có lẽ thật sự có một đẳng thiên lý đang ở nơi nào đó chi phối tất cả."

Hoài Triết thở dài một tiếng, không phân biệt rõ là biết ơn hay là tôn trọng, đem mặt chôn thật sâu ở trong lòng bàn tay của cô, một hồi lâu, mới ngẩng lên đầu.

"Như vậy. . . . ." Hắn vẫn thận trọng nói: "Em đồng ý để anh chăm sóc cho em, đúng không?"

"Cho em một ít thời gian, được không?" Cô một môi nói: "Hãy để chúng ta bình tĩnh lại trước đã, rồi nói chuyện đó sau! Anh cũng nên về phòng nghỉ ngơi cho khỏe."

Hắn nhìn vào đôi mắt của cô, cảm thấy hình như cô đang trốn tránh hắn, nét mặt có vẻ lạnh nhạt.

"Được, anh nghe lời em, chúng ta, bất kể chờ đợi trong bao lâu, anh đều nguyện ý chờ!"

Hoàng hôn mùa hè Đài Bắc, thời tiết nóng bức khác thường, ngay cả khi mặt trời đã ngã về phía tây mà ánh nắng vẫn đốt cháy cả da thịt.

Hà Mộ Văn đứng ở tầng thứ ba mươi của công trình thi công, hai tay cầm đồ án thiết kế, thảo luận với giám đốc phụ trách công trình.

Trên trán hắn mồ hôi thấm ra từng giọt lớn như hạt đậu, vì để có thêm nhiều kinh nghiệm, hắn không ngại thời tiết nắng nóng, chạy qua chạy lại giữa văn phòng làm việc và công trình, tự thân tự lực làm việc đến nơi đến chốn như vậy, thật sự không giống những vị tổng giám đốc không biết làm việc khác, dường như hắn thừa kế sự say mê làm việc của cha mình.

Hắn với kiến trúc sư thảo luận toàn bộ chi tiết của thiết kế, sau đó lại xem xét thực tế một lần nữa, rồi mới ngồi tạm xuống chiếc ghế sắt ngoài thang máy, từ tầng ba mươi trên cao, cúi đầu nhìn xuống.

Khuôn mặt đầy mồ hôi cùng bụi đất, hắn đang tính đến phòng làm việc tạm thời ở công trình để rửa mặt, đột nhiên phía sau có người kêu tên hắn.

"Mộ Văn!"

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Vĩ Quân đứng ở cách đó không xa bên hành lang, vẻ mặt không sáng sủa tươi tắn như thường ngày, mà ngược lại, còn toát ra vẻ nặng nề, bất an.

Mộ Văn có chút thắc mắc đi về phía anh ta, "Hết giờ làm việc rồi sao? Có chuyện gì mà cậu mặt ừ mây chau thế? Nhìn cậu có vẻ nhọt nhọt lắm."

"Không có gì." Vĩ Quân nhìn Mộ Văn suy nghĩ sâu xa, "Chắc do quan hệ công việc quá mệt mỏi nên thế."

"Thời tiết này, quả thực là khinh người quá đáng, đi, chúng ta lên núi đi!" Hà Mộ Văn không nghĩ quá nhiều, vỗ vào vai Vĩ Quân một cái thật mạnh nói: "Chúng ta tới quán bar uống rượu nói chuyện, nhân tiện cho anh xem một chút, tối hôm qua tôi vừa hoàn thành một bức tranh song xu (vẽ hai cô gái đẹp)."

Trang Vĩ Quân cau chặt lông mày, miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên, "Cũng được, tôi với cậu đều cần uống một chén."

Cậu ta nói câu này là có ý gì?

Mộ Văn nhìn hắn: trái tim mơ hồ có chút dự cảm không tốt.

"Thật sự cậu không có chuyện gì sao?" Mộ Văn nghi ngờ nhìn Vĩ Quân.

"Không có gì, đi thôi!" Vĩ Quân trốn tránh nói.

Hai người đi hai xe, hướng về phía mặt trời trên núi, đi tới Vũ Hiên.

Hai người - Hà Mộ Văn và Trang Vĩ Quân - ngồi trong phòng ăn của Vũ Hiên, từ đầu đến cuối Vĩ Quân không nói lời nào, ánh mắt u ám, liên tục phun khói thuốc, tâm sự có vẻ nặng nề.

Hà Mộ Văn nhìn hắn, vẻ mặt hoang mang nghi ngờ.

Di Diệp lục tục đưa món ăn lên, sau đó lại mang rượu lên, Hà Mộ Văn cầm chai rượu lên, chuẩn bị rót đầy vào ly của Vĩ Quân, bỗng nhiên, Vĩ Quân dè dặt rượu trong tay hắn lại.

"Tối nay. . . . . Loại rượu này đối với chúng ta mà nói, quá nhạt nhẽo, có rượu trắng lâu năm không?"

"Rượu trắng lâu năm?" Mộ Văn kinh ngạc hỏi: "Cậu có lầm hay không?"

Di Diệp ở trong bếp, nghe tiếng vội vàng mang lên bình rượu trắng lâu năm.

Trang Vĩ Quân cầm bình rượu lên, rót đầy vào ly của Mộ Văn.

"Cậu uống ly rượu này trước, tôi có việc muốn nói với cậu." Vĩ Quân nghiêm túc nói.

"Ý cậu là sao?" Hà Mộ Văn cảm thấy có gì đó không đúng, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cậu uống trước đi."

Hà Mộ Văn nghi ngờ nhìn người ngồi trước mặt hắn, không còn cách nào cưỡng lại, cầm ly rượu uống hết.

"Nói đi!"

Vĩ Quân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, "Tôi có tin xấu, là về. . . . . Tâm Dao."

"Tâm Dao?" Hà Mộ Văn khẩn trương kêu một tiếng: "Cô ấy thế nào? Cô ấy trở về chưa?"

Trang Vĩ Quân hoảng loạn nhìn Mộ Văn, bàn tay cầm ly rượu bắt gặp tăng thêm sức lực.

"Cô ấy sẽ không trở về! Cô ấy. . . . . Cô ấy đã kết hôn ở Mỹ rồi!" Vĩ Quân nói lấp bấp.

Hà Mộ Văn kinh hãi đưa mắt nhìn thẳng vào hắn, đôi môi từ từ trở nên tái nhợt, toàn thân cứng đờ ngồi trên ghế.

Hắn bị tin tức bất ngờ này làm ngây ngẩn cả người, một thời gian dài, không thể nào tin được mình vừa nghe cái gì.

Giống như một thế kỷ đã trôi qua, mới miễn cưỡng dùng giọng nói khàn khàn hỏi: "Làm sao cậu biết?"

"Một tuần trước Mẹ Tâm Dao nhận được điện thoại, lập tức đi sang Mĩ, mới quay về ngày hôm qua, đã xác nhận chuyện này."

"Như vậy. . . . . Tin đó là thật đúng không?" Hà Mộ Văn khàn giọng nói.

Trang Vĩ Quân lấy từ trong túi áo ra một phong thư màu trắng, đưa tới trước mặt Mộ Văn.

"Đây là thư của cô ấy gửi cho cậu."

Hà Mộ Văn máy móc nhận thư, đưa mắt nhìn thật lâu, sau đó mới mở ra, những nét chữ rất đẹp xuất hiện trước mắt, lập tức khiến hắn run rẩy cả người.

"Mộ Văn!

Khi cầm bút lên mới phát hiện, viết một lá thư lại khó khăn như thế, ngàn vạn ngôn ngữ cũng khó mà nói hết, trong lòng em lúc này đang cảm thấy đau nhói!

Hãy tha thứ cho em vì đã mang đến cho anh nhiều hy vọng, rồi lại để anh thất vọng. Hãy tha thứ cho sự hèn nhát của em, cuối cùng em cũng phải cúi đầu trước số phận, trước đạo lý. Em không muốn biện minh điều gì cho mình, cuộc sống. . . . . Cuối cùng có nhiều điều thật bất đắc dĩ.

Cám ơn anh đã dành cho em tình cảm chân thành như thế, cám ơn anh đã cho em được trải qua những ngày tháng thật hạnh phúc. Những hồi ức ngọt ngào này, em sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Chúc mọi việc đều như ý.

Tâm Dao."

Mộ Văn ngồi bất động trên ghế, nắm chặt lá thư trong tay, cảm giác mình đang ngã vào một vực sâu không đáy.

Thời điểm này, Trang Vĩ Quân cũng không nghĩ ra từ ngữ nào thích hợp để an ủi hắn, chỉ im lặng đi đến bên cạnh Mộ Văn, một lúc lâu sau, mới dè lên bờ vai của hắn, nói: "Mộ Văn, tôi hi vọng cậu đừng vì tình cảm này mà quá đau lòng."

Hà Mộ Văn nâng đôi tay che lại mặt, một hồi lâu, từ trong lòng bàn tay mới vang lên một giọng nói.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không sao, dù sao, thế giới vẫn tồn tại!"

Lại trải qua một thời gian rất lâu, hắn mới thả tay xuống, cố gắng đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra, không biết Vĩ Quân đã lặng lẽ rời đi khi nào.

Hắn bước lên bậc thang, đi vào phòng của mình, ném người lên giường, đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Vời Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trong mấy ngày kế tiếp, cả Vũ Hiên đắm chìm trong không khí áp suất thấp.

Hà Mộ Văn không tới công ty, cả ngày nhốt mình ở trong phòng, tâm trạng chán nản cực điểm, buồn bực không vui.

Từ di Diệp, cha Hà đã biết mọi chuyện, vốn là ban đầu cũng có thể hiểu được sự thay đổi của con trai, nhưng liên tiếp mấy ngày như thế, ông cũng dần dần không chịu được.

Tối hôm đó, cha Hà nhờ di Diệp gọi Hà Mộ Văn xuống lầu.

"Ngồi đi." Ông muốn con trai ngồi trước mặt mình, cũng chuẩn bị một ly rượu, đưa tới trước mặt hắn.

"Nhảm tính qua, con cũng đã mấy ngày chưa đi đến công ty, con nên lo liệu. . . . .

Ông định bụng nói lý lẽ với con trai rằng, hắn nên hiểu rõ sự nghiệp đối với một người đàn ông là rất quan trọng, nhưng chưa nói được đôi câu, đã bị Hà Mộ Văn cắt đứt.

"Cha, con có chuyện muốn nói với cha."

"Mộ Văn, trong mấy ngày nay, cha biết rõ con buồn bã không vui, cha chỉ hi vọng con có thể hiểu ra vấn đề một chút, con phải. . . . ." Cho rằng Hà Mộ Văn cố ý muốn lảng tránh, ông không buông tha, nói tiếp.

"Cha, con bình thường." Hấn cắt ngang lời nói của cha, rồi chăm chú nhìn ông, nói tiếp: "Cha không cần lo lắng cho con, con chỉ muốn nói cho cha biết, hôm nay con đã quyết định. . . . . Con muốn đem công ty ở Mĩ, giao cho bạn bè thay mặt quản lý."

"Giao cho bạn bè quản lý?" Cha Hà thay đổi sắc mặt, ông thận trọng đặt ly rượu lên bàn rồi nói: "Mộ Văn, con đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây chính là công sức của con, dựa vào chính đôi tay của mình để xây dựng nó!"

"Những việc này con đều biết, nhưng, thưa cha, con đã quyết định."

Cha Hà bắt lực lắc đầu một cái. "Như vậy, con có tính toán gì về sau?"

Mộ Văn ngồi thẳng người, vẻ mặt cẩn thận và nghiêm túc. "Con muốn qua học viện nghệ thuật ở Pháp học hội họa."

Cha Hà nhìn con trai chăm chăm, thật lâu sau đó, mới gượng ly rượu lên, hớp một ngụm, ổn định lại cảm xúc.

"Cha, thật xin lỗi, con cũng không muốn làm cha buồn, nhưng con nhất định phải đi." Hà Mộ Văn đứng lên, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó đi đến cạnh cửa sổ, quay lưng về phía cha: "Con chỉ mong có được lời chúc phúc của cha rồi sẽ đi."

Cha Hà chăm chú nhìn Mộ Văn rồi nói: "Có nói gì đi chăng nữa để giữ con lại cũng vô ích, phải không?"

"Vâng."

"Con đường Nghệ thuật này. . . . . Không đơn giản như trong tưởng tượng của con đâu, con đã nghĩ tới điều đó chưa?"

"Càng khó khăn, càng có thể thoát khỏi những hồi ức đau lòng đã qua."

Ngồi nhìn con trai đang cố gắng quên đi tất cả để làm lại từ đầu, ông còn có thể không ủng hộ, không khích lệ sao?

Cha Hà đứng dậy, đi tới bên cạnh con trai, vòng tay ôm chắc bờ vai của hấn, viên mắt không tự chủ nóng lên.

"Tốt lắm, con trai, cha sẽ chúc phúc cho con, cha tin rằng bằng năng lực của con, nhất định con có thể đi trên một con đường lớn bằng phẳng khác."

"Cha, cảm ơn cha."

Xuất ngoại du học, thủ tục đang hoàn tất, hơn nữa phải sắp xếp hành lý, rồi lại giải quyết những việc vụn vặt ở công ty, thật sự là rất bận rộn.

Còn chưa tới một tuần nữa là sẽ phải đi Pháp, tới hôm đó, Hà Mộ Văn vui đầu ở phòng vẽ tranh, dọn dẹp giấy, vải vẽ tranh sơn dầu cho gọn gàng.

Hấn tháo một bức tranh ở trên tường xuống, nhìn một lúc, bắt giác khóe mắt hơi ướt.

Đây là bức họa hấn vẽ Tâm Dao ở vườn Mai. Mấy tháng nay, hấn tận dụng thời gian rảnh rỗi, cẩn thận sử dụng màu sắc, mang tình cảm tràn đầy trong lòng thận trọng tô lên bức tranh.

Vốn muốn chờ Tâm Dao trở về từ Mĩ, sẽ cho cô một sự ngạc nhiên, nhưng không ngờ. . . . .

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ vội vàng, làm bừng tỉnh những suy nghĩ đang trôi đi rất xa của hấn.

Là di Diệp sao? Hấn để cô xuống, đi về phía cửa phòng, sau khi mở cửa, ngoài dự đoán là Tiểu Lâm với một nụ cười tươi tắn trên mặt.

"Sao lại đến Vũ Hiên?" Hấn có chút kinh ngạc hỏi.

"Tôi không thể tới sao? Chẳng lẽ. . . . . Trong nhà cậu đang dấu ngôi sao đó?" Tiểu Lâm ngó đầu nhìn vào bên trong, nhỏ giọng hỏi, nụ cười tràn ngập trên mặt.

"Bớt nói nhảm đi." Hà Mộ Văn miễn cưỡng nhếch khóe miệng, đưa tay kéo Tiểu Lâm vào trong, sau đó gạt đồ đạc ngổn ngang trên mặt đất, kéo ra một cái ghế, "Ngồi đi! Tôi đi lấy nước uống."

Dứt lời, hấn xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiểu Lâm ngồi xuống, ánh mắt thoáng nhìn, thấy bức họa trên bàn kia, không nhận được cảm nó lên, quan sát tỉ mỉ.

Một lúc sau, Hà Mộ Văn cầm ly Hồng Trà đi tới, "Hôm nay sao lại rảnh rỗi mà tới đây?"

Tiểu Lâm ngừng đầu lên nhìn hấn, hỏi một đằng lại nói một nẻo: "Tác phẩm đẹp như vậy, cậu lại có thể cất giấu thương thức một mình, mang triển lãm nhé, thế nào? Hôm nay lên núi, muốn lấy của cậu vài bức tranh."

Hà Mộ Văn đặt cái ly ở chân tường, cầm bức tranh trong tay Tiểu Lâm.

"Đây là bức tranh tôi yêu quý nhất còn giữ lại được."

Tiểu Lâm mở lớn đôi mắt vẻ không hiểu, nhìn Mộ Văn, "Tôi không hiểu rõ ý của cậu."

"Tôi và cô ấy. . . . ." Mộ Văn quay đầu lại, ánh mắt u ám, "Tình yêu của chúng tôi đã trở thành quá khứ."

Tiểu Lâm sững sốt một lát, sau đó nụ cười biến mất.

Không khí trong phòng rơi vào yên tĩnh một lúc lâu, Tiểu Lâm nhảy cảm ho khan một tiếng, cố làm ra vẻ thoải mái cười nói: "Chỉ mong tôi có thể mang một bó củi khô, đốt lên một ngọn lửa thật mạnh, đem tắt cả những thương tổn của cậu thiêu hủy hết."

Khỏe miệng Mộ Văn hiện lên một nụ cười khổ sở, để bức tranh lên bàn, đưa ly Hồng Trà qua.

"Dễ dàng như vậy sao!" Mộ Văn không khỏi bùi ngùi, đi đến bên cửa sổ, chống tay vào cằm, một lúc sau, bỗng đứng xoay người lại, nhìn thẳng Tiểu Lâm.

"Bức tranh này tôi rất trân trọng, không thể để nó trở thành hàng hóa được." Hấn áy náy nói.

"Như vậy, có thể cho tôi mượn triển lãm một thời gian, được không?"

"Triển lãm thì có thể, nhưng đừng bán nó." Mộ Văn cười cười nói: "Bức tranh sẽ do cậu giữ, cậu là người trong nghề, trong thời gian tôi không ở Đài Loan, làm phiền cậu thay tôi bảo quản nó."

"Không có ở Đài Loan?" Tiểu Lâm có chút ngạc nhiên, "vậy cậu đi đâu?"

"Đi Pháp." Mộ Văn điềm tĩnh nói tiếp, "Tôi chuẩn bị đến học viện nghệ thuật ở Pháp tiếp tục học hội họa, thủ tục cũng đã xong, tuần sau là đi."

Tiểu Lâm ngây dại, "Cậu luôn tạo cho tôi sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, không có nói đùa chứ?"

"Cậu biết, tôi chưa bao giờ nói đùa."

"Tại sao đột nhiên lại quyết định như vậy? Công ty của cậu ở Mỹ và Đài Loan phải xử lý như thế nào?" Tiểu Lâm nhấp một hớp Hồng Trà, nói.

"Nói đúng cảm là còn cho tôi chút thể diện, nói trốn tránh mới là sự thật. Việc kinh doanh của công ty, tôi đã ủy thác cho vài người bạn tốt xử lý, tôi không lo lắng chuyện này." Hà Mộ Văn cười cười về tự giễu, sắc mặt đã khôi phục sự bình tĩnh.

Tiểu Lâm dùng ánh mắt quan tâm nhìn hấn. "Chuyện tình cảm tôi một chữ cũng không biết. Chỉ có điều, tôi thật sự bội phục cậu rộng lượng, không chấp nê, ở phương diện tình yêu, tuy có mất mát, nhưng chuyển hướng qua lĩnh vực hội họa, tôi tin rằng cậu sẽ có tất cả."

Anh ta cười cười rồi đứng dậy, "Đi thôi! Vào nội thành đi, tôi mời cậu uống hai chén, coi như nói lời tạm biệt với cậu, chúc cậu sớm học thành tài quay về."

Hà Mộ Văn cảm kích nhìn Tiểu Lâm, "Cậu thật sự là một người bạn khéo hiểu lòng người, tôi. . . . ."

"Thôi! Thôi!" Tiểu Lâm vội vàng cắt ngang lời hấn, cầm bức họa trên bàn lên, "Đem những tất cả những lời nói khách sáo kia nuốt hết vào bụng đi, sau này đừng quên mang tranh đến triển lãm ở 'Nghệ Linh' là tốt rồi."

Bọn họ vừa cười vừa ra khỏi phòng tranh, bước xuống cầu thang, đi khuất dần trong ánh hoàng hôn nhàn nhạt ở vườn Mai.

Di Diệp nhìn bóng dáng họ dần dần đi khuất, mơ hồ cảm thấy những ngày sau này, bao phủ Vũ Hiến sẽ là sự hiu quạnh và cô đơn, giống như một màn sương mù vậy!

Tâm Dao trải qua một thời gian khó khăn vất vả!

Hoài Triết cùng mẹ Nhậm dùng mọi phương pháp để khích lệ cô, để cô khôi phục tự tin, những người có sức mạnh ý chí sẽ có thể vượt qua tất cả khó khăn, được sự quan tâm chăm sóc tuyệt vời, thương thế của Tâm Dao rất có tiến triển, sự tự tin vì thế cũng tăng theo.

Đề thuận tiện cho việc chăm sóc, cô ở bệnh viện Alaska ba tuần, sau đó chuyển tới một bệnh viện ở New York tiếp tục trị liệu.

Bởi vì tình trạng của cô phục hồi tương đối nhanh, hai tháng sau liền thuận lợi ra viện.

Do Tâm Dao mang chân già, nên cố định mỗi tuần đều đến bệnh viện làm vật lý trị liệu, cuối cùng cũng thích ứng với việc đi lại, không cảm thấy bất tiện nữa, có thể chống gậy tự mình bắt đầu đi lại.

Mùa đông lại tới, New York trở nên buốt giá, tuyết rơi rải rác đầy trời, đường phố như một dải lụa màu trắng bạc, khắp nơi phơi bày cảnh sắc xinh đẹp tuyệt vời.

Thời tiết này khiến một người sinh trưởng ở vùng cận nhiệt đới như cô có cảm giác không thể thích ứng được, cô bắt đầu hoài niệm về thời tiết ở phía bên kia địa cầu, một tiểu đảo quanh năm hầu như chỉ có mùa xuân!

Ánh mặt trời phía Đông từ cửa sổ rọi xuống, chiếu lên người Tâm Dao.

Cô ngơ ngẩn đứng bên cửa sổ, tưởng nhớ lại cảnh mưa phùn bay tán loạn trên đường phố Đài Bắc, trên những hàng cây rêu lá xanh biếc ven đường, trong khu vườn xinh đẹp của nhà cô, mùi Ngọc Lan thơm ngát thoang thoảng bay trong gió.

Sáng nay nhận được thư của Tâm Uyển, đã làm nhiễu loạn tâm tư của cô.

Lúc này ở New York, chắc là tuyết rơi tán loạn khắp nơi, bầu trời một màu trắng xóa đi! Nơi đất khách quê người, em có thích ứng được không?

Mùa hè năm ngoái, em rời nhà sang Mỹ, đột ngột kết hôn cùng Hoài Triết, đến nay đã nửa năm không gặp rồi, cuộc sống hôn nhân của em có mỹ mãn không? Nói thật với chị đi, thật sự tới giờ chị vẫn không thể hiểu được, tại sao em lại quyết định như vậy, nhưng thời gian sẽ dần dần giải thích tất cả, có lẽ việc em phó thác tình cảm của mình cho Hoài Triết là một lựa chọn sáng suốt.

Em có biết không? Mộ Văn đã rời Đài Loan, đi nước Pháp xa xôi học vẽ rồi, làm chị cùng Vi Quân rất kinh ngạc! Tại sao hắn có thể không chút chần chừ từ bỏ hết tất cả những hoài ức đau lòng một cách dễ dàng như vậy để đi theo con đường nghệ thuật đầy gian truân này, hấn điên cuồng như thế, khiến chị cảm thấy may mắn cho em. . . . .

Quá khứ đã qua, giống như một bóng ma, có hạnh phúc, có đau thương, cũng đã là trước kia. . . . . Mộ Văn có thể vứt bỏ tất cả, không chùn bước trước khó khăn theo đuổi lý tưởng, mục tiêu và hi vọng trong lòng mình, khích lệ người khác cũng hăng hái theo, có lẽ, cô cũng nên bắt đầu sắp xếp lại cuộc sống sau này, hướng về một tương lai tươi sáng.

Trong khi cô đang lặng im suy nghĩ, phía sau bất ngờ có một đôi tay, che đôi mắt của cô lại, một giọng nói đàn ông vui vẻ, phần khởi vang lên:

"Ngoài cửa sổ rồi cuộc có cái gì? Đáng để cho em nhìn đến mắt hờn như vậy?"

Là giọng nói sáng khoái của Hoài Triết, cô tránh ra, mở to hai mắt nhìn hấn.

"Trừ tuyết ra, chẳng có gì."

Vừa nói xong, cô lập tức cảm thấy những lời nói này quá mức lạnh nhạt, vội vàng đổi chủ đề: "Hôm nay anh về trễ. Ở trường có việc sao?"

Hoài Triết nhìn Tâm Dao, trên khuôn mặt tràn ngập ánh sáng.

"Ở lại trường tìm tài liệu, chuẩn bị viết luận văn, cho nên về trễ." Hấn gỡ khăn quàng cổ xuống, vắt lên ghế dựa, sau đó nắm chặt đôi tay lạnh như băng nói: "Sao lại ở trong phòng một mình thế này, không tham gia tiệc sinh nhật của mẹ sao?" Một chút dịu dàng thương xót thoáng qua đáy mắt hấn.

"Bên ngoài lạnh quá, ở trong nhà ấm áp thoải mái hơn." Tâm Dao rút tay ra, xoay người, bước chân cứng ngắc đi vào bếp, đi được vài bước cô dừng lại, quay đầu lại nói: "Tài liệu luận văn của anh chuẩn bị như thế nào rồi? Có thuận lợi không?"

"Không khó khăn lắm! Có thể viết được rồi." Hoài Triết cười nói: "Anh nhất định muốn em tận mắt nhìn thấy ngày anh nhận tấm bằng tốt nghiệp tiến sĩ, sau đó. . . . ." Hấn mang theo ánh mắt thâm tình, cố chấp, nhìn Tâm Dao chằm chằm, "Sau đó bắt đầu tạo lập cuộc sống khác thuộc về chúng ta."

Nụ cười từ khóe miệng cô bỗng chốc biến mất, cô nhìn ánh mắt của hấn, có chút vật vã, có chút đau đớn, vội vàng bỏ lại một câu: "Em đi pha cà phê." Sau đó nhanh chóng vào bếp.

Cô tìm thấy cà phê, sữa tươi, đường, bỏ vào ly, sau đó cầm thìa trong tay, khuấy trong vô thức.

Trong thời gian qua, Hoài Triết đối chăm sóc, che chở cô rất ân cần, tỉ mỉ, cô đều biết, hấn luôn tìm thời gian đưa cô đến nhà hát Metropolitan ở New York nghe nhạc kịch, nghe thánh phòng, đến Broadway xem múa, một lòng muốn cô vui vẻ, một lòng muốn cô quên đi thân thể không trọn vẹn của mình.

Cô cảm nhận được hấn khát vọng muốn cứu vãn lại tình cảm trước kia, nhưng trái tim cô đã bị một sức mạnh kêu gào không chế, sức mạnh đó không tồn tại ở đây, mà đang ở bên kia địa cầu xa xôi.

Hoài Triết im lặng tiến tới gần cô, đưa tay gỡ cái thìa trong tay cô ra, thờ dài một tiếng rất sâu kín, sau đó đôi tay nắm chặt bả vai của cô, "Gà cho anh! Tâm Dao. Anh không quan tâm em không yêu anh, chỉ mong em để cho anh chăm sóc em cả đời!"

Cô nhắm mắt lại, thời điểm mở mắt ra đã mặt tràn đầy nước mắt.

Đây là lần thứ ba sau khi xuất viện hẳn cầu hôn cô, cô một lần lại một lần từ chối rất nhã nhặn, nhưng cũng không làm cho Hoài Triết nản chí.

Cô cố gắng không để nước mắt rớt xuống, cứ nhìn Hoài Triết như vậy, lời nói mắc ở cổ họng.

Nói không cảm động là gạt người, nhưng . . . . Cô không muốn làm lỡ cuộc đời của Hoài Triết! Cô không muốn bởi vì áy náy và trách nhiệm, mà Hoài Triết phá hủy tương lai của mình!

Cô cúi đầu, nước mắt rớt cuộc theo gương mặt, nhỏ xuống tay.

Cô lau nước mắt trên mặt, run giọng nói: "Hoài Triết, cảm ơn anh! Em thật sự vô cùng cảm động!" Cô nhìn vào đôi mắt thâm tình kia, "Nhưng em vẫn không cách nào đồng ý với anh được, làm như vậy với anh là không công bằng."

"Những chuyện anh gây ra cho em, chẳng lẽ lại công bằng sao?" Hấn kêu lên.

"Đó không phải là lỗi của anh, hướng chỉ . . . . Anh đã hy sinh vì em quá nhiều."

"Em nói như thế sẽ làm anh chết không nơi chôn cất!" Trong mắt của hấn xẹt qua một tia đau đớn.

"Đừng nói như vậy." Khóe miệng của cô hiện lên một nụ cười, nước mắt viền quanh trong khóe mắt, "Cha mẹ Nhậm và anh yêu thương em nhiều như vậy, em rất thỏa mãn. Hãy để chúng ta tiếp tục duy trì tình bạn đơn thuần này, được không?"

Hấn nhìn cô, biểu tình trên mặt cô rất nghiêm túc.

"Được rồi! Tâm Dao." Khóe miệng hấn hiện lên một nụ cười buồn bã: "Tháng sau, cũng vào ngày này, anh sẽ thử một lần nữa, vô kỳ hạn!"

"Tháng sau em không ở đây nữa." Cô nhanh chóng tiếp lời.

Qua một thời gian, Hoài Triết mới làm bài hỏi: "Anh ta vẫn còn chờ em, phải không?"

Tâm Dao lắc đầu một cái, "Anh ấy đã đi Âu châu, chắc giờ đã tới lâu rồi."

"Vậy em còn do dự cái gì?" Trong mắt của hấn lại dấy lên một tia hy vọng, nắm chặt tay của cô nói.

Tâm Dao không nhìn được bật cười, lắc đầu nói: "Hoài Triết, em thật sự hết cách với anh! Nhưng đây là sự thật, em quyết định trở về Đài Loan rồi, em đã có ta kế hoạch, anh đừng cố chấp nữa."

"Em thật sự phải làm như vậy sao?"

"Thật sự."

Hoài Triết đột nhiên kéo cổ áo, Tâm Dao đã không còn yếu ớt, mong manh như đồ sứ nữa.

Hấn thấy được sự kiên quyết của cô, mặc dù cảm giác trong lòng hấn đang phập phồng, tuy nhiên hấn biết câu trả lời của cô là thật, nhưng lại không thể không nói: "Tối nay chúng ta không cần thảo luận lại chuyện này, anh dẫn em đi dạo một chút! Nếu em không sợ lạnh, coi như là lần đi dạo cuối cùng trước khi rời đi!"

"Vâng, em rất vui lòng đi cùng với anh, có tri kỷ cùng chia sẻ đêm mùa đông lạnh giá, là một trong những hạnh phúc lớn nhất của cuộc sống!"

Mấy phút sau, Tâm Dao thay đổi bộ quần áo màu đỏ thẫm xuất hiện trước mắt Hoài Triết, trên người cô mặc thêm chiếc áo khoác ngoài màu trắng hấn đưa hôm lễ Giáng Sinh, mái tóc dài được búi gọn gàng phía sau, càng tăng thêm đáng vẻ thướt tha, thùy mị.

Hấn đi đến trước mặt cô, vừa cười vừa cầm tay Tâm Dao, "Tối nay, anh là người đàn ông được mọi người hâm mộ nhất."

Khóe môi Tâm Dao nhếch lên, không che giấu được vui vẻ, cùng hấn đi ra khỏi phòng.

Như những ngày tháng tư bình thường khác, quảng trường phía trước sân bay Tùng Sơn, bị bao phủ bởi mưa xuân dày đặc.

Tâm Dao bước xuống xe buýt ở sân bay quốc tế đi Đài Bắc, đứng phía bên quảng trường trước sân bay Tùng Sơn, nhìn mưa phùn rải rác của thiên nhiên, nhìn những dòng xe chạy tới lui và giọng nói quen thuộc của mọi người.

Đài Loan thật là đáng yêu!

Cửa kiếng sau lưng phản chiếu bóng dáng mảnh mai của cô, cô nhìn xung quanh, sau đó ngồi vào một chiếc taxi được sắp xếp sẵn.

"Thưa cô, xin hỏi đi đâu?" Tài xế quay đầu lại hỏi.

Cô không suy nghĩ một chút nào, nói: "Ngã ba đường Nhân Ái."

Xe lập tức chạy tới trước, ngoài cửa xe, những tòa nhà đang xây dựng ở đại lộ Bắc Đôn Hóa lay động và lùi dần về phía sau, chiếc xe rất nhanh chóng lái vào những tàng cây xanh biếc dày đặc, không lâu sau đó, tiến vào đại lộ Nam Đôn Hóa, một tòa nhà hình tròn màu trắng rất dễ thấy đập vào mắt, cô cảm thấy dòng máu trong cơ thể đột nhiên lưu chuyển rất nhanh.

"Dừng xe!" Đột nhiên cô hô một tiếng, ngay cả chính mình cũng sợ hết hồn.

Tài xế quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô nàng một cái, sau đó dừng xe ở ven đường.

Cô xuống xe, đứng yên vài giây trước cửa tòa nhà màu trắng, sau đó đi chuyển những bước chân không lưu loát, từng bước từng bước đi vào "Nghệ Linh".

Bầu không khí vẫn thanh lịch, âm nhạc vẫn tuyệt vời như trước, mùi cà phê thơm ngát bay trong không khí, trong đại sảnh vẫn những bóng người nhộn nhịp như xưa. . . . . Cô nhìn quanh, đi tới, đột nhiên, một bức tranh treo nơi góc tường thu hút sự chú ý của cô, cô bất tri bất giác đi tới, nhìn nó chăm chú, cho đến khi tầm mắt bị một tầng hơi nước làm cho mờ hồ.

Sau đó cô đi về phía quầy, hướng về phía người phục vụ đang pha cà phê hỏi: "Xin hỏi, quản lý của anh có ở đây không?"

"Giám đốc Lâm, phải không?"

"Đúng rồi, tôi muốn mua tranh."

"Xin vui lòng chờ một chút."

Phục vụ đi vào phía sau một gian phòng nhỏ, một lúc lâu, một bóng dáng cao gầy sai những bước lớn đi ra ngoài, là Tiểu Lâm.

Đầu tiên Tiểu Lâm do dự một chút, sau đó vui mừng kêu to: "Cô Hàn! Đã lâu không gặp!"

"Ồ Mì một thời gian, vừa mới xuống máy bay." Tâm Dao lịch sự bắt tay Tiểu Lâm.

"Hả? Đi học sao?" Anh ta hỏi, không nhận được quan sát cô.

Bộ áo đầm màu đen rất lịch sự tạo nên ôm gọn vóc người gầy yếu của cô, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, cô vẫn như cũ, trầm tĩnh, duyên dáng và xinh đẹp như vậy.

"Không, lo một số việc riêng tư."

"Ừ. Ngồi máy bay lâu như vậy, nhất định cô rất mệt mỏi! Chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Tiểu Lâm nhắc chiếc vali của cô, nhiệt tình dẫn cô tiến vào phòng tiếp khách.

Những bước chân cứng nhắc của Tâm Dao lập tức thu hút tầm mắt của Tiểu Lâm, anh ta không tự chủ được nhìn xuống dưới làn váy màu đen, lập tức bị khớp chân giả trông rất sống động dọa cho hoảng sợ.

Dừng bước, anh ta ngần ngại, tại sao lại có thể đem một thứ đồ lạnh như băng, tàn nhẫn gắn vào một cô gái thơ mộng đến mê hoặc người ta như thế kia.

Về mặt kinh ngạc của anh ta không thoát khỏi ánh mắt của Tâm Dao.

"Một tai nạn xe hơi ngoài ý muốn ở Mĩ đã cướp đi nửa cái chân của tôi." Giọng điệu của cô vô cùng bình tĩnh.

Tiểu Lâm chết lặng người, ngơ ngẩn nhìn Tâm Dao chằm chằm.

"Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Đây dường như là một câu hỏi ngu ngốc nhất.

"Số phận đã an bài."

"Nhưng không nên xảy ra với cô!" Những câu nói này lại càng nguốc.

"Nó muốn xảy ra ở người nào thì người đó phải chịu, ai cũng phải khoanh tay chịu trói mà thôi." Cô bình tĩnh nói: "Yên tâm! Tôi không có yếu đuối như vậy!"

Tiểu Lâm sững sờ nhìn cô, thật lâu sau đó, mới hốt hoảng nói: "Thật xin lỗi, nhất định cô đứng rất mệt mỏi rồi, chúng ta nhanh vào trong ngồi đi!"

Tâm Dao đi theo Tiểu Lâm vòng qua quầy, đi vào phòng tiếp khách phía sau, sau đó hai người ngồi xuống, phục vụ lập tức bưng tới hai ly cà phê.

"Mộ Văn có biết chuyện này không?"

Cô lắc đầu, "Tôi không cho anh ấy biết, cũng không có ý định cho anh ấy biết. Hi vọng anh cũng có thể giúp tôi bảo vệ điều bí mật này."

"Tại sao?" Anh ta có chút kích động. "Cho dù chỉ là bạn bè, cũng có thể cho cậu ấy biết tình hình của cô, cùng quan tâm lẫn nhau mới đúng! Huống chi hai người. . . . ."

Tâm Dao dùng chiếc thìa nhỏ khuấy cà phê, nhìn Tiểu Lâm thật sâu.

"Tình hình của tôi có lẽ anh cũng không thể hiểu được, tôi hi vọng rằng Mộ Văn sẽ luôn luôn giữ mãi một phần ấn tượng tốt đẹp về tôi."

Cô nhấp một ngụm cà phê, nói với vẻ suy nghĩ nói: "Chúng tôi đã từng yêu nhau, tuy chỉ là trong thời gian ngắn như vậy, nhưng, tôi đã rất hài lòng, chung quy yêu so với không yêu cho tới bây giờ cũng đều rất tốt, tôi không dám yêu cầu điều gì xa vời."

"Cô sai rồi, Mộ Văn đối nhân xử thế rất có tình người." Tiểu Lâm đốt một điếu thuốc, "Tình cảm của cậu ấy đối với cô không có nồng cạn như vậy, cậu ấy sẽ không để ý cô. . . . ." Anh ta bỗng dừng lại một chút, sau đó nói không ra lời, "Không trọn vẹn" Những câu nói này quá tàn khốc, "Bản thân cô là trên hết."

"Tôi biết." Ánh mắt mơ hồ của cô tập trung lại, nhìn Tiểu Lâm, "Nhưng mà tôi sẽ để ý! Hãy để cho thời gian xóa nhòa tất cả đi! Tôi chân thành hi vọng tương lai anh ấy có thể gặp được một người hoàn mỹ hơn và sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp."

Tiểu Lâm nhìn cô gái trước mắt này thật sâu, phun một vòng khói thuốc, hỏi: "Mộ Văn đi Pháp, cô có biết không?"

"Tôi biết." Cô gạt đầu một cái, sau một lúc lâu, nhin không được, hỏi: "Anh ấy. . . . . Gần đây có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Đã hơn mấy tháng không có tin tức của cậu ấy rồi, có lẽ là bận về việc. . . . . Việc học đi! Một người có tính cách như Mộ Văn, một khi đã chuyên tâm làm việc gì đó, thì ngay cả người thân cũng không buồn nhận."

Năm ngoái khi cậu ấy đến Pháp, đã từng viết cho tôi một lá thư, nói rằng tất cả đều đã đi vào quỹ đạo, cậu ấy nói cậu ấy luôn có lòng tin về con đường mình đã chọn, cậu ấy còn nói. . . . ." Anh ta có vẻ bình tĩnh nhìn vào Tâm Dao.

"Còn nói cái gì?"

"Cậu ấy nói, nếu như không có ánh sáng của cô chiếu rọi, cậu ấy căn bản không biết bản thân mình vẫn đang ở trong bóng đêm."

Tâm Dao nhắm mắt lại, khi cô mở mắt ra lần nữa, viền mắt đã chứa đầy nước mắt.

Cô nhẹ giọng nói: "Cuối cùng coi như là tôi đã không phụ lòng anh ấy. . . . . Thôi, không nói những chuyện này nữa, trở lại chuyện chính, tôi tới đây để mua tranh đây."

"Bức tranh ở góc đại sảnh kia, đúng không?"

Tâm Dao mở lớn đôi mắt nhìn Tiểu Lâm, không nói.

Tiểu Lâm gọi một người phục vụ tới, "Cậu đi lấy bức tranh đang treo ở góc đại sảnh của ông Hà mang vào đây!"

Chỉ chốc lát sau, phục vụ mang bức tranh tới. Tiểu Lâm nhận tranh, nhìn Tâm Dao.

"Thật ra, đối với bức tranh này, tôi có chút khó khăn khi phải xa rời nó, nhưng hôm nay, tôi không còn lý do gì để lưu lại nó nữa." Dường như anh ta đã quyết định, đặt bức tranh trước mặt Tâm Dao, "Cô là chủ nhân tốt nhất của bức tranh này."

"Cám ơn anh, bây giờ tôi phải đi rồi!" Cô đứng dậy, mỉm cười nói: "Nói cho tôi biết giá tiền, ngày mai tôi sẽ mang đủ số tiền tới đây."

"Nếu như cô coi tôi là bạn bè, xin cô hãy vui lòng nhận nó, đừng nhắc tới từ ‘ tiền ’, từ này rất dễ làm người khác bị tổn thương."

Cô ngó ra trong chốc lát, "Vậy làm sao có thể! Tôi. . . . ."

"Không có có thể hay không!" Tiểu Lâm lập tức cắt ngang lời cô, chân thành nói: "Bức tranh này, về tình về lý cũng nên thuộc về cô, nếu như Mộ Văn vẫn còn ở Đài Loan, nếu như cậu ấy biết cô đã quay trở lại, cậu ấy cũng sẽ làm như vậy. Đừng gây khó khăn cho tôi nữa, được không?"

"Tôi hiểu ý của anh, nhưng. . . . ."

"Đừng nhưng nữa." Anh ta kiên trì nói: "hãy ghi lại địa chỉ, điện thoại của cô, ngày mai tôi sẽ đem bức tranh qua cho cô."

Tâm Dao không nói gì nữa, sự cảm kích hiện lên trong ánh mắt.

Cô lưu lại địa chỉ, điện thoại, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lại nghĩ đến điều gì đó liền xoay người lại, trong ánh mắt có thỉnh cầu.

"Đừng quên giữ bí mật này giúp tôi."

Lờ nhẩn nhủ đã hoàn tất, cô xoay người, hết sức duy trì bước chân thẳng bằng, đi ra khỏi phòng tiếp khách.

Một làn gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, trên người cô là chiếc váy dài màu đen, làn váy nhẹ nhàng, bay lộng lẫy, thê lương, lảng lảng biến mất ở đầu kia hành lang

-----

Xe chạy như bay dưới những hàng cây rợp bóng mát ở đường Nhân Ái, Tâm Dao càng ngày càng có cảm giác "Quen thuộc".

Không bao lâu, tắc xi đã đi vào ngõ hẻm, cô xuống xe ở đầu hẻm.

Nhìn thấy cửa nhà, cô lao đảo bước nhanh hơn, rốt cuộc dừng ở cánh cửa vô cùng quen thuộc. Cô hít một hơi thật sâu, trong không khí tràn ngập hương Ngọc Lan, sau đó, đưa tay nhấn cửa, tiếng bước chân dồn dập truyền đến rất nhanh, tiếp đó, cửa được mở ra -- là mẹ Hàn!

Mẹ Hàn dùng ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm Tâm Dao, cả người đều ngây dại.

"Mẹ!" Tâm Dao kêu lên một tiếng, lao về phía trước, ôm chặt cổ mẹ mình, kêu to: "Mẹ, con rất nhớ mẹ! Thật sự rất nhớ mẹ!"

"Tâm Dao, là con thật sao?" Mẹ Hàn khe khẽ đẩy con gái ra, nắm chặt cánh tay của cô, quan sát từ trên xuống dưới, nước mắt đã đảo quanh khóe mắt.

"Mẹ! Là con, con đã trở về!"

"Sao không nói một tiếng đã về tới đây? Hoài Triết đâu? Sao nó không cùng con trở về?"

"Là con kiên quyết muốn về một mình." Đôi mắt Tâm Dao sớm đã bị nước mắt làm mờ tầm nhìn, "Mẹ xem, con đã khỏe lắm rồi, chuyện gì cũng có thể làm, con vẫn là đứa con gái trong cảm nhận của mẹ, đúng không?"

"Đúng! Đúng!" Mẹ Hàn không kìm được ôm con gái vào lòng, vừa khóc vừa cười nói: "Con vẫn là con gái ngoan ngoãn, hiền lành xinh đẹp trong suy nghĩ của mẹ!"

Cha Hàn nghe tiếng động cũng chạy ra, đứng ở bên cửa, trên mặt hiện lên một nụ cười cảm động, viên mắt ướt át nhìn cô, thật lâu, mới tiếng gọi khẽ :

"Tâm Dao!"

Tâm Dao lập tức ngẩng đầu lên, thời điểm tiếp xúc với ánh mắt của cha, cô phát hiện cha mình gầy đi, tóc mai đã điểm vài sợi bạc, trong tích tắc ấy, cảm động, đau buồn, vui mừng. . . . . Từng chút từng chút đan xen trong lòng.

"Tâm Dao!" Cha Hàn kêu thêm một tiếng nữa, giang hai cánh tay.

Tâm Dao lập tức bước những bước chân tập tễnh, lao vào vòng tay của cha.

"Không cần nói gì hết." Cha Hàn ôm cô thật chặt, mặc dù hết sức duy trì bình tĩnh, nhưng làm cách nào cũng không ngừng được nước mắt, "Có cha nâng đỡ giúp con, sẽ không để cho con ngã."

Tâm Dao nâng lên đôi mắt đầm lệ, khóe miệng hiện lên một nụ cười tràn ngập sự tự tin.

"Cha, cha không cần phải nâng đỡ con, thật đấy!" Cô đẩy cha mình ra, sai những bước lớn đi vòng quanh, thể hiện niềm tự hào của mình: "Cha xem, con đã hoàn toàn bình phục, con có thể đi lại rất vững vàng, thật sự!"

Cha Hàn mỉm cười, những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt, Ông chưa bao giờ thấy con gái của mình xinh đẹp, rực rỡ như thế.

Mẹ Hàn nhấp nháy đôi mắt tràn đầy nước mắt chào đón, đặt tay lên bờ vai của Tâm Dao nói: "Được rồi, Tâm Dao, đi vào ngồi xuống rồi từ từ nói, bay lâu như vậy, mệt không?"

Đoàn tụ gia đình, luôn luôn khiến người ta có cảm giác đáng yêu, ấm áp và thân thiết như vậy.

Tâm Dao vào trong nhà, bước đi thong thả vào phòng ngủ của mình. Tất cả mọi thứ ở đây vẫn duy trì như trước.

Đi tới trước cửa sổ, cô vén rèm cửa ra, ngồi vào ghế, hai tay chống má, sững sờ nhìn những tàng cây xanh biếc ngoài cửa sổ.

Năm ngoái đến năm nay, những thăng trầm của cuộc sống, thay đổi bao nhiêu?

"Cha con vừa gọi điện thoại cho Tâm Uyển, nói thật về tình hình của con trong thời gian qua, Tâm Uyển nói lập tức tới ngay." Mẹ Hàn bưng một ly trà nóng đi vào, hương trà thoảng bay trong phòng, xông vào mũi.

"Chị con và anh rể có hạnh phúc không?" Tâm Dao đứng dậy, nhận ly trà trên tay mẹ Hàn.

"Hai đứa này đúng là trời sinh một đôi, giống như một đôi sam, chung quy mỗi lần về đây lại mang theo một loạt chuyện cười. Tháng trước, hai vợ chồng còn lái xe ô tô vòng ra bờ biển Bắc một vòng, nói là mừng kỷ niệm hai năm kết hôn, thiệt là!" Mẹ Hàn thở ra vẻ thỏa mãn, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

"Chị con là một người phụ nữ hạnh phúc." Tâm Dao nhấp một ngụm trà, thốt lên những lời tự đáy lòng.

Nụ cười trên gương mặt mẹ Hàn bỗng nhiên cứng ngắc, Bà ôm bờ vai Tâm Dao, ngồi xuống giường, vuốt ve mái tóc, gương mặt của cô, nước mắt lại viên quanh khóe mắt.

"Tâm Dao. . . . ." Bà dịu dàng nhẹ kêu: "Trong thời gian ở Mĩ, Hoài Triết đối xử với con có tốt không?"

"Rất tốt, mẹ." Tâm Dao mỉm cười nói: "Anh ấy giống như một người anh trai, chăm sóc con, cưng chiều con, đúng ra là anh ấy muốn con chờ anh ấy báo cáo luận văn tốt nghiệp xong, sau đó sẽ cùng con trở về, tại con kiên trì không cần anh ấy đưa về, con muốn tự mình xử lý tất cả mọi việc."

"Vậy nó có. . . . ." Bà dừng lại một chút, rồi cuộc vẫn phải nói ra khỏi miệng: "Cầu hôn con nữa không?"

"Mẹ!" Tâm Dao sững sốt, "Con cùng Hoài Triết không thể nào phát triển tiếp được! Không có kết quả đầu mẹ à!"

"Con chưa trả lời câu hỏi của mẹ." Mẹ Hàn nhìn cô chăm chăm.

Tâm Dao thấy mẹ muốn truy hỏi tới cùng, đành gật đầu.

"Như vậy, tại sao con còn trở về một mình?" Bà cầm tay con gái, có chút không nén được tức giận, "Chẳng lẽ con từ chối nó?"

"Đúng vậy, mẹ." Giọng nói của Tâm Dao mềm mại mà chân thành: "Con và Hoài Triết không thể có một cuộc sống đồng sàng dị mộng được, con thật xin lỗi, mẹ, con thật sự không làm được." Trong giọng nói tràn đầy thê lương.

Mẹ Hàn im lặng, bà có thể hiểu rõ một cuộc hôn nhân không có tình yêu sẽ như thế nào.

Nhưng. . . . . Cũng không thể để Tâm Dao sống cô độc hết cả đời này được!

"Con bé này, chẳng khác gì phá hủy chính mình, con biết không?" Mẹ Hàn dùng ánh mắt đau xót chăm chú nhìn vào con gái.

Khóe mắt Tâm Dao có chút ướt át, nhưng bên môi lại hiện lên vẻ mỉm cười, "Mẹ, không cần lo lắng cho con, con quả thật rất tốt, miễn là cha mẹ đừng hỏi tới chuyện này nữa, con sẽ sống thoải mái hơn, con đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa hết rồi."

Mẹ Hàn bỗng chốc cảm thấy nghẹn ngào, bà không còn có thể nói bất cứ câu gì, chỉ mong ông trời sẽ vì con gái yêu quý của bà, mà ban cho nó một chút công bằng và hợp lý.

Trong điện thoại, Tâm Uyển nghe cha kể lại tình hình Tâm Dao đã trải qua trong thời gian ở Mĩ, bản thân kinh hãi tột độ.

Cuộc sống có nhiều chuyện xảy ra ngoài dự đoán, nhưng, tại sao có tình rơi vào Tâm Dao?

Cô lập tức bỏ hết mọi công việc, chạy về nhà mẹ, xông vào phòng ngủ, nhìn thấy Tâm Dao, cô kích động lao tới trước mặt em gái, ôm cô, luôn miệng nói:

"Em gái ngốc! Tội gì em phải hành hạ mình như vậy?"

Hai chị em ôm nhau khóc, thấy mẹ Hàn cũng đi theo một bên, viền mắt đỏ lên.

"Được rồi, hai chị em tâm sự một chút đi, mẹ đi chuẩn bị bữa ăn tối."

Mẹ Hàn dụi dụi đôi mắt ướt của mình, trong lòng cũng không biết là buồn hay vui, ra khỏi phòng.

Hai chị em lại ôm nhau lần nữa, Tâm Uyển cầm tay Tâm Dao nói: "Tâm Dao, chị vẫn không nhịn được phải hỏi em mấy câu, rốt cuộc em là đứa em gái yêu quý nhất của chị, tại sao lại bày ra một câu chuyện để lừa dối chị, làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy!" Giọng của Tâm Uyển tràn đầy kích động.

"Tha thứ cho em, em chỉ là bất đắc dĩ mà thôi." Tâm Dao áy náy nói.

"Em cho rằng làm như vậy, là có thể đem tình cảm giữa em và Mộ Văn xóa sạch không còn dấu vết sao?" Tâm Uyển càng nói càng kích động.

"Chuyện này. . . . ." Tâm Dao không phản bác được.

"Em làm một chuyện sai lầm không thể tha thứ được." Đáy mắt Tâm Uyển hiện lên một tia thương tiếc thật sâu, không khỏi lắc đầu một cái, miệng thờ dài nói: "Nhưng, có lẽ tất cả còn kịp cứu vãn, ngày mai chị gọi Vi Quần đến Vũ Hiền hỏi thăm tin tức của Mộ Văn, sau đó thông báo. . . ."

"Tâm Uyển!" Tâm Dao lập tức hét lên một tiếng, cắt đứt lời nói của Tâm Uyển.

Cô bỗng nhiên đứng dậy, nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh, thân thể mất đi thăng bằng, loạng choạng thối lui mấy bước. Tâm Uyển lập tức xông tới đỡ cô.

Tâm Dao ổn định bước chân, ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt cười cười, "Chị nên thông cảm cho sự khó xử của em! Cho nên. . . . . Sẽ để cho bí mật này mãi mãi vẫn là bí mật đi! Nếu như chị thật muốn phơi bày nó, vậy em không thể làm gì khác hơn là rời đi, lặng lẽ biến mất, thật sự, em sẽ làm như vậy!" Cô kiên quyết nói xong, nước mắt đầy tràn khoe mắt cô, "Hiện tại em không muốn suy nghĩ điều gì nữa, chỉ muốn sống yên tĩnh qua ngày, xin đừng ép em rời khỏi cái nhà này!"

Tâm Uyển nhanh chóng ôm cô, một câu cũng nói không nên lời, thật lâu, cô mới ngẩng đầu lên, dùng khăn tay lau đi vệt nước mắt trên khoe mắt Tâm Dao, nói: "Chị đồng ý với em, tất cả mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi."

Hoàng hôn màu xám mờ mịt từ cửa sổ chiếu vào, ngoài cửa sổ, vẫn là những cơn mưa phùn rả rích. . . . .

Tính từ khi Tâm Dao từ Mỹ quay về, đã trải qua hai năm.

Trong hai năm này xảy ra rất nhiều việc, nàng tiếp tục làm giáo viên, một lần nữa quay trở lại bục giảng. Mỗi ngày, cô bận rộn tiếp xúc với học sinh, bận rộn giải quyết những vấn đề khó khăn của họ, bận rộn đưa họ đi ra ngoài trời, hít thở hương thơm mỗi mùa.

Bận rộn đôi khi không phải là một chuyện xấu, nó làm cho người ta không còn thời gian để nhớ lại quá khứ, đối với Tâm Dao mà nói, rốt cuộc cô có thể có được một cuộc sống yên bình mà cô vẫn mong muốn.

Cứ như vậy, mùa thu lặng lẽ đến.

Đó là một buổi chiều trời trong nắng đẹp, Tâm Dao ngồi ở vị trí trong góc nhà hàng thức ăn nhanh MacDonald, nhìn chăm chú vào Tâm Uyển trước bàn ăn.

"Tâm Dao, chị thật sự rất lo lắng cuộc sống của em, tất cả mọi thứ."

Tâm Uyển mặc một bộ quần áo bà bầu màu xám thẫm, mặc dù bụng đã lớn, nhưng trên mặt vẫn có vẻ xinh đẹp có hồn.

"Tâm Uyển, không phải lo lắng cho em." Tâm Dao không trang điểm nên vẻ mặt có hơi tái nhợt, nhưng lại có vẻ duyên dáng, tinh khiết, "Mặc dù rất bận, nhưng em là người bận rộn hạnh phúc, từ trong công việc, em đã tìm kiếm được niềm vui thú vô tận."

"Công việc! Công việc! Lại là công việc!" Tâm Uyển rất không bằng lòng, nói: "Em còn trẻ, nên biết tận hưởng cuộc sống, chứ không phải cả ngày chúi đầu vào công việc."

"Đây là cuộc sống mà em muốn nhất."

"Cha mẹ chỉ vì em, mà lòng luôn luôn lo lắng, em biết không?" Tâm Uyển nhìn Tâm Dao, vẻ mặt âm ỉ, "Chẳng lẽ em định cứ cô đơn lẻ loi cả đời như vậy sao?"

"Em sẽ không cho phép bản thân mình cô đơn, bây giờ không có thời gian để cô đơn, những học sinh của em đã đủ khiến em bận rộn cả ngày!" Tâm Dao vừa uống Côca, vừa nói.

"Được rồi, vậy em cũng đang bận rộn đến nỗi không rảnh để đọc báo hôm nay chứ?"

"Em chưa có đọc." Tâm Dao thờ dài, "Hôm nay bận rộn chuẩn bị bài thi, đến bây giờ mới có thời gian để thờ."

Tâm Uyển rút trong túi xách ra một tờ báo Văn Hóa - Nghệ Thuật màu sắc rực rỡ, mở ra, đưa tới trước mặt Tâm Dao.

"Có tin tức gì quan trọng sao?" Tâm Dao nghi ngờ hỏi.

"Em hãy nhìn kỹ những dòng chữ mà chị dùng bút đỏ khoanh lại."

Cô cầm tờ báo lên, thấy một tiêu đề rất lớn, đọc thấy tiêu đề này lập tức khiến cô run rẩy:

Hoạ sĩ trẻ Hà Mộ Văn sau khi học thành tài về nước triển lãm những bức tranh xuất chúng tại ‘Nghệ Linh’.

Tâm Dao không nói một câu, bình tĩnh một cách ngạc nhiên, cô từ từ đọc toàn bộ nội dung trong đó, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Tâm Uyển.

"Anh ấy đã trở lại, đúng không?" Cô để tờ báo xuống, nhẹ giọng hỏi.

"Chị nghĩ chắc là đúng! Chị cũng mới đọc thấy tin này vào sáng nay." Tâm Uyển nhìn Tâm Dao một lúc lâu, mới nói: "Tâm Dao, đừng có bướng bỉnh nữa, hãy theo đuổi hạnh phúc của mình đi! Hạnh phúc hay không, đang ở trong tầm tay của em!"

"Chỉ mong anh ấy đã tìm được một cái cô gái tốt hơn so với em." Tâm Dao nở nụ cười, từ từ gấp tờ báo, bỏ vào trong túi xách.

"Tâm Dao!" Tâm Uyển kinh ngạc kêu lên một tiếng.

"Đi thôi!" Tâm Dao đứng dậy, cầm túi xách lên, chuẩn bị rời đi, "Không phải chị muốn em cùng đi với chị để mua một ít đồ dùng em bé. . . . ." Bỗng dưng, cô dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào một người đàn ông đang chọn thức ăn trên quầy, "Trời ơi. . . . ."

Tâm Uyển nhìn Tâm Dao chằm chằm, thận trọng hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì sao?"

Tâm Dao vẫn đứng người đứng im tại chỗ, không nói một lời nào.

Tâm Uyển theo tầm mắt của Tâm Dao nhìn qua, thì thấy một người đã lâu không gặp - Mộ Văn, đang mang theo một đôi mắt sáng quắc, nhìn Tâm Dao chằm chằm!

Hai người họ lẳng lặng nhìn nhau, sắc mặt đều tái nhợt như vậy.

Haaaa...! Thật là thật trùng hợp ngẫu nhiên! Tâm Uyển vui mừng nghĩ, nhất định là ông trời thương xót cho số phận của những người đáng thương, nên có thiện ý sắp xếp cho họ gặp nhau.

Thật lâu sau đó, Mộ Văn cất bước đi về phía hai cô, Tâm Dao chợt cảm thấy cả người như không có sức, run rẩy không ngừng.

"Tâm Dao, đã lâu không gặp!" Mộ Văn đứng ở bên cạnh bàn, vươn tay.

Theo bản năng cô cũng đưa tay, "Đã lâu không gặp!"

Cô cảm thấy những ngón tay mạnh mẽ của hắn siết chặt tay của mình, thật chặt, đến nỗi khiến cho trái tim của cô đập liên hồi trong lồng ngực không có cách nào kìm chế được.

Cô nhanh chóng rút tay trở về, mơ hồ nhìn vào cái bàn trước mặt.

"Mộ Văn, rất vui khi gặp lại anh." Tâm Uyển cũng đưa tay ra, chân thành bắt tay Mộ Văn, "Tôi và Tâm Dao vừa nhắc tới anh xong! Chúc mừng anh, anh nên cảm thấy tự hào."

"Cám ơn." Mộ Văn nở nụ cười thân mật, nhìn vào bụng của cô, "Tôi cũng xin chúc mừng cô và Vi Quân, sắp sửa lên chức cha mẹ rồi."

"Đến lúc đó nhất định mời anh uống rượu đầy tháng." Tâm Uyển thẳng thắn, nhiệt thành nói, đột nhiên trong lòng nảy sinh một ý tưởng, "Thật xin lỗi, tôi hẹn gặp bác sĩ lúc hai giờ nên bây giờ phải đi trước, Tâm Dao, em ở lại nói chuyện với Mộ Văn một lát nhé."

Tâm Dao yên lặng không nói, chỉ nhìn Tâm Uyển với ánh mắt không hài lòng.

Làm sao cô lại không hiểu Tâm Uyển đang có mưu ma chước quỷ gì!

"Mộ Văn. . . . ." Ánh mắt Tâm Uyển chuyển sang Mộ Văn, "Tôi mai, có tiện đến nhà tôi ăn một bữa cơm đạm bạc không?"

"Cám ơn cô đã mời, tôi nhất định sẽ đến." Mộ Văn cười nói.

Tâm Uyển nhìn Tâm Dao nháy nháy mắt, sau đó cầm túi xách rời đi.

Mộ Văn điềm đạm ngồi xuống, không thể nào rời ánh mắt khỏi khuôn mặt cô được.

"Em không thay đổi một chút nào." Mộ Văn mở miệng trước.

"Anh cũng thế." Tâm Dao cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Mộ Văn đột ngột xuất hiện khiến tay chân cô luống cuống, những tình cảm đã chôn giấu thật lâu trong nội tâm, dường như đang giãy giụa trỗi dậy.

Hắn mặc bộ đồ rất nhẹ nhàng, một cái quần jeans và một cái áo sơ mi, mặc dù đơn giản, gương mặt hơi có vẻ tái nhợt, gầy gò, nhưng đôi mắt hắn lại lóe ra một thứ hào quang, vẫn có thể khiến người ta cảm thấy một sức hấp dẫn vô hình tồn tại.

"Sao em lại ở đây? Anh vẫn nghĩ em đang ở Mi." Hấn nhìn cô không hề chớp mắt, "Không thích ứng với khí hậu bên đó sao?"

Trong mắt của hấn vẫn lóe lên sự quan tâm như trước kia.

"Rất tốt." Cô định nở nụ cười tươi tắn, nhưng không mở miệng được, "Con người là một loài động vật luôn luôn hoài cổ, luôn luôn nhớ về người thân, bạn bè của mình, em dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, vì thế nên em quay về."

"Bạn bè?" Hấn hỏi: "Bao gồm cả anh sao?" Hấn thực sự muốn biết tình trạng của cô.

"Vâng!" Cô nhẹ nhàng đáp lời: "Dĩ nhiên bao gồm cả anh." Cô nỗ lực kiểm soát không để lộ ra một tia tình cảm nào.

"Như vậy. . . . . Em cũng có nhớ đến anh sao? Em nhớ anh, phải không?" Hấn cẩn thận dè dặt hỏi.

Cô nhìn hấn, khóe mắt từ từ dâng lên một làn hơi nước, nhìn khuôn mặt hấn tỏa sáng với ánh mắt nhìn cô tràn ngập những tia hy vọng thì trong lòng càng lướt qua một hồi đau đớn.

"Tâm Dao. . . . ." Hấn đau xót kêu một tiếng, đôi tay đưa qua mặt bàn, nắm chặt tay của cô, "Anh ta đối xử với em có tốt không?"

"Ai?" Đầu óc cô nhất thời xoay không kịp, không biết 'anh ta' là ám chỉ ai.

"Đương nhiên là người bạn thanh mai trúc mã của em."

"Ah. . . . . Oh!" Tới đây thì cô hiểu ý, bối rối nhấn mạnh: "Rất tốt! Anh ấy rất tốt với em."

"Vậy sao?" Hấn nắm tay cô chặt hơn, đôi mắt thâm thui, như hai ngọn đèn thiêu đốt cô, "Như vậy. . . . . Em có hạnh phúc không?"

Cô nhìn hấn, viền mắt từ đầu đến cuối luôn luôn ướt.

"Mộ Vãn, bây giờ nói những chuyện này, dường như cũng không làm gì được nữa, không phải sao?"

"Không làm gì được nữa." Thanh âm hấn hơi khàn khàn nói: "Nhưng, biết em đang hạnh phúc, vui vẻ, là anh an tâm rồi."

"Anh. . . . . Anh không hề hận em sao?" Cô lâm bầm hỏi, khóe mắt càng ướt.

"Anh chưa từng hận em." Giọng nói của hấn thật nhẹ nhàng.

"Vậy. . . . . Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

"Dĩ nhiên." Ánh mắt của hấn dịu dàng tinh tế, "Anh vẫn luôn hy vọng chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau."

Cô nuốt nước miếng, miễn cưỡng nở ra nụ cười tươi tắn.

Nhưng bên trong nụ cười của cô lại ẩn sâu sự chua xót, "Hy vọng anh sẽ sớm gặp một cô gái khiến anh yêu thích."

"Trái tim của anh sớm đã thuộc về một người, hôm nay anh là người không có trái tim, muốn tìm trái tim đó về, dễ dàng vậy sao." Giọng nói của hấn trầm thấp, ẩn giấu sự đau đớn.

Tâm Dao nhìn hấn, nước mắt viền quanh trong khóe mắt đã lâu, rốt cuộc lăn xuống gò má.

"Thật xin lỗi, Tâm Dao." Hấn nắm chặt tay cô, "Không nên nói với em những câu này."

Tâm Dao thử rút tay của mình về, nhưng Mộ Vãn vẫn nắm chặt không buông.

Ánh mắt của hấn quan sát cô thật chăm chú, hai người trầm mặc nhìn nhau, thật lâu, hấn mới buông tay ra, bắt chợt nở nụ cười.

"Em còn nhớ không?" Hấn hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Nhớ cái gì?" Cô nghi hoặc hỏi.

"Còn nhớ rõ trong vườn Mai ở Vũ Hiên, lần đầu tiên anh vẽ tranh về em?" Hấn tha thiết nhìn cô nói: "Ngày đó, sau khi cơn mưa đã qua, bầu trời trở nên trong suốt, ánh mặt trời xuyên khe hở của các nhánh cây, nhuộm tóc em sáng lấp lánh, em giang hai cánh tay, hơi ngửa đầu, toàn thân đẹp như một bức tranh, anh vội vàng phác họa hình ảnh đó, em còn nhớ không?"

"Em nhớ." Cô nói nho nhỏ: "Em mãi mãi nhớ."

"Sau đó, anh đã đem tô màu trở thành một tác phẩm hoàn chỉnh." Hấn cười nói: "Vì anh không có ý định biến nó trở thành hàng hóa, nên chỉ lưu giữ tạm thời trong 'Nghệ linh', trong thời gian anh đi Pháp, Tiểu Lâm vẫn giúp anh bảo quản. Anh nói với em điều này, là bởi vì anh muốn tặng bức tranh đó cho em, hy vọng em đừng từ chối."

Tâm Dao trong phút chốc trở nên ngây dại!

Thì ra là bức tranh đó không phải để bán!

Thì ra anh ấy vẫn không biết bức họa đã không còn ở ‘Nghệ Linh’!

Đúng rồi! Anh ấy mới vừa trở về nước, có thể còn chưa gặp Tiểu Lâm.

Nhưng . . . . Nếu là hàng không bán, vì sao Tiểu Lâm lại lén lút đưa bức tranh cho cô? Cô nghĩ tới nghĩ lui, bắt đầu có chút hiểu.

Mộ Văn mở to đôi mắt đen, thâm sâu nhìn thẳng vào cô. "Sao thế? Em từ chối sao?"

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên, hốt hoảng nói: "Không có! Cảm . . . . Cảm ơn anh."

"Được rồi." Hân nở nụ cười hớn hở, "Như vậy, bây giờ anh liền lái xe đến ‘Nghệ Linh’, mang tranh tới đây, ước chừng khoảng 20', em ở đây chờ anh!"

Dứt lời, hân đứng lên, quay đầu nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt cô chuyển thành tái nhợt, đưa mắt nhìn Mộ Văn biến mất ở cửa ra vào, một hồi lâu, mới máy móc đứng lên, cầm túi xách, đáng đi loạng choạng, ý thức bèn bồng rời khỏi nhà hàng thức ăn nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hà Mộ văn lái xe, chạy thẳng tới ‘Nghệ Linh’.

Tiến vào ‘Nghệ Linh’, Tiểu Lâm đang bận rộn vì chuẩn bị triển lãm tranh.

Tiểu Lâm có vẻ ưu ái đặc biệt đối với Mộ Văn, đối với việc triển lãm tranh lần này, sự tin tưởng và hăng hái của anh ta dường như cao hơn hẳn so với bất cứ ai khác, anh ta hết chạy ra lại chạy vào tiếp đón các phóng viên, thu xếp tất cả mọi việc, giống như triển lãm tranh của chính anh ta.

Mặc dù bận rộn với việc bố trí, sắp xếp nhưng khi nhìn thấy Mộ Văn, Tiểu Lâm lập tức vui vẻ tiến đến đón tiếp.

"Haaa...! Cuối cùng cậu cũng đến rồi! Có mấy vấn đề chi tiết, đang chờ cậu tới giải quyết."

"Việc chuẩn bị cho buổi triển lãm tranh, cậu vô cùng quen thuộc, tôi hoàn toàn tin tưởng phương thức xử lý của cậu."

"Không!" Tiểu Lâm nghiêm túc nói: "Có mấy bức tranh nên treo ở đâu, bắt buộc phải do chủ nhân cung cấp ý kiến. Một phần bên trong đã bố trí ổn thỏa rồi, cậu chỉ cần nhìn một chút xem có chỗ nào cần sửa đổi, có bức tranh nào treo quá cao hoặc quá thấp không."

Hai người sống vai đi về phía đại sảnh, Tiểu Lâm bật lên từng ngọn đèn pha, hành lang lập tức hiện lên một bầu không khí yên tĩnh, nhẹ nhàng.

Mộ Văn nhìn một vài bức tranh của mình vẽ treo trên tường, đột nhiên có loại cảm giác không chân thực.

"Nhìn xuống tác phẩm của mình dưới ánh đèn, khiến tôi không có lòng tin vào triển lãm tranh." Mộ Văn thẳng thắn nói ra cảm giác trong lòng.

"Không, cậu sai rồi." Tiểu Lâm lắc đầu một cái, "Hai ngày nay tôi sửa sang lại những bức tranh của cậu, phát giác trải qua mấy năm học hành, những bức tranh của cậu lại tăng thêm cảm giác mới mẻ, bất luận về hình thức, sắc thái, hay đường nét cũng giàu sự thay đổi, cái khó chính là, những bức tranh của cậu vẽ hòa nhập vào với thơ ca và âm nhạc, tinh thần tác phẩm hội họa này, rất hiếm thấy ở trong nước! Hiểu được phong cách của mình, cậu sẽ trở thành một họa sĩ kiệt xuất."

"Ha ha ha. . . . ." Hà Mộ Văn nở nụ cười, cười đến vui vẻ, cười đến thoải mái, "Tôi phát giác cậu thật sự rất có tài ẩn nói để khích lệ người khác, Tiểu Lâm, cậu là người thật sự hiểu rõ những bức tranh của tôi, tôi vô cùng muốn thảo luận với cậu một lần, nhưng hôm nay có chút việc không thể ở lâu, hôm nay tôi tới đây là muốn lấy lại bức tranh tôi đã gửi cậu trước khi ra nước ngoài, bức tranh đó đang ở trong phòng lưu trữ sao?" Mộ Văn nói xong, liền đi về phía phòng lưu trữ, "Tự tôi đi tìm, cậu cứ làm việc của cậu đi."

"Chờ một chút!" Tiểu Lâm gọi hân lại.

"Sao thế?"

"Bức tranh. . . . ." Tiểu Lâm chậm rãi nói: "Bức tranh đã không còn ở Nghệ Linh nữa."

"Cái gì? !" Mộ Văn kinh ngạc la lên một tiếng, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

Những người khách trong quán cà phê đều nghiêng đầu nhìn hai người hần.

"Đừng có la!" Tiểu Lâm vội vàng kéo hần về phía phòng khách, "Trước tiên cậu hãy nghe tôi nói rõ ràng, được không?"

Tiểu Lâm vừa đóng cửa phòng khách, Mộ Văn lập tức kích động cầm hai cánh tay của anh ta, quát to lên: "Cậu bán bức tranh rồi?"

"Mộ Văn, cậu bình tĩnh một chút! Bức tranh kia mặc dù không ở đây, nhưng cũng không có nghĩa là tôi bán nó nha!"

Mộ Văn cau chặt đầu lông mày, hoài nghi nhìn Tiểu Lâm.

"Là như thế này. . . . ." Tiểu Lâm nhìn chằm chằm Mộ Văn, vẻ mặt dăm chiêu, "Bức tranh hiện giờ đang ở trong tay một cô gái có chân phải bị khiếm khuyết."

"Cậu đưa bức tranh cho cô ấy?" Mộ Văn đề cao âm lượng.

"Đúng vậy, bởi vì, nếu đổi lại là cậu, tôi chắc chắn cậu cũng sẽ làm như vậy."

"Tại sao? Tôi không hiểu!" Mộ Văn không kiềm chế được sự bất mãn trong lòng, vội vàng kêu: "Không phải bởi vì cậu có cảm tình với cô ấy, mà quên mất lời hứa với tôi chứ?"

Tiểu Lâm cẩn thận quan sát kỹ Mộ Văn, anh ta biết lúc này nên thẳng thắn.

"Cậu phải nói ra lý do nha!"

"Đừng nóng vội! Đừng nóng vội!" Tiểu Lâm liếc Mộ Văn một cái, lấy một cuốn sổ ghi chú trong túi ra, viết vài dòng, sau đó xé tờ giấy kia giao cho Mộ Văn, mỉm cười bí ẩn, "Hiện tại cậu có thể đi lấy bức tranh trở về, đây là địa chỉ, số điện thoại của cô gái kia, tôi đảm bảo bức tranh đến giờ phút này vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu."

Mộ Văn cầm tờ giấy kia, nhìn Tiểu Lâm vẻ không hiểu, khi ánh mắt chính thức chạm đến dãy số điện thoại và số nhà kia thì hần liền kinh hãi, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, tay chân lạnh như băng.

"Tiểu Lâm! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Cậu là người thông minh, chẳng lẽ cần tôi giải thích nữa sao?"

Mộ Văn mở to đôi mắt trừng trừng nhìn Tiểu Lâm, thật lâu vẫn không nói được lời nào.

"Cô ấy gặp một tai nạn xe hơi nghiêm trọng ở Mỹ, tai nạn đó đã cướp đi một chân phải của cô ấy, cũng cướp đi sự tự tin của cô ấy. . . . . Tình hình thực tế tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết cậu vẫn chẳng hay biết gì."

Trái tim Mộ Văn giống như bị dao đâm, trong ngực đau nhói từng hồi, nỗi đau từ trong tim hần kéo dài đến các đầu ngón tay.

Trong mắt hần thoáng qua hình ảnh vừa rồi ở nhà hàng thức ăn nhanh, dáng vẻ Tâm Dao vẫn thanh tú như trước, khó có thể tưởng tượng ở dưới bàn, lại cất đầu sự đau đớn và khổ sở mãnh liệt của cô!

Hần cắn chặt răng, lấy lại tinh thần, hần nhận thấy Tiểu Lâm có vẻ dăm chiêu nhìn hần.

"Mộ Văn, cô ấy là một cô gái hiền lành." Lời nói của Tiểu Lâm thành khẩn: "Nếu như bỏ qua cô ấy, cậu sẽ tiếc nuối cả đời."

Mộ Văn đưa tay ôm chặt bờ vai Tiểu Lâm, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

"Thật may mắn khi được làm bạn với cậu, bức tranh cậu đưa rất đúng người, cảm ơn cậu!" Giọng điệu của hần hết sức kích động.

Tiểu Lâm nhìn Mộ Văn, sau đó gạt đầu một cái, chân thành nói: "Tôi biết rõ tôi sẽ không nhìn lầm người, nhưng cậu ngàn vạn lần phải xử lý cẩn thận chuyện này, bây giờ về mặt tình cảm cô ấy rất yếu ớt, chỉ cần sơ ý một chút, rất có thể sẽ làm cô ấy tổn thương."

"Bất kể như thế nào, hiện tại tôi muốn đi gặp cô ấy." Mộ Văn kiên định nói: "Tôi sẽ không để hạnh phúc trôi khỏi tầm tay một lần nữa!"

"Đi đi! Chúc cậu may mắn!" Tiểu Lâm vỗ vỗ vai Mộ Văn khích lệ.

Sau khi Tâm Dao ra khỏi nhà hàng thức ăn nhanh, cũng không trở về nhà.

Cô đi dọc theo những con đường lát gạch màu đỏ, đi qua vô số ngã tư đường, nhìn biển người nhộn nhịp, không biết nên đi về đâu.

Cô cho rằng, cô không xứng với một người đàn ông như Mộ Văn, cô sớm nên tỉnh ngộ, nên rời xa hắn, cô đã xây dựng được một pháo đài tường đồng vách sắt, bất khả xâm phạm, nhưng cuộc hội ngộ bất ngờ ngày hôm nay đã làm cho nó sụp đổ hoàn toàn.

Có lẽ, đã đến lúc cô nên rời Đài Bắc, tìm một thị trấn nhỏ vắng vẻ, làm một người lẩn trốn, một mình liếm láp vết thương một lần nữa lại rỉ máu.

Nhưng . . . . . Có thể sao?

Ngày từ từ qua, đêm lại từ từ đến, khi lấy lại tinh thần thì cô phát hiện trong lúc vô tình, mình đã đi tới ga xe lửa.

Trong đêm khuya, ga xe lửa vô cùng yên tĩnh, ngồi trong phòng đợi, tâm trí cô mơ hồ nhìn những đoàn tàu dần dần rời ga, không biết phải làm sao. . . .

Tối nay, nhà họ Hàn long trời lở đất!

Tâm Dao mất tích, khiến cả nhà kinh hoàng, Tâm Uyển không ngừng gọi điện thoại, mẹ Hàn lo lắng ngồi đợi ở ghế sa lon, về mặt sốt ruột.

"Tâm Uyển, để điện thoại xuống đi!" Trang Vĩ Quân nói: "Em cứ gọi loạn như thế, sẽ không có kết quả đâu!"

Tâm Uyển để điện thoại xuống.

"Nhưng . . . ." Cô lo lắng chau chặt chân mày, "Cũng đã đã trễ thế này, Tâm Dao vẫn chưa về, mọi người thật sự lo lắng!"

"Đêm đã khuya, một đứa con gái như thế có thể đi đâu?" Mẹ Hàn sắc mặt lo lắng nói.

"Tâm Dao cũng đã trưởng thành, sẽ biết chăm sóc chính mình." Cha Hàn tiếp lời nói: "Nhưng, con bé nên gọi điện thoại về nhà mới đúng chứ!"

"Theo con thấy, ngoại trừ báo cảnh sát, không còn nghĩ ra được cách nào khác nữa rồi." Trang Vĩ Quân đề nghị.

"Không được!" Mẹ Hàn lập tức quát bảo ngưng lại, "Tâm Dao là một giáo viên, là một tấm gương cho học sinh noi theo, chuyện này một khi công khai ra ngoài, sau này đối mặt với học sinh như thế nào?"

"Tạm thời chưa cần báo cảnh sát, chờ Mộ Văn trở lại rồi hãy quyết định." Cha Hàn nói.

"Mộ Văn xảy ra chuyện gì vậy?" Tâm Uyển sốt ruột nói: "Nói muốn đi ra ngoài tìm Tâm Dao, đã lâu như vậy rồi, cũng không gọi điện thoại về!"

Cũng trong lúc đó, Mộ Văn đang lái xe, điên loạn đi khắp ngõ nhỏ phố lớn trong nội thành Đài Bắc, trong lòng không ngừng kêu tên Tâm Dao.

Hắn gần như tìm kiếm tất cả các tiệm cơm, khách sạn, quán trọ ở Đài Bắc, thậm chí chạy hết tất cả các bệnh viện trong thành phố, không ngừng tìm kiếm, cho đến rạng sáng, mới ủ rũ quay đầu trở lại nhà họ Hàn.

Khi hắn chạm đến ánh mắt lo lắng, sốt ruột của Trang Vĩ Quân, hắn biết Tâm Dao vẫn chưa về! Nghĩ tới đây, máu của hắn dường như đông cứng lại!

"Vẫn không có tin tức?" Ánh mắt Mộ Văn âm trầm, sắc mặt tiêu tụy, xem ra rất mệt mỏi và không còn chút sức lực nào.

Trang Vĩ Quân lắc đầu một cái, cùng hắn tiến vào phòng khách.

Từ vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Văn, mọi người đều biết chuyện không ổn, cả nhà nhìn nhau, vẻ mặt nặng nề.

"Đừng lo lắng!" Vĩ Quân đặt tay trên vai mộ văn, an ủi hắn: "Tôi tin rằng Tâm Dao không có việc gì, cô ấy chỉ nhất thời không biết nên đối mặt với cậu như thế nào."

Mộ Văn mệt mỏi kiệt sức ngồi xếp bằng ở trong ghế salon, vùi mặt vào lòng bàn tay, giọng nói đè nén vang lên qua khe hở các ngón tay:

"Ban đầu mọi người thật sự không nên lừa gạt tôi!" Hắn kích động kêu: "Cô ấy yếu ớt như thế, lại gánh chịu nhiều đau khổ như vậy, cô ấy rất cần tôi!"

Khóe mắt Hà Mộ Văn tràn ngập nước mắt, cực kỳ ân hận khi mình là người cuối cùng biết những chuyện xảy ra cho Tâm Dao.

Mẹ Hàn cảm thấy một làn hơi nóng tràn vào mắt, bà bị sự đau khổ ân hận mãnh liệt của Mộ Văn làm cho cảm động.

Mất đi một người đàn ông như Mộ Văn, đối với Tâm Dao mà nói, thật sự là bất hạnh!

"Mộ Văn. . . . ." gương mặt mẹ Hàn tràn đầy nước mắt, nhìn Mộ Văn nói: "Con tối con còn chưa ăn, lại liên tục tìm Tâm Dao như thế, hiện tại nhất định rất đói bụng phải không? Để bác vào bếp lấy ít đồ ăn ra."

Bà đứng lên, đang chuẩn bị vào bếp làm cho hắn một tô mì, lại bị Hà Mộ Văn ngăn lại:

"Con thật sự ăn không vô." Hấn nói, đầu vẫn vùi trong lòng bàn tay, thật lâu sau, mới ổn định tâm trạng của mình, ngẩng đầu lên lần nữa, "Không được! Con không thể bỏ tay chờ đợi ở nơi này, con muốn tiếp tục đi tìm."

"Đi tìm ở đâu, con định tìm ở nơi nào?" Cha Hấn trước sau vẫn chưa mở miệng, giờ mới nói.

Tâm Uyển cũng không thể nhịn được nữa, cả đêm lo lắng cùng sợ hãi nên rất cáu giận, cô kích động phun ra một tràng:

"Đừng nghĩ rằng Tâm Dao mềm mại yếu ớt, nếu em ấy một lòng muốn biến mất trên thế giới này, không ai có thể tìm được em ấy!"

Dứt lời, cô che kín mặt, khóc nức.

Vĩ Quần vội chạy lại, nhanh chóng ôm Tâm Uyển, "Đừng khóc, mọi người đang cố gắng nghĩ về những nơi mà cô ấy có thể đến, chắc chắn sẽ tìm được cô ấy!"

"Vĩ Quần." Mẹ Hấn nói: "Con đưa Tâm Uyển vào trong phòng nghỉ ngơi trước đi, con bé đang có thai, không nên để mệt mỏi."

Gật đầu xong, Trang Vĩ Quần đỡ Tâm Uyển trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Tiếp theo lại là một thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, mọi người đồng thời giật mình chạy tới.

Cha Hấn từ trên ghế salon đứng phắt dậy, nói: "Nhất định là Tâm Dao!" Ông nhào tới, nhanh chóng cầm điện thoại, vội vàng lên tiếng: "Alo!"

Đúng như ông dự đoán, trong loa truyền đến âm thanh yếu ớt, run rẩy của Tâm Dao: "Cha, con. . . . . Không biết phải làm sao đây. . . . . Con. . . . . Con mệt quá!"

"Tâm Dao!" Cha Hấn kêu to: "Quay về đi! Con đang làm tất cả mọi người lo lắng, con ở đâu. . . . ."

Nói chưa dứt lời, Mộ Văn lập tức xông tới, đoạt lấy điện thoại, giọng nói vội vàng, gấp gáp: "Tâm Dao! Đừng trốn tránh anh nữa, cầu xin em! Anh yêu em! Anh không quan tâm chân của em như thế nào! Hãy tin anh, anh sẽ hết sức nỗ lực, cố gắng chăm sóc cho em, chỉ xin em hãy quay về, Tâm Dao!" Giọng điệu của hấn gần như cầu xin.

Bên đầu kia điện thoại một hồi trầm mặc.

"Tâm Dao!" Mộ Văn lo lắng kêu lên: "Em có nghe anh nói không? Cầu xin em nói cho anh biết, em rốt cuộc đang ở đâu?"

‘Cạch’ một tiếng, Tâm Dao đã cúp điện thoại.

"Tâm Dao! Tâm Dao!" Mộ Văn kêu to hai tiếng vào điện thoại, sau đó sững sờ nhìn điện thoại thật lâu mới đặt xuống, tuyệt vọng nói: "Cô ấy cúp máy rồi."

"Chẳng lẽ con bé chưa nói nó ở đâu sao?" Mẹ Hấn khẩn trương hỏi.

Mộ Văn lắc đầu, bỗng dưng nhớ tới, vừa rồi ở trong điện thoại, hình như mơ hồ truyền đến tiếng micro, thúc giục hành khách lên tàu. . . . .

Ôi trời! Là ga xe lửa!

Mộ Văn nhảy dựng người lên, xoay người lao ra ngoài.

Cha Hấn đuổi theo, kéo áo của hấn, kinh ngạc hỏi: "Sao con gấp thế, muốn đi đâu?"

"Ga xe lửa!" Mộ Văn nói đơn giản, sau đó lao ra cửa, lập tức khởi động xe, chạy thẳng tới ga xe lửa.

Bình minh đã hé sáng báo hiệu sắp bắt đầu một ngày mới, làn gió buổi sáng sớm thổi lướt qua mặt, mấy phút sau, hấn chạy tới ga xe lửa, dừng xe xong, không kịp chờ đợi xông vào phòng đợi, nhưng, chỉ có lác đác vài hành khách, không hề thấy bóng dáng của Tâm Dao đâu.

Hấn lo lắng đi tới quầy hướng dẫn, hỏi: "Xin hỏi, mười phút trước, có chiếc xe lửa nào rời khỏi ga không?"

Người hướng dẫn ngạc nhiên nhìn hấn. "Xe lửa đi hướng nào?"

"Xe lửa đi bất kỳ nơi nào!"

Người hướng dẫn không hiểu, nhìn hấn chằm chằm, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Mới vừa có một đoàn tàu từ thành phố Cơ Long đi về Cao Hùng vào ga, hiện tại dừng ở đường ray thứ hai, vẫn chưa khởi hành."

Nghe vậy, hấn xông tới quầy bán vé, mua một vé, chạy như bay đến đường ray thứ hai.

Nhìn đường ray thật dài, vẫn không thấy bóng dáng Tâm Dao, hấn nhảy lên tàu, đi từng toa từng toa một, lo lắng tìm Tâm Dao.

Bước vào toa cuối cùng, hấn mừng rỡ dừng lại.

Tâm Dao đang cuộn tròn ở một góc toa, lông mày nhẹ chau lại, mắt nhắm chặt, hình như đang ngủ thiếp đi.

Hấn từng bước từng bước đi tới, dừng ở trước mặt cô, nhìn ngắm cô thật sâu, thật lâu, một câu cũng nói không nên lời.

Hấn vươn tay, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rũ xuống trước trán cô, động tác này lập tức làm cô tỉnh lại, cô sợ hãi mở to đôi mắt nhìn hấn chăm chăm.

"Anh. . . . ." Cô ngập ngừng.

"Tâm Dao!" Hấn kích động hét to một tiếng, sau đó lập tức kéo cô lên, ôm thật chặt vào trong ngực, "Tâm Dao, Sao em ngốc thế! Em cho rằng như vậy thì có thể bỏ anh được sao? Em thật khờ! Vì sao phải lẩn tránh anh? Anh không cho phép em rời bỏ anh, anh long trọng ra lệnh cho em, không được phép rời bỏ anh!"

Nước mắt nhanh chóng viên quanh đôi mắt mở to của cô, tiếp theo không kìm chế được chảy xuống hai gò má, trong lòng đau đớn, cộng thêm thân thể mệt mỏi, khiến cả người cô không còn sức lực.

Cô yếu ớt dựa vào ngực hấn, mơ màng nói nhỏ nhẹ: "Sao anh biết em ở đây? Anh thật sự không nên tới!"

Trái tim Mộ Văn chấn động, sau đó liền ảm cô lên.

"Đừng suy nghĩ gì nữa." Hấn dịu dàng nói: "Em mệt rồi, cần nghỉ ngơi thật tốt, tất cả đau khổ đều đi qua rồi."

Cô mệt mỏi, mệt mỏi thật sự, cô không thể suy nghĩ, không thể phân tích, không còn sức lực để vùng vẫy, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng, bay bổng khi nằm trong lòng ngực mạnh mẽ của hấn, cảm thấy rõ ràng.

Trong cơn mê man, cô cảm giác được đưa vào một chiếc xe hơi, chiếc xe lắc lư nhẹ nhàng, rồi cuộc cô cảm thấy đầu óc mơ màng, không cách nào kháng cự được nên ngủ thiếp đi.

Cô bị nâng chiều làm cho tỉnh lại.

Chớp mắt vài cái, sau đó mở ra, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, trong lúc nhất thời, cô có chút mê hoặc, không biết đang ở chỗ nào.

Sau đó, cô chạm vào ánh mắt của Mộ Văn, lúc này mới phát hiện ra hấn đang ngồi ở mép giường, đôi mắt sáng lên, lẳng lặng nhìn cô.

"Mộ Văn!" Cô ngạc nhiên kêu lên một tiếng, chống tay ngồi dậy, "Đây là đâu?"

"Mau nằm xuống! Em cần nghỉ ngơi." Hấn ấn cô nằm xuống giường, nụ cười ân cần và dịu dàng, "Đây là Vũ Hiên, đừng lo lắng, người nhà em cũng biết em đang ở đây, họ muốn anh chăm sóc em."

Cô ngheh đón ánh mắt của hấn, lặng lẽ nhìn hấn, biết ánh mắt của mình đã tiết lộ quá nhiều cảm xúc, dù che giấu thế nào, cũng đều vô ích.

Hấn dùng tay vuốt ve mái tóc của cô, vuốt ve gương mặt của cô, nhỏ giọng nói: "Em đang suy nghĩ cái gì?"

"Em đang suy nghĩ. . . . ." Cô nhẹ giọng nói: "Anh nên đi tìm một người con gái tốt hơn em. . . . ."

Hấn che miệng cô lại, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

"Đừng nói như vậy nữa!" Hấn cất giọng khàn khàn nói: "Không có ai tốt hơn cả, trừ em ra. Vì tình yêu của chúng ta, em đã mất đi quá nhiều, cũng hy sinh quá nhiều, mà những điều đó càng làm anh yêu thương em hơn, anh không để ý gì hết! Đời này kiếp này, người anh muốn nhất chính là em, em đừng có mơ tưởng bỏ anh! Em đừng mơ tưởng! Nếu em có ý định chạy trốn, vậy anh chỉ còn. . . . ." Hấn bỗng dừng lại.

Cô bị che miệng, nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt chăm chú nhìn hấn.

"Vậy anh chỉ còn cách chặt đứt nửa chân của anh, như vậy, chúng ta liền huê nhau, xem em còn lấy có gì?" Hấn nặng nề nói.

"Mộ Văn. . . . ." Thật vất vả cô mới ngừng được nước mắt, bây giờ lại từng giọt từng giọt rơi xuống, "Em đầu hàng! Em đầu hàng!"

Hấn vùi sâu gương mặt vào mái tóc cô, thở dài nói: "Cuộc sống về sau này, chúng ta hãy tay trong tay, cẩn thận, từ từ đi qua, được không?"

Cô ôm cổ hấn, thật chặt thật chặt!

Ráng chiều dường như đỏ hơn, ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ chiếu vào, trong phòng bóng dáng hai người dựa vào nhau, kề sát bên nhau.

Từ nay về sau, họ không bao giờ xa cách nữa. . . . .

— Hết trọn bộ —

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.